

คุณภาพชีวิตเปลี่ยน
เมื่อมีธรรมะ

ดร. สอนอง วรอุไร

คุณภาพชีวิตเปลี่ยน
เมื่อมีธรรมะ

ดร. สอนอง วรอุไร

คุณภาพชีวิตเปลี่ยนเมื่อมีธรรมชาติ

ดร.สนอง วรอุไร

หนังสือลำดับที่ ๒๒๒

จำนวนพิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม

มิถุนายน ๒๕๕๖

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐ โทรศัพท์ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓

ศิลปินกรรม

ศิริส วัชรระสูขจิตกร

แยกสี

แคนนา กราฟฟิค โทรศัพท์ ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

พิมพ์ที่

บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓

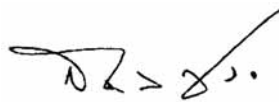
สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

คำอนุโมทนา

มนุษย์เป็นสัตว์ (รูปนาม) ที่เกิดอยู่ในภพภูมิที่สามารถสร้างและสั่งสมทั้งกุศลธรรมและอกุศลธรรมไว้ในดวงจิต อันเป็นเหตุผลักดันจิตวิญญานไปสู่ภพภูมิต่าง ๆ ได้ ผู้ไม่ประมาทนิยมพัฒนาจิตให้มีสติและให้มีปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นแล้วใช้สติสัมปชัญญะที่พัฒนาได้ ส่องนำทางให้ชีวิตย่อมมีโอกาสทำให้ความเศร้าหมอง (กิเลส) ในดวงจิตลดลง อันมีผลทำให้คุณภาพของชีวิตเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และหากคุณภาพของชีวิตสูงขึ้นจนถึงระดับที่ทำให้สภาวะธรรมในดวงจิต เปลี่ยนจากความเป็นปุถุชน ไปเป็นอริยบุคคลได้แล้ว ย่อมคาดหวังได้ว่า การนำพาชีวิตไปสู่สุคติภาพ จนถึงพ้นไปจากวัฏฏสงสาร ย่อมเกิดขึ้นได้ในวันข้างหน้า

ด้วยกุศลเจตนาให้ความรู้ที่ถูกต้องเป็นทาน จึงอ่างเอาอันสงส์แห่งธรรมทานในครั้งนี้ บันดาลให้ผู้ร่วมกระบวนกรรม จัดทำหนังสือ **“คุณภาพชีวิตเปลี่ยนเมื่อมีธรรมะ”** ออกเผยแพร่สู่มวลชน ประสพกับชีวิตที่สะอาดกราบรื่น และมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้น จนกว่าจะเข้าถึงวิมุตติสุขในกาลข้างหน้า จงทุกท่านทุกคน เทอญ

ดร.สนอง วรอุไร

คำนำชมรมกัลยาณธรรม

คุณภาพชีวิต คือ คุณค่าของการมีชีวิตอย่างแท้จริง อันคุณภาพชีวิตที่ดีจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้นั้นไม่ห่างเหินจากธรรม ธรรมย่อมเป็นเครื่องวัดคุณภาพที่มาตรฐานที่สุด ในการจำแนกสัตว์ ให้ดี ชั่ว เลว ดี หยาบ ละเอียด ประณีต สิ่งต่าง ๆ ทางโลก ล้วนเป็นของสมมุติ เป็นสมบัติกำพรว์ ที่เราต้องจาก หรือ สิ่งต่าง ๆ ต้องแตกดับพลัดพรากจากเราในที่สุด ไม่มีสิ่งใดจริงยั่งยืน ถึงสุดท้ายแล้ว คำว่า “เรา” ก็ไม่มีที่ไหน มีแต่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ธาตุ ๔ และชั้น ๕ ที่ ปรากฏ เปลี่ยนแปลง และแตกสลายไป ผู้ใดคลายความยึดถือ ปล่องวางในสรรพสิ่งได้ ย่อมมีความสุขและหลุดพ้นไปตามลำดับ

ถึงที่สุดแล้ว ทุกคนก็ทำไปได้แค่ ๒ คำ คือ กรรมดีและกรรมชั่ว อันเป็นเพื่อนแท้ที่จะเดินทางไปในสัมปรายภพ แม้ในชีวิตปัจจุบันที่ยังหายใจอยู่ ก็ได้เห็นประจักษ์พยานแห่งธรรมและกรรมที่แตกต่างกัน จำแนกคุณภาพชีวิตมนุษย์ให้แตกต่างกันไป ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เมตตาอธิบายถึงคุณภาพชีวิตที่ดีเมื่อมีธรรมนั้นเป็นอย่างไร ท่านได้ปรารภนาฬิงคึกษาและปฏิบัติตามแผนที่ธรรมนี้เกิด

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนาบุญยิ่ง
ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ
ประธานชมรมกัลยาณธรรม

สารบัญ

๑. บทนำ หน้า ๘
๒. คุณภาพชีวิตเปลี่ยนเมื่อมีธรรมะ หน้า ๑๒
๓. จิตเป็นนาย นายเป็นบ่าว หน้า ๒๐
๔. ความสุขของชีวิต หน้า ๓๐
๕. บุคคลที่มีคุณภาพ หน้า ๓๖
๖. ลัทธิและสติสัมปชัญญะ หน้า ๔๒
๗. ความเพียร หน้า ๔๘
๘. มีบุญคุ้มรักษา หน้า ๕๔
๙. ความกตัญญูกตเวที หน้า ๖๒
๑๐. ดวงตาเห็นธรรม หน้า ๖๔
๑๑. ตอบคำถาม หน้า ๗๐

บทนำ

นมัสการพระคุณเจ้า สวัสดิ์ศรีรับท่านผู้เจริญและท่านผู้อำนวยการ
ผมมาจากเชียงใหม่ โชคดีมาเจอท่านผู้อำนวยการเป็นคนเชียงใหม่เลยได้
คุยกัน ขอขอบคุณที่เชิญมา

ผมไม่ใช่คนเชียงใหม่ ไปอยู่เชียงใหม่เมื่อปี ๒๕๐๙ ไปช่วยเขาบุกเบิก
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แล้วรับราชการเป็นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ สอน
จนกระทั่งเกษียณอายุราชการ นี่ก็ผ่านมา ๑๔ ปีแล้ว ผมไปทั่วประเทศ
เพื่อไปให้ความรู้เขาเท่านั้นเองครับ ก็อยากจะบอกว่าเราเรียนมาสูง พอ
ใครมาพูดเรื่องจริยธรรมก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องเซซๆ ไม่น่าจะพูด แต่หาไม่รู้ไม่ว่า
**มีงานวิจัยของฝรั่งที่อเมริกาพบว่าคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตใช้ปัญญา
ทางโลกคือปัญญาไอคิว ที่เราเรียนโดยการฟังครูบาอาจารย์บอก ด้วยการ
อ่านตำรับตำรา ที่เรียกว่าสุดมยปัญญา กับจินตามยปัญญา นี่เพียงร้อยละ
๒๐ แต่ต้องใช้การปฏิบัติจริยธรรมที่เกิดผลเป็นคุณธรรมถึงร้อยละ ๘๐ จึง
จะประสบความสำเร็จในชีวิต**

ในฐานะที่ผู้บรรยายจำเป็นต้องไปเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
มหาวิทยาลัยก็เลยส่งไปพัฒนาความรู้ทางโลก คือสุดมยปัญญา กับ
จินตามยปัญญา ทางด้านวิทยาศาสตร์จนสูงสุดที่ต่างประเทศ (ลอนดอน)
พอพัฒนาปัญญาจนสูงสุดได้แล้ว เลยไม่เชื่อคำสอนในพุทธศาสนา ไม่เชื่อ
ว่าเทวดามีจริง ผู้บรรยายมีประสบการณ์ในการศึกษาจุลินทรีย์ตัวเล็ก ๆ เช่น
ศึกษาเชื้อรา เชื้อแบคทีเรีย ก็ใช้กล้องจุลทรรศน์ขนาดกำลังขยายประมาณ
๘๐๐ เท่า ถึง ๑๐๐๐ เท่า ก็มองเห็นได้ ทั้ง ๆ ที่ตานี้มองไม่เห็น ใสแฉ่น
แล้วก็มองไม่เห็น เอาแว่นหมอดูมาซ้อนก็มองไม่เห็น แต่กล้องจุลทรรศน์
ขนาดกำลังขยาย ๘๐๐ เท่าถึง ๑๐๐๐ เท่า ก็มองเห็นจุลินทรีย์ได้

พอไปศึกษาต่อที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ ไปศึกษาเรื่องเชื้อไวรัส ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าแบคทีเรียมาก กล้องจุลทรรศน์ธรรมดา ๘๐๐ เท่า ๑๐๐๐ เท่า ก็มองไม่เห็น ต้องใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนขนาดกำลังขยายหลายพันเท่าส่องก็เห็นไวรัสได้ มีจริงครับเห็นรูปร่างหน้าตามีจริง ขณะที่มีทักษะในการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนแล้ว ส่องก็ไม่เห็นเหวดา ผีข้างถนนก็มองไม่เห็น ตายแล้วไปเกิดเป็นอะไรก็ไม่เห็น ก็เลยไม่เชื่อ ไม่เชื่อที่พระพุทธโคดมตรัสไว้ ไม่เชื่อพุทธศาสนาครับ ด้วยเหตุนี้เมื่อกลับจากลอนดอนปี ๒๕๑๘ ก่อนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จะเปิดเทอม ได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรม เพื่อพิสูจน์สังขารในพุทธศาสนาเป็นเวลาเดือนเศษๆ ผลปรากฏว่า เมื่อไปปฏิบัติสมถกรรมฐาน แบบพองหนอยุบหนอ ให้นาน ๗ วัน ก็เข้าถึงสมาธิสูงสุด สมาธิจะเกิดได้ต้องพัฒนาจิตให้มีสติ พอจิตมีสติเกิดขึ้น สมาธิประเดี๋ยวประด๋าวที่เขาสมมติเรียกว่า **ขณิกสมาธิ** ก็เกิดขึ้น พอสติกล้าแข็งขึ้นไปอีก สมาธิจนแนวแน่ที่เขาเรียกว่า **อุปจารสมาธิ** ก็เกิดขึ้น พอเจริญสติให้มีกำลังกล้าแข็งขึ้นไปอีก ก็เข้าถึง **อัปนาสมาธิ** คือสมาธิแนวแน่ภายในเวลา ๗ วัน

เนื่องจากผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ และมีทักษะในการใช้ความเพียร ตอนที่ไปศึกษาอยู่ที่ประเทศอังกฤษทำงานตั้งแต่ ๘ โมงเช้าถึงเที่ยงคืน เกือบ ๔ ปี เพราะฉะนั้นความเพียรก็เป็นเลิศ จึงได้ใช้ความเพียรปฏิบัติธรรม ตอนบวชเป็นพระอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ครูบาอาจารย์สอน ๕ - ๑๐ นาที แต่เราปฏิบัติวันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง จำวัด ๔ ชั่วโมง ต่อเนื่อง ๗ วัน ก็เข้าถึงสมาธิสูงสุด พอออกจากสมาธิสูงสุด ได้ไปเห็นเหวดาในดาวดิงส์สวยมาก ๆ เลย แล้วหลังจากนั้น ก็ไปเห็นภพภูมิหนหลังที่ตัวเองเวียนตายเวียนเกิดก่อนที่มาบวชเป็นพระ น้ำตาหยดครับ ที่น้ำตาหยดก็เพราะรู้ว่า ตัวเองทำไม่ใช่อะไรนี่ สิ่งที่ดีบทุกชาติ ๆ ก็คือร่างกายจะเป็นมนุษย์ เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเหวดา เป็นพรหม มันดับทั้งนั้น แต่ตัวที่ดับไม่ลงก็คือ จิตที่มีกิเลสคาอยู่ข้างในนี้ มันดับไม่ลง

เมื่อร่างกายจำเป็นต้องเข้าถึงอายุขัยต้องดับ จิตก็หลุดออกไปหาร่างใหม่ อยู่อาศัย ก็เวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบ น้ำตาหยดครับ หลังจากนั้นก็ไปรู้ว่า มีเด็กหนุ่มไปฆ่าเขามา หนีตำรวจมาปฏิบัติกรรม ไม่พูดกับใครเลยมาอยู่ที่วัด เราก็บรรู้เรื่องของเขาอีก ต่าง ๆ เหล่านี้ ผมก็บอกว่าท่านที่ฟังอยู่ ทุกท่านที่นั่งในห้องนี้ เข้าฌานให้ได้แล้วออกจากฌาน **อภิญา ๕** นี้มีจริงเป็นจริงครับ อิทธิวิธิ ทิพโอสถ ทูทิพย์ มตคุษกันเในป่าเราก็ไดยิน เสือคุษกันไดยิน เหวดาคุษกันไดยิน นี้คือ ทูทิพย์ เจโตปริยญาณ (รู้ใจคน) เขาไปทำอะไรมา เขาคิดอะไรอยู่เรารู้ รู้กำเนิดนหลังของตัวเอง และสุดท้ายตาทิพย์ที่ไปเห็นเหวดา เห็นสัตว์ในต่างมิติ มีจริงเป็นจริงครับ แต่ที่ไปเรียนมาตั้ง ๔ ปี จนได้ปริญญาสูงสุดที่ลอนดอน ยังมองไม่เห็นเหวดาเลย เพราะสุดมยปัญญา กับจินตามยปัญญา ปัญญาสองตัวแรกนี้ ใช้ประสาทสัมผัส ใช้ตาหู ใช้มือไม้สัมผัส จึงจะรู้เห็นเข้าใจได้ แต่สิ่งที่เป็นทิพย์มันต้องใช้จิตที่พัฒนาดีแล้วสัมผัส ถ้าความถี่คลื่นจิตไปชนกับมิติใด ก็สามารถสัมผัสกับสัตว์ในมิตินั้นได้ นี่คือนิจธรรมที่อยาก จะบอก ทุกท่านที่นั่งในห้องนี้ทำได้ครับ มันยาก แต่ในความยากก็มีความง่ายแฝงอยู่เป็นคู่กัน ถ้าเราทำความยากให้เล็กลง ๆ ความง่ายมันก็ใหญ่ขึ้น ๆ

เดี๋ยวนี้สำหรับผู้บรรยาย อะไรที่ทำไม่ได้ไม่มี หมายความว่าความยากเป็นศูนย์ ความง่ายเป็นร้อย ต้องทำให้ได้อย่างนั้น อะไรจะมีจริงเป็นจริงก็ขึ้นอยู่กับเราสามารถจะสัมผัสได้ไหม ถ้าเราสัมผัสได้เราก็เชื่อ เราก็ศรัทธา ว่าสิ่งนั้นมีจริงเป็นจริง ที่นี้การสัมผัสเราใช้ประสาทสัมผัส คนทั่วโลกเลยใช้ประสาทสัมผัส แต่มีคนจำนวนน้อยนิดเดียวที่ใช้จิตสัมผัส ในเมื่อจิตมันอยู่ในร่างกายของท่าน บัดนี้ก็ยังอยู่ เรามีทั้งร่างกายและจิตใจอยู่ด้วยกัน ทำไมท่านไม่ใช้ร่างกายให้เป็นประโยชน์ พัฒนาจิตให้มีศักยภาพ ทำไมไม่พัฒนาเดี๋ยวนี้ หรือจะรอให้ไปเกิดใหม่ โอกาสจะพัฒนามันยาก หรือจะรอให้แก่แล้วค่อยพัฒนามันก็ยาก ปัจจุบันนี้แหละเหมาะที่สุดที่จะพัฒนาเข้าใจนะครับ

คุณภาพชีวิตเปลี่ยน
เมื่อมีธรรมะ

ชีวิต คือ ความเป็นอยู่ ทุกคนที่มีรูปมีนาม ทุกคนก็มีชีวิต แต่ถ้าเมื่อใด นามมันหลุดจากรูปนี้ จากร่างกายนี้ไปหาร่างอื่นอยู่อาศัย ร่างนี้ก็หมดชีวิต ร่างก็เป็นซากศพที่เอาไปเผาไปฝัง ในขณะที่มีชีวิต ทำไมเราไม่พัฒนา ศักยภาพของจิต ให้มันสามารถจะทำงานได้หลากหลาย โดยเฉพาะจิตที่เป็นตัวปัญญา ที่สามารถรู้เห็นเข้าใจได้ ทำไมเราไม่พัฒนาขึ้นมา ทุกคนมีจิตอยู่แล้ว เพียงแต่ใครจะพัฒนาที่สามารถทำได้ แค่งทำสมาธิให้จิตตั้งมั่นเท่านั้น คลื่นสมองมันเปลี่ยนครับ พอคลื่นสมองเปลี่ยน ความถี่คลื่นสมองย่อมมีระเบียบ ความจำก็เพิ่มขึ้นเป็นอัตโนมัติ เคยมีนักเรียนแพทย์ที่โรงพยาบาลสวนดอกกลุ่มหนึ่ง มาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมต้องเรียนเยอะ มีตำรับตำราให้อ่านหลายเล่ม ผมจะอย่างไรมันถึงจะอ่านเพียงน้อยครั้งแล้วจำได้” ก็บอกเขาว่าต้องฝึกจิตให้มีสมาธิ การฝึกจิตให้มีสมาธิก็ไม่ยาก ก่อนนอนสวดมนต์ หลังจากสวดมนต์ ลมหายใจเข้าลมหายใจออกก็พุทโธ พุทโธ ลัก ๑๕ นาทีหรือครึ่งชั่วโมง เมื่อใดที่จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ คลื่นสมองก็เปลี่ยนอัตโนมัติ นี่เป็นงานวิจัยของฝรั่งในอเมริกา พอคลื่นสมองเปลี่ยน ความจำก็เพิ่มขึ้นเป็นอัตโนมัติ อันนี้ทำได้จริงหลาย ๆ คนทำได้สำเร็จ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ไปใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ เป็นกุศโลบายที่เด็กอายุประมาณ ๑๐ ขวบ เขาอยู่โรงเรียนสวนกุหลาบ เขาเกิดมาศรัทธาในสิ่งที่เราพูดว่าเป็นความจริง ก็เกิดศรัทธา เขาถามว่า ผมต้องทำอย่างไรถึงจะเรียนเก่ง ได้บอกเขาไปว่า ก่อนนอนสวดมนต์ หลังสวดมนต์ก็พุทโธ ๆ ๑๕ นาที ปรากฏว่าเมื่อเดือนที่แล้วไปกรุงเทพฯ พ่อของเขาเอาใบแจ้งผลสอบของลูกมาให้ดูได้คะแนน ๔.๐๐ ทุกวิชาเลยครับ เพราะฉะนั้น

ทุกท่านในห้องนี้เกิดแล้วต้องแก่ แก่แล้วต้องตาย เวลาแก่แล้วเราอยากจะเป็นอัลไซเมอร์ไหม หลง ๆ ลืม ๆ ถ้าเราไม่อยากเป็น ทำไมไม่ฝึกจิตให้มีสมาธิเล่าครับ พอฝึกจิตให้มีสมาธิ คลื่นสมองเป็นระเบียบ ก็จะทำให้จำสิ่งที่ผ่านมาได้แล้วได้ ไม่หลงลืม

เมื่อหลายปีก่อน ผู้บรรยายได้เดินทางไปจังหวัดภูเก็ต ได้ไปกราบพระรูปหนึ่งอายุ ๑๐๔ ปี บัดนี้อายุ ๑๑๔ ปี ยังมีชีวิตอยู่ครับ ที่เจอกันเมื่อครั้งอายุ ๑๐๔ ปี ท่านอนุญาตให้ผู้บรรยายเข้าไปพบตอนสองทุ่มก็คุยกันหลายเรื่อง มีอยู่เรื่องหนึ่งผู้บรรยายก็ไปเรียนถามท่านว่า

ผู้บรรยาย : หลวงปู่ครับ หลวงปู่ได้บวชเป็นพระ แล้วก็เอาชีวิตรอดมาได้มาจนถึง ๑๐๔ ปี แล้วได้มีโอกาสได้มาสนทนารธรรมกับผมในคืนวันนี้ หลวงปู่เคยพบกับวิกฤตของชีวิตไหม แล้วเอาตัวรอดมาได้อย่างไร ขออนุญาตหลวงปู่เล่าให้ฟังได้ไหมครับ

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านเป็นคนสกุลนคร แต่ได้รู้ดงค์มาอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต เหตุที่ท่านบวชเป็นพระก็ด้วยจุดประสงค์จะปฏิบัติธรรม เพื่อนำชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ได้รู้ดงค์ไปทางเมืองฉนวน ก็คือเวียดนามในปัจจุบัณนี้ ขณะที่ไปนั่งปฏิบัติกรรมฐานอยู่ในป่า มิ่งใหญ่ตัวหนึ่ง ได้เขมือบกลิ้นท่านจากปลายเท้าไปจนถึงบั้นเอว ท่านก็นั่งเอามือทั้งสองข้างเท้าแขนยันพื้นไว้ข้างหลังเอว

ผู้บรรยาย : หลวงปู่กลัวไหม

หลวงปู่ : ไม่กลัวหรอก

ผู้บรรยาย : แล้วหลวงปู่ทำอย่างไร จึงเอาชีวิตรอดมาได้

หลวงปู่ : หลวงปู่ก็พูดกับปู่ใหญ่ว่า ถ้าเป็นหนึ่งเวรกรรม ถึงขนาดต้องชดใช้ด้วยชีวิต ก็เอาไปเลย อาตมาไม่เสียดายชีวิตหรอก เหตุที่มาบวชเป็นพระสงฆ์ ก็เพราะต้องการปฏิบัติธรรม แล้วนำพาชีวิตเข้าสู่พระนิพพาน หากจำเป็นต้องตาย ก็ขอให้ได้พระนิพพานก็แล้วกัน

ปู่ใหญ่กลัวพระจะเข้านิพพาน จึงได้คายเท้า ขา และสะโพกของหลวงปู่ ออก หลวงปู่จึงรอดจากการเสียชีวิตในครั้งนั้นมาด้วยเหตุนี้

เห็นไหมครับนี่คือเรื่องจริง บัดนี้อายุท่าน ๑๑๔ แล้วนะครับ ยังหน้าใส ไม่มีอัลไซเมอร์ เพราะท่านทำวัตรเช้าทำวัตรเย็น (สวดมนต์เช้าสวดมนต์เย็น) เพราะฉะนั้นถ้าใครไม่อยากแก่แล้วหลง ๆ ลืม ๆ หรือแก่แล้วเป็นอัลไซเมอร์ ต้องเจริญสติบ่อย ๆ ด้วยการสวดมนต์ก่อนนอน หลังสวดมนต์ เจริญอานาปานสติ ลมเข้าก็พุท ลมออกก็โธ แต่ผู้บรรยายสอนนักเรียน ไม่ได้สอนอย่างนี้ ผู้บรรยายบอกว่า ลมเข้าก็ “ออกซิเจน” ลมออกก็ “ซีโอทู” “ออกซิเจน” “ซีโอทู” เด็กนักเรียนเรียนเก่งครับ มีคนหนึ่งไปจบแพทย์ที่ประเทศญี่ปุ่น แล้วทำงานเป็นหมออยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นนี่แหละ ออกซิเจน ซีโอทูครับ แค่ว่าจำ ยังไม่หลงลืมเลย คุณภาพชีวิตเปลี่ยนเมื่อมีธรรมะเห็นใหม่

ผู้บรรยายตอนนี้อายุ ๗๔ ปี แล้วก็ยังไม่หลงลืม จำสุด ๆ แต่จำเรื่องดีนะ เรื่องไม่ดีไม่จำ เรื่องดี ๆ จำได้หมด จำได้จนกระทั่งตอนที่เขาไปพายเรือกันหน้าพระบรมรูปทรงม้า เมื่อปี ๒๕๕๕ น้ำท่วมใหญ่ ผู้บรรยายตอนนั้นอายุ ๔ ขวบกว่า จำได้ว่าไม่มีแผ่นดินอยู่เลยครับ มีแต่น้ำเจิ่งนองไปทั่วเข้าไปในห้อง เข้าไปในห้องนอน งูเท่าที่ตัวยาว ๆ มีดอกจันแม่เม็ย แม่ก็บอกว่า “ลูก เขาหนีร้อนมาพึ่งเย็น อย่าไปทำร้ายเขา” เราก็อยู่กันได้ทั้งที่ห้องเล็กๆ งูก็ไม่กัดเรา พอหน้าแห้งเขาก็ไปของเขาเอง แต่สมัยนี้เป็นอย่างไร

งูหนีไปอยู่บนยอดไม้ยังไปจับมันลงมา คนสมัยนี้กับคนโบราณมีสภาวะธรรมในดวงจิตเทียบกันไม่ติดเลย เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่เคารพในกฎกติกาของธรรมชาติ ชีวิตก็วิบัติครับ

คุณภาพ หมายถึง ลักษณะความดี ชีวิต คือความเป็นอยู่ ทุกท่านที่หนึ่งอยู่ในห้องนี้ ก็มีความเป็นอยู่ ธรรมะ หมายถึงคุณงามความดี ถ้าผู้บรรยายบอกว่า ชีวิตประกอบขึ้นด้วย รูปหรือร่างกาย กับ นามหรือจิตใจ คือ ประกอบขึ้นด้วย Body และ Mind ท่านเชื่อไหมครับว่า มันมีจริงเป็นจริง ทำไม่จึงเชื่อ เพราะตามองเห็นว่าเรายังมีชีวิตอยู่ ชีวิตคือความเป็นอยู่ ซึ่งประกอบด้วยรูปกับนาม หรือมีร่างกายกับจิตใจ ท่านก็เชื่อ แต่ถ้าผมบอกว่าสิ่งมีชีวิตบางอย่างมีเพียงรูปร่างอย่างเดียว ท่านเชื่อไหมครับ ไม่เชื่อหรือครับ พิสูจน์ชีวิตครับ เข้าฌานแล้วออกจากฌาน อธิษฐานขอเห็นสิ่งมีชีวิตที่มีเฉพาะรูปร่างอย่างเดียว มีครับ หรือขอเห็นสิ่งมีชีวิตที่มีแต่ นามอย่างเดียว คือ อรูปพรหม มีอยู่จริง อสังขนิเวศิตตาพรหม มีรูปร่างเดียวก็มีอยู่จริง ต่างๆ เหล่านี้ ไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสที่เราใช้กัน เรียนมาทั่วโลก เอาดอกเตอร์มาพันคน มาหมื่นคนก็ไม่เชื่อ ผู้บรรยายจึงบอกว่า ความเชื่อนี้ขึ้นอยู่กับปัญญา ท่านพัฒนาสุดมยปัญญา กับจินตามยปัญญา มาจนสูงสุด โดยหาวิธีไม่ว่า มนุษย์มีศักยภาพที่จะเข้าถึงปัญญาสูงสุดได้ คือ ภาวนามยปัญญา ต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาสูงสุด (ญาณ) ท่านได้พัฒนาแล้วหรือยัง ปัญญาสูงสุด ๕ ตัว ที่เรียกว่า โลกียอภิปัญญาหรือโลกิยญาณ ๕ ตัวท่านทำหรือยัง ถ้าท่านพัฒนาได้ ท่านก็จะเห็น เทวดามีจริง เปรตมีจริง สัตว์นรกมีจริง แคโลกียอภิปัญญาท่านก็เห็นแล้ว แต่ถ้าพัฒนาปัญญาสูงสุดที่เรียกว่า โลกุตตรญาณ ท่านก็สามารถจะรู้ว่า กฎแห่งกรรมมีจริง ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วมีจริง แต่คนที่เรียนจบดอกเตอร์บอกว่า ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ก็จริงครับ ถ้าใช้

ประสาหลัสมผัส แต่ถ้ำคนที่เข้าถึงจิตสัมผัส เข้าถึงโลกุตระญาณได้แล้ว จะเชื่อว่าทำชั่วได้ชั่วแน่นอน ที่ลอยหน้าลอยตาทางโทรทัศน์ ไม่ต้องห่วง หรอกครับ พอตายแล้ว ไปตามกรรมที่ทำไว้เป็นเหตุแน่นอน อยากดู ไหมครับมีอยู่ ๒ วิธี อย่างแรกคือตายไปดู แต่ขอให้กลับมาบอกด้วย เป็น วิธีที่ผู้บรรยายชี้ทางให้พิสูจน์ แต่ไม่ประสงค์จะแนะนำให้ทำ ที่ประสงค์จะ แนะนำก็คือ เข้าฌาน ออกจากฌาน แล้วอธิษฐาน ขอให้เห็นว่า คนที่โกงบ้าน กินเมือง คนที่ประพฤติดอร์รี่ชั้น เขาตายแล้วไปอยู่ที่ไหน อบายภูมิ มีอยู่จริงครับ เพราะฉะนั้นครัทธาตัวนี้ขึ้นอยู่กับปัญญาที่บุคคลพัฒนาได้

ที่นี่จะพูดถึงเรื่องร่างกาย เพราะเรามีทั้งร่างกายมีทั้งจิตใจ ร่างกายนี้ ประกอบขึ้นด้วยดิน น้ำ ไฟ ลม พอพูดอย่างนี้ฟังดูง่าย ผู้บรรยายเป็นนัก วิทยาศาสตร์ พอบอก ดิน น้ำ ไฟ ลม ตอนนั้นไม่เชื่อครับ ไม่เห็นมีดิน มัน มีแต่โปรตีน มีคาร์โบไฮเดรต มีวิตามิน เกลือแร่ อะไรต่างๆ น้ำ อากาศ พอเรามารู้จักปัญญาตัวที่สามเกิดขึ้นแล้ว ไซ้เลย ของแข็งจะเป็นโปรตีน หรือคาร์โบไฮเดรตก็ตาม ถ้าเป็นของแข็ง เขาสมมติเรียกว่าดิน ถ้าเป็น ของเหลว เขาเรียกว่าน้ำ ในร่างกายของเราที่มีน้ำอยู่มาก ในสมองก็มีน้ำ มาก ที่ตับก็มีน้ำมาก เอาเหล่านี้ใส่เข้าไปในร่างกาย แอลกอฮอล์ในเหล้ามี คุณสมบัติดูดน้ำ ก็ดูดน้ำออกจากสมอง สมองก็เสื่อม อัลไซเมอร์ก็เกิด ดูดน้ำออกจากตับ ตับทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ไม่ได้ เต็มก็เจ็บไข้ได้ป่วย มัน จริง แต่คนที่เข้าไม่ถึงปัญญาสูงสุดนี้ เฮ้อ...ฉันกินเหล้ามาไม่รู้กี่ปี ยังไม่ เห็นสมองเสื่อม ตับเสื่อม ผู้บรรยายจะบอกว่า มีลูกน้องคนหนึ่งเป็นผู้ชาย เขาดื่มเหล้ามาไม่รู้กี่ปีแล้ว รับประทานอาหารนะครับ ไม่เห็นเป็นไรเลย ปรากฏ ว่าอีก ๑ ปีจะครบเกษียณอายุราชการ เขาจึงขอเกษียณอายุราชการก่อน กำหนด (Early Retire) เมื่อออกจากราชการไปแล้ว ปีนั้นก่อนจะเข้าพรรษา เขาได้บอกกับภรรยา ซึ่งเป็นคนเหนือ เป็นคนสันกำแพงว่า

ผู้ลาออกจากราชการ : น้องๆ อ้าวว่าเข้าพรรษาปีนี้ จะเลิกดื่มเหล้า ลัก ๓ เดือน

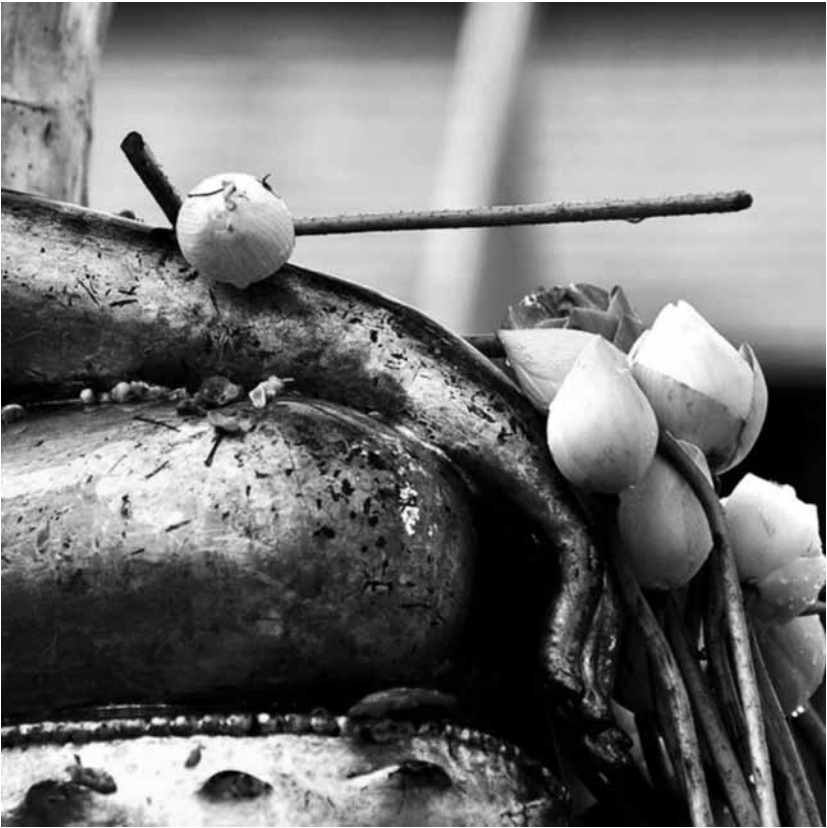
ภรรยา : ดีสิอ้าย น้องเห็นด้วย ร่างกายจะได้แข็งแรง

คนชั่วส่วนใหญ่มักน้อยในการทำความดี แต่มักมากในการทำความชั่ว ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ยกขึ้นมาบอกเล่าให้ฟัง หากผู้ที่ลาออกจากราชการ กระทำในทางที่กลับกัน คือ เลิกดื่มเหล้า ๔ เดือน แล้วกลับมาดื่มเหล้าอีก นาน ๓ เดือน อย่างนี้สิ จึงจะเรียกว่า มักมากในการทำความดี แต่มักน้อยในการทำความชั่ว

คนที่เข้าถึงปัญญาสูงสุดจะมัก (ชอบ) มากในการทำความดี แต่มักน้อย ในการทำความชั่ว หรือไม่มักเลย เห็นไหมครับ คนส่วนใหญ่จะทำความดีแล้ว โอ้โฮ..ทำเล็กน้อย แต่ความดีที่ให้มันยิ่งใหญ่ อย่างผู้บรรยายเดี๋ยวนี เห็น เศษกระดาษตก ก็เก็บไปทิ้งถังขยะ ใครอย่ามาดึงเลย ก็เป็นความดี ทำ แล้วไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม เราทำแล้วมันก็เกิดเป็นความดี อยู่กับเรา มันไม่ได้เกิดกับใคร แล้วเราก็ไม่ต้องไปบอกใครให้ไหมครับ แต่คนที่มีอัตตา (Ego) เก็บไม่ได้ ฉันเป็นผู้อำนวยความสะดวก ฉันนั่งอยู่ใน ตำแหน่งใหญ่ ฉันเก็บเศษกระดาษแล้ว มันเสียเกียรติ เห็นผิดไปหมด นะครับ

ที่นี้ก็กลับมาถึงคนที่ลังงำแพง กินเหล้าเมากัน มาทำงานก็เหม็น กลิ่นเหล้าโช่ แกพูดกับภรรยาว่าเข้าพรรษาปีนี้จะเลิกเหล้าลัก ๓ เดือน ถ้า แกมักมากก็เลิก ๔ เดือน ดื่ม ๓ เดือน นี่ขอเลิก ๓ เดือนก็ยังไม่ดีครับ พอ คิดอย่างนี้นี้เป็นกุศลมนิกรรมถูกบันทึกไว้ในดวงจิต เป็นบุญเป็นกุศลกรรม จิตบันทึกไว้ให้ผลเป็นบุญ อีก ๕ วันจะเข้าพรรษา แกก็เลิกดื่มเหล้าทันที

คนนี้มีสัจจะ สองดีแล้ว บ้านที่กไว้ในดวงจิต พอตื่นขึ้นมาตอนเช้าตาเหลือก
ครับ มือเกร็ง ลูกต้องเอาเข้าโรงพยาบาลสวนดอก เข้าห้องไอซียู ตายไป ๔
วัน ๔ คืน ฟิ้นขึ้นมา เลิกเหล่าเข้าวัด เหตุเป็นเพราะไปเห็นผลงานตัวเองว่า
อานิสงส์ของการดีมีเหล่าเป็นอย่างไร เห็นใหม่เมื่อก่อนนี้ที่บอกจนปาก
เปื่อยปากแฉะไม่เชื่อครับ แต่พอไปเจอด้วยตัวเองแล้วฟิ้นขึ้นมาได้ เลิก
เหล่าเข้าวัด เดียวนี้ยังมีชีวิตอยู่ครับ

จิตเป็นนาย
กายเป็นบ่าว

ร่างกายประกอบด้วยดิน น้ำ ไฟ ลม ดินก็คือส่วนที่เป็นของแข็ง น้ำก็คือ ของเหลว ไฟก็คือ พลังงานความร้อน ลมก็คือ อากาศที่หายใจเข้าหายใจออก ร่างกายทำหน้าที่ตามที่จิตสั่ง จริ่งไหม่ครับ จิตเป็นนายกายเป็นบ่าว ตามที่คนโบราณพูดไว้ โอ้..จริง ท่านจะมาที่นี่ได้ จิตมันต้องสั่งร่างกายให้มา ไช้ไหม่ครับ คนนอนหลับมาได้ไหม่ คนตายมาได้ไหม่ ไม่ได้หรอกครับ จิตมันต้องสั่ง จิตมันเกิดดับ เกิดดับ เป็นพลังงาน ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ยังวัดความถี่คลื่นของพลังงานจิตไม่ได้ มันละเอียดจริง ๆ แต่ความถี่คลื่นอย่างอื่นวัดได้ อย่างไฟฟ้าก็วัดได้ แต่ความถี่คลื่นจิตนี้มันละเอียดเหลือเกิน เกิดดับ เกิดดับ มันจึงทำงานได้ แต่ถ้าเมื่อไหร่พลังงานจิตไม่มีเกิดไม่มีดับ เขาเรียกจิตตกวงังค์ ทำงานไม่ได้มาที่นี้ก็ไม่ได้ อย่างคนตาย จิตมันหลุดออกไปหาร่างใหม่อยู่อาศัยแล้วก็มาไม่ได้ ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง เกิดแล้วต้องแก่ แก่แล้วต้องตาย ในห้องนี้ ใครคิดว่าจะไม่ตายมีไหม่ครับ ยกมือครับ ผมจะได้เอาไปเป็นตัวอย่างบอกที่อื่น นี่ผู้บรรยายเข้าคิวไว้แล้ว เกิดแล้วต้องแก่ แก่แล้วต้องตาย นี่เป็นเรื่องของธรรมชาติ เป็นกฎธรรมชาติ เพราะฉะนั้นความแข็งแรงสมบูรณ์ของร่างกายก็ต้องรักษาไว้ เพราะมันเป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้งาน จริ่งไหม่ครับ จิตเป็นนายกายเป็นบ่าว เป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้งาน เพราะฉะนั้น การจะทำให้ร่างกายสมบูรณ์ ก็ต้องกินอาหารใช้ไหม่ร่างกายแข็งแรงก็ต้องออกกำลังกาย ถ้าจะให้สมบูรณ์ ก็ต้องกินอาหารให้ถูกลักษณะ กระทรวงสาธารณสุขบอกว่า ร่างกายและจิตใจจะสมบูรณ์แข็งแรงต้องประพฤติ ๖ อ.อย่าง อาหารดี อากาศดี ออกกำลังกายดี อุจจาระดี เอกเขนกดีคือนอนหลับดี และอารมณ์ดี

พอบอกว่าอารมณ์ดี ผู้บรรยายนึกถึงเมื่อตอนที่ยังเป็นครูบาอาจารย์สอนในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้พานักเรียนกลุ่มหนึ่งไปที่น้ำพุร้อน ดอยสะเก็ด ที่ไปทางห้วยฮ่องไคร้ มีหมู่บ้านดอยสะเก็ด ก็ไปเห็นคุณที่ผู้ชายอายุ ๓๓ ปี ปีนอยู่บนต้นมะขามไปเก็บฝักมะขาม พอทำนลงมาจากต้นมะขาม เราก็เข้าไปยกมือสวัสดิ์ คุณที่สวัสดิ์ครับ คุณพี่ขึ้นไปบนต้นมะขามไปทำอะไร อายุมากแล้ว เป็นเราไม่กล้าขึ้นหรอก ท่านว่าท่านไปเก็บฝักมะขาม ถามว่าเก็บฝักมะขามมาทำไม ท่านตอบว่า เอาไปต้มกับผักที่เก็บรอบๆ บ้าน ต้มกิน ผักที่เก็บมาแล้วต้มนี้ วิตามินเพียบเลยครับ ชอบทำอะไรด้วยตนเอง ไม่ใช้คนอื่น และอีกอย่างหนึ่งที่จับจุดได้คือ เรื่องของคนอื่น ไม่เอามารกใจตัวเอง จิตเป็นอิสระจากเรื่องของคนอื่น สามปัจจัยที่ผู้บรรยายทราบ ก็พยายามทำให้ได้ หนึ่งไม่เอาเรื่องคนอื่นมาเป็นเรื่องของตัวเอง สองออกกำลังกายสม่ำเสมอ คือ ทำอะไรด้วยตัวเอง แต่กินอาหารสดใหม่รอบบ้านนี้ทำไม่ได้ เพราะว่าอยู่ในเมือง ต้องกินอาหารที่เขาแช่เย็น หมดวิตามินแล้ว เหลือแต่กากเดนของอาหาร วิตามินหมดแล้ว ก็พยายามทำให้ได้อย่างนี้ หากถามว่าเจ็บไข้ได้ป่วยหรือไม่ ก็ไม่เจ็บ เพราะตอนนี้ได้ฝากตัวเป็นคนไข้ของคุณหมอที่โรงพยาบาลสวนดอก ๔ เดือน ๖ เดือน ก็ไปตรวจกันที่ก็ปกติ เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนอะไรไม่มีทั้งนั้น รักษาสุขภาพไว้เพื่อให้ร่างกายนี้พร้อมใช้งาน จิตได้ใช้งาน เราก็ต้องรักษาร่างกายให้คงอยู่ในสภาพดี เกษียณมา ๑๔ ปีแล้ว เพื่อนที่เกษียณรุ่นเดียวกันบอกว่า ไอ้โง่ อายุ ๖๐ ไปแล้วเขาจะไปสังสรรค์กัน เฮฮากันไปกินเหล้าเมายากัน นี่มาทำงานงๆ อยู่ได้ เราได้วิเคราะห์ เขาพูดถูก เพราะเขามีแค่ปัญญา สองตัวคือ สุตมยปัญญา กับ จินตามยปัญญา แต่ของเราเข้าถึงปัญญาตัวสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) จึงรู้ว่าทราบใดที่ลมยังเข้ายังออกจากร่างกายได้ เรายังใช้ร่างกายทำประโยชน์ได้ จริงไหมครับ เราก็เห็นถูกของเรา เขาก็เห็นถูกของเขา ถูกทั้งคู่ เห็นไหมเราก็สบาย เขาว่าเราโง่ ก็โง่จริงๆ โง่ในมุมมองของเขา แต่ในมุมมองของเราเราไม่โง่หรอก เพราะเราต้องไปเกิดใหม่ จึงต้องสั่งสมบุญไว้ให้มาก

คราวนี้มาพูดถึงเรื่องจิตใจ จิตใจเป็นพลังงานอย่างหนึ่งที่มีความถี่คลื่นละเอียดที่สุด เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ยังวัดไม่ได้ จิตใจของแต่ละคนหรือของสัตว์ก็เหมือนกัน มันเป็นพลังงานที่มีการเกิดดับ เกิดดับ จิตจึงทำงานได้ อันนี้นักวิทยาศาสตร์ยอมรับว่าจริง ที่ได้มีพลังงาน ที่นั้นทำงานได้ จิตของท่านผู้ฟังยังอยู่กับร่างกายก็ทำงานได้ ท่านใช้ให้ปากพูดได้ ใช้ให้มือทำโน่นทำนี่ได้ ใช้ให้สมองคิดไปเรื่อย ๆ จนตึกตื่นเที่ยงคืนยังไม่นอนหลับต้องมาขอยานอนหลับ เห็นไหมครับ จิตมีหน้าที่รู้คิดนึก จิตสั่งร่างกายด้วยการคิด จิตนี้รับสิ่งกระทบภายนอกเข้าปรุงอารมณ์ ท่านฟังให้ดี จิตของท่านหรือจิตของผู้บรรยายก็เหมือนกัน สิ่งภายนอกถ้าเป็นเสียง ก็เข้าทางหู เพราะมีเครื่องมือรับ สิ่งกระทบจิตเข้าปรุงเป็นอารมณ์ เสียงดีอารมณ์ดี ถ้า ผอ. บอกว่าปีนี้ให้เธอสองชั้น ก็อารมณ์ดี แต่หาก ผอ. ต่ำหนิ บอกปีนี้ไม่ให้ลักรู้ชั้น อีก ๕ ปีก็ไม่ให้ อารมณ์ก็ไม่ดี คิณนี้นอนไม่หลับ

เห็นไหมว่าจิตรับสิ่งกระทบภายนอกเข้ามาปรุงเป็นอารมณ์ อันที่สองจิตสั่งร่างกาย อารมณ์ไม่ดีสั่งให้สมองคิดไม่ดี สั่งปากให้พูดไม่ดี สั่งมือไม่ทำสิ่งต่างๆ ไม่ดี ตรงกันข้าม ถ้าอารมณ์ดี จิตสั่งดี ขณะที่ผู้บรรยายดูภาพจากจอโทรทัศน์ คนต้องพูด พูดดี พูดไม่ดีก็ได้ใช้ไหม เขาพูดแล้วผิดกฎหมายไหม ถ้าไม่ผิด ถือว่าพูดดี พูดแล้วผิดศีลไหม ถ้าไม่ผิดศีล ถือว่าพูดดี พูดแล้วผิดธรรมไหม ถ้าไม่ผิดธรรม ถือว่าพูดดี หากเป็นในทางตรงกันข้าม ถือว่าไม่ดี

จิตมีอารมณ์ไม่ดี จึงจะพูดไม่ดี คือพูดแล้ว ผิดกฎหมายหรือผิดศีลหรือผิดธรรม ยกตัวอย่างเช่น “ผมจะเปิดบ่อนคาสิโนให้ถูกกฎหมาย” อย่างนี้ท่านว่าพูดดีไหม การพนันมันเป็นอบายมุข จะทำห่วยได้ดินให้มันถูกกฎหมายนี้ดีไหม อบายมุขผิดธรรม เป็นความเสื่อมของชีวิต เห็นไหมแค่พูดออกมาอย่างนี้ก็รู้แล้วว่า คนนี้พูดดีหรือพูดไม่ดี หรือจะทำสิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก โดยใช้กฎหมายเป็นตัวบัญญัติขึ้นมา ก็พูดไม่ดีอีก เรายัง

อารมณ์ของคนพูดแล้ว **หนึ่งจิตรับสิ่งกระทบเข้าปฐุอารมณ์ สองจิตเป็นตัวสั่ง ขณะมีอารมณ์ไม่ดี ก็ คิด พูด ทำไม่ดี สั่งขณะมีอารมณ์ดี ก็ คิด พูด ทำดี และสามสำคัญที่สุด สั่งสมผลกรรม กรรมคืออาการกระทำ คิดพูดทำเป็นกรรม ถ้ากรรมดีเขาเรียกกุศลกรรม ก็เก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต ถ้ากรรมไม่ดี คิดพูดทำไม่ดี ก็เก็บสั่งสมอกุศลกรรมไว้ในดวงจิต เมื่อกุศลกรรมให้ผลก็เป็นบุญ เมื่ออกุศลกรรมให้ผลก็เป็นบาป เพราะฉะนั้นทุกคนที่เกิดมาจึงมีทั้งบุญและบาป คนที่มีบุญล้วนไม่มาเกิด คนที่มีบาปล้วนก็ไม่มาเกิด เขาไปเกิดในภพพรก ในภพเปรต ฯลฯ อ่างง่าย ๆ แค่นี้เอง เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่คุณมาแล้วมีสติ เราสามารถจะวิเคราะห์ได้ว่า คนมีพฤติกรรมเป็นตัวอย่างให้เราได้สัมผัสว่า เขาเป็นคนดีหรือเป็นคนไม่ดี อย่างนี้เป็นต้น**

เรื่องชีวิตของสัตว์ คำว่าสัตว์เมื่อครุ่นคิดว่า หนึ่ง ประกอบขึ้นด้วยรูปและนาม ร่างกายและจิตใจ ท่านยอมรับว่ามีจริง สิ่งมีชีวิตที่ประกอบด้วยรูปอย่างเดียวเรียกว่า อสังขญีสัตว์ คือ พรหมที่มีรูปอย่างเดียว อย่างนี้ต้องเข้าฌานไปดู หรือ อรูปพรหม ที่มีแต่นามอย่างเดียว อย่างนี้ก็ต้องเข้าอรูปฌานไปดู เราพูดถึงสัตว์ที่มีรูปและนาม สัตว์ที่มีรูปและนามเราจะพบได้ในนรก สัตว์ทุกตัวในนรกเป็นสัตว์ที่มีรูปและนาม เปรตเป็นสัตว์ที่มีรูปและนาม อสุรกายเป็นสัตว์ที่มีรูปและนาม เติรจจานรามองด้วยตาเห็นเป็นสัตว์ที่มีรูปและนาม มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีรูปและนาม เทวดามองด้วยตาไม่เห็นต้องใช้จิตที่พัฒนาดีแล้ว เทวดาก็มีรูปและนาม สัตว์ที่มีรูปและนามก็มีตั้งแต่บนจรจนถึงเทวดา ที่เขาเรียกว่า**กามภพ** พวกนี้ยังเสพกาม

คำว่า **กาม** ไม่ใช่เรื่องหยาบ หมายถึงจิตรับสัมผัสกับกามคุณทั้งห้า (รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ) แล้วพอใจไม่พอใจ ยกตัวอย่างเช่น ไปกินอาหารร้านนี้อร่อยแล้วชอบ อย่างนี้เป็นกามสุข ไปกินอาหารร้านนั้นไม่อร่อยแล้วไม่ชอบ เป็นกามทุกข์ เห็นคนเขาดีกัน เขาทะเลาะกันแล้วไม่ชอบ เป็นกามทุกข์ เห็นคนเขาร่วมมือร่วมใจกันทำ Big Cleaning Day แล้วชอบ เป็นกามสุข คำว่ากามหมายถึงจิตรับสัมผัส จึงมีทั้งสุขทั้งทุกข์ ตอนนี้

ต้องดูตัวเองแล้ว ใครผู้ใดยังมีจิตอยู่ที่อำนาจของกาม เจอพญายมแน่นอน ตายไปแล้วเจอแน่ๆ เพราะอะไรจึงเจอพญายม ก็เพราะว่าพญายมทำหน้าที่ตัดสินชีวิตของสัตว์ในกามภพ คนที่ยังมีจิตตกอยู่ที่อำนาจของกาม ตายแล้วต้องไปเกิดในกามภพ ตั้งแต่แรกจนถึงสวรรค์นี้เป็นกามภพ ถ้า กามภพฝ่ายดีก็เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา แต่ถ้าเป็นกามภพฝ่ายชั่ว ก็เป็นตั้งแต่เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย สัตว์นรก ฉะนั้น ผมก็บอกท่านว่า ดูใจตัวเองว่ายังตกเป็นทาสของกามหรือไม่ ใครเขาพูดดีกับเรา เราชอบ ใครพูดไม่ดีกับเรา เราไม่ชอบ อย่างนี้ก็เป็นกาม ละครเรื่องที่ชอบดูเรื่องนี้ไม่ชอบดู ก็เป็นกาม อย่างนี้เจอพญายมแน่ๆ แล้วพญายมจะถามอยู่สองเรื่อง ไม่ได้ถามเลยว่า ตอนที่ท่านมีชีวิตเป็นมนุษย์ ท่านขบขระถึงห่ออะไร ไม่ถาม มีบ้านหลังใหญ่โตแค่ไหน ตำแหน่งสูงแค่ไหน ไม่ถาม ถามแต่เพียงว่าตอนที่ท่านเกิดเป็นมนุษย์ทำความดีอะไรมาบ้าง ถ้าตอบได้ก็ไปสู่สุคติกามภพ แต่ถ้ายังตอบไม่ได้ จะถูกถามต่อไปว่า แล้วความชั่วทำอะไร ถ้าตอบความชั่วได้ก็ไปสู่ทุคติกามภพ ถามสองเรื่องเท่านั้น เตรียมไว้ครับ เพราะทุกคนต้องตายแน่ อย่างที่โรงพยาบาลมีรพพยาบาล ส่งเสียงออกมาว่า ตายแทน ตายแทน เตรียมตอบคำถามไว้ อย่างผมก็เตรียมมาหลายปีแล้ว ๓๐ กว่าปีแล้ว หลับตาลืมตาครั้งใด ก็เห็นแต่พระนุ่งห่มผ้าเหลืองเต็มป่าไปหมดเลย เพราะทุกปีจะต้องไปบรรยายถวายพระเข้าปริวาสกรรม เขาจงเป็นประจำ พระมาเข้าปริวาสกรรมห้าหรือยี่สิบ ทุกปีเป็นอย่างนั้น เดียวนี้หลับตาลืมตาก็เห็นแต่ผ้าเหลือง จึงมั่นใจได้ว่าตายแล้วต้องไปดี

ความเป็นอยู่ของสัตว์ในทุคติภพ มีความทุกข์จากการถูกรบกวน เช่น สัตว์นรก สัตว์เปรต อสุรกายนี้ถูกรบกวนล้วนๆ เปรตไม่ได้กินอาหาร อสุรกายไม่ได้ดื่มน้ำ ถ้าสัตว์เดรัจฉานก็เป็นกามสุขกามทุกข์ แต่กามทุกข์มีมากกว่า มาจากการหวาดระแวงภัยนี้แหละครับ แต่ถ้าเป็นสุคติภพ เช่น มนุษย์กับเทวดาก็ยังเสพกาม แต่ก่อนข้างจะมีความสุขมากกว่าความทุกข์ สิ่งที่มนุษย์ต้องการคืออะไร ต้องถามตัวเองว่าท่านต้องการไหม มีชีวิตที่สะดวกสบายต้องการไหม ถ้าไม่ต้องการเย็นนี้เฝ้ารถขับลงทะเลไปเลย แล้ว

ก็เดินดูวิวทะเลแทน เห็นไหมชีวิตต้องการความสะดวกสบาย คนที่ถูก น้ำท่วมบ้านต้องการใหม่ ไม่อยากลุยน้ำไปเข้าบ้าน บ้านก็เข้าไม่ได้ ไม่ต้องการใช้ใหม่ เขาไม่ต้องการชีวิตที่ไม่สะดวกไม่สบาย เรานี่โชคดีมาก ๆ ที่น้ำไม่ท่วมบ้าน รักษาคุณภาพนี้เอาไว้ บุญให้ผล เราก็เลยต้องเสวย กุศลวิบาก เข้าใจไหม มันอยู่ที่ใจของเรา เพราะฉะนั้นชีวิตต้องการความสะดวกสบายเกือบทุกคน ไม่ใช่ทุกคนนะ บางคนก็ต้องการความทุกข์ก็เป็นเรื่องของเขา แต่คนที่ใช้ชีวิตอยู่ส่วนใหญ่ ต้องการความสะดวกสบายกันทั้งนั้น ต้องการความสุขใหม่ครับ ตอบว่าต้องการ ระหว่างความสะดวกสบายกับความสุข ถ้าให้เลือกหนึ่งอย่าง ท่านเลือกเอาอย่างไร ใคร ๆ ก็เลือกเอาความสุข ขอโทษท่านมีสิทธิที่จะเลือกได้ทั้งสองอย่าง ทั้งความสะดวกสบายและมีความสุข ท่านมีสิทธิที่จะเลือกได้ ทำงานในโรงพยาบาลนี่เป็นไง เครียดไหม ไม่สะดวก ไม่สบาย มันอึดอัด มันกินไม่ได้นอนไม่หลับ พาให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บ เพราะเขาพัฒนาปัญญาไม่ถึงสูงสุด ถ้าพัฒนาปัญญาได้สูงสุด แล้วเอาปัญญาสูงสุดส่องนำชีวิต ก็จะสะดวกสบายและมีความสุข แต่คนทั่วไปเกือบทั้งหมดพัฒนาสุดมยปัญญา กับจินตามยปัญญา ปัญญาทางโลกเห็นไม่จริงแท้ เมื่อเอาส่องนำทางให้กับชีวิต มันจึงสะดุด แล้วมีปัญหาให้ต้องแก้ไข จึงมีความทุกข์เกิดขึ้น

ผู้บรรยายมีโอกาสไปบรรยายธรรมในคุกในตะรางมาหลายคุก บางขวางก็ไปมาแล้ว คนที่เรียนสูง ๆ เอาตัวเองเข้าไปอยู่บางขวาง เพราะเขาใช้ปัญญาทางโลกส่องนำชีวิต มันก็วิบัติครับเพราะเห็นไม่จริง วันนี้เป็นจริงอีกวันข้างหน้าก็ไม่จริงแล้ว เมื่อไปอยู่ในคุกในตะราง ก็เป็นทุกข์เพราะขาดอิสรภาพ วันก่อนไปบรรยายธรรมในเรือนจำแห่งหนึ่ง ขณะที่บรรยาย ได้มีนักโทษคนหนึ่งยกมือขึ้นมาแล้วพูดว่า **“อาจารย์ครับ ผมเหลือโทษอีกปีกว่า ผมพ้นโทษคราวนี้ผมไม่กลับบ้านแล้ว ผมจะไปบวชเป็นพระ จะปฏิบัติให้ได้อย่างอาจารย์”** ผู้บรรยายก็สาธุ เพราะถ้ามีความเห็นถูกต้องอย่างอาจารย์ ชีวิตจะสะดวกสบายมีความสุข จึงได้ถามว่า **“แล้วคุณไปทำอะไรมาถึงต้องนำตัวมาอยู่ที่นี้”** “ผมขาดสติไปนิดเดียว เห็นโน้ตบุ๊กของ

คนอื่นแล้วอยากได้ จึงได้อามาเป็นของตัวเอง เขาจับได้ เลยติดคุก” เห็นไหม เพราะจิตขาดสติ แล้วปัญญาเห็นผิด จึงได้เกิดขึ้น ปัญญาทางโลกเห็นผิด เพราะเห็นความจริงชั่วคราว แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนไปมันไม่ถูกหรือครับ อย่างที่ผู้บรรยายไปเรียนจนจบปริญญาเอกมาจากต่างประเทศ ขณะนั้นยังเห็นถูก เห็นเหตุเห็นผลสัมพันธ์กันเป็นความจริง ก็ตีพิมพ์ผลงานไว้ในวารสารทั้งต่างประเทศและในประเทศ แต่ปรากฏว่าบัดนี้เอามาใช้ไม่ได้ เพราะเหตุกับผลมันไม่สัมพันธ์กันอีกต่อไป ความจริงมันไม่เป็นความจริงแล้ว เดียวนี้เอามาใช้มันก็ล้าสมัย ความจริงเช่นนั้นเขาเรียกเป็นสภาวะลัจจะหรือเป็นความรู้ไม่จริงแท้ แต่เมื่อผู้บรรยายไปพัฒนาปัญญาสูงสุดมา จึงได้เห็นเหตุเห็นผล วันหนึ่งจริงอีกหมื่นปีแสนปีล้านปีข้างหน้าก็จริง เดียวนี้ก็เลยมีปัญญาสองตัว ปัญญาทางโลกสูงสุด กับปัญญาทางธรรมสูงสุด ใช้ปัญญาทางโลกทำงานให้กับโลก ใช้ปัญญาทางธรรมส่องนำทางชีวิต ดำเนินไป สะดวกราบรื่นและมีความสุข แต่ถ้าใครใช้ปัญญาทางโลกนำพาชีวิต มีโอกาสทำผิดพลาดได้ ผู้บรรยายไปเจอมาแล้ว นำพาชีวิตไปอยู่ที่บางขวาง ก็มีได้ เช่น เรียนหมอมามาแล้วไปอยู่ที่นั่นก็มี เป็นผู้นำๆ ไปอยู่ที่นั่นก็มี เป็นรัฐมนตรีไปอยู่ที่นั่นก็มี เห็นแล้วน่าสงสาร เพราะฉะนั้นพวกเราอย่าใช้ปัญญาทางโลกส่องนำทางให้กับชีวิต มันมีโอกาสนำพาชีวิตไปสู่ความวิบัติได้ ถ้าอยากให้ชีวิตสะดวกราบรื่นและมีความสุข ต้องใช้ปัญญาสูงสุด (ภาวนา มยปัญญา) นำทางชีวิต อุปสรรคไม่มี ปัญหาที่จะต้องแก้ไขก็ไม่มี ความสุขก็แสวงหาได้ เช่น ทำกายให้สันโดษ ทำจิตให้สันโดษ ไม่เอาไปเปรียบเทียบกับคนอื่น เขาจะมีทรัพย์สิ้นเงินทองเป็นพันล้านหมื่นล้านก็เรื่องของเขา แต่เรามีพอกินพอใช้ จะซื้อเสื้อก็มีเงินซื้อ จะไปเที่ยวก็มีเงินพอเที่ยว ลองคิดสิดูว่า ชีวิตของท่านจากนี้ไปจนตายเหลืออีกกี่ปี สมมติว่ามีชีวิตเหลืออยู่อีก ๔๐ ปี อีก ๔๐ ปี จะต้องตาย ต้องใช้เงินอีกสักเท่าไร? ๔๐ ปี คนที่มีปัญญาทางโลกสูงๆ มักทำเกิน เกิดมาอีก ๑๐ชาติ ยังใช้ไม่หมดเลย หารู้ไม่ว่า ตายแล้วสิ่งที่มีเกินทั้งหมดนี้คนอื่นเอาไปหมด เขาเรียกว่า เป็นสมบัติกำพราง ไม่มีเจ้าของครอบครองที่แท้จริง

ตอนที่ราหุลอายุ ๗ ขวบ พระนางยโสธรา ผู้เป็นแม่มาบอกว่า โนน พ่อของเจ้าเป็นพระพุทธรเจ้า ไปขอมรดกจากท่าน เพราะจะไม่ใช่กษัตริย์ ครองกรุงกบิลพัสดุ์แล้ว ราหุลเป็นเด็กดี จึงเข้าไปกราบพระพุทธรเจ้าเพื่อขอมรดก คืออยากจะเป็นพระเจ้ายกบิลพัสดุ์แทนพ่อ เพราะพ่อไม่เอาแล้ว พระพุทธรเจ้าจึงตรัสว่า **“ลูกเอ๋ย มนุษย์สมบัติ มีแต่นำความคับแค้นใจมาให้ สิ่งทีพ่อกจะให้เจ้ามันเป็นสมบัติที่ดีกว่านั้น”** แล้วส่งพระสารีบุตรบวชราหุลเป็นเณรองค์แรกตอนอายุ ๗ ขวบ ปฏิบัติธรรมเรื่อยมาจนมีอายุได้ ๒๐ ปี จึงบรรลอรหัตตผลเป็นพระอรหันต์ เห็นไหมครับ สิ่งทีพระพุทธรเจ้าให้เป็นนิพพานสมบัติ สมบัติทีนำความคับแค้นใจมาให้ ท่านไม่แนะนำเลย

เรื่องจริงทีผู้บรรยายประสงค์จะบอกเล่าให้ฟัง มีคนหนึ่งเขาโทรศัพท์ไปหา เป็นเสียงผู้หญิง เธอพูดว่า

ผู้โทรศัพท์ : อาจารย์คะ ตอนนี้หนูมีหนุ่มมาจีบหลายคนคะ แต่มีอยู่คนหนึ่งมาขอหนูแต่งงานด้วย อาจารย์ช่วยตัดสินใจให้หน่อยสิคะว่า หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหม

เมื่อได้ยินคำว่า “ให้ช่วยตัดสินใจแทนหนูด้วย” ผู้บรรยายถึงกับสะดุ้ง จึงได้ตอบเขาไปว่า

ผู้บรรยาย : หนู อาจารย์ยังไม่ตอบนะ ฟังให้ดีกว่าก่อน พระพุทธรเจ้าโคดมตรัสว่า

“มนุษย์มีสมบัติเป็นห่วงผูกขา

มีสามีภรรยาเป็นห่วงผูกมือ

มีบุตรมีธิดาเป็นห่วงผูกคอ”

หนูจะเลือกผูกตรงไหนก็เลือกเอาตามทีชอบเถิด

เพราะอะไรผู้บรรยายจึงได้ตอบอย่างนี้ ก็เพราะว่า ๔๕ ปีหรือ ๔๕ พรรษาทีพระพุทธรโคดมออกเผยแผ่ธรรม พระองค์ไม่เคยไปตัดสินใจให้ใคร

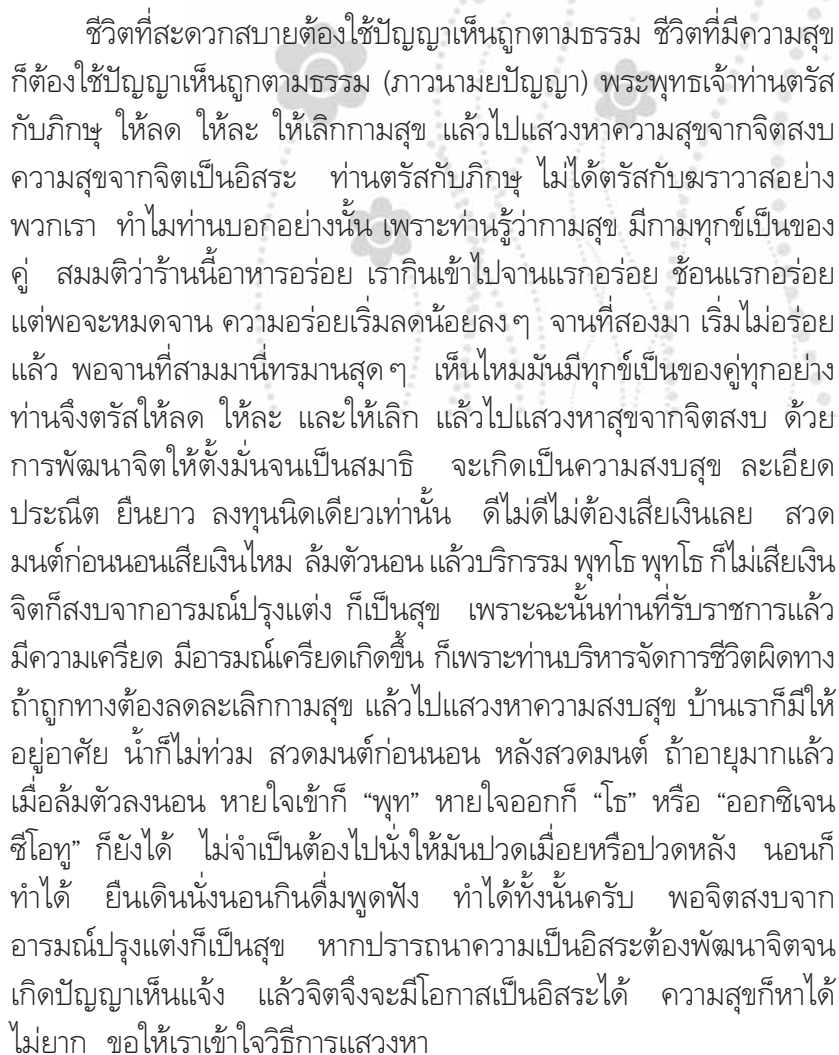
ต้องเป็นอะไร คือทำไม่เข้าไปก้าวล่วงในชีวิตของคนอื่น ท่านชี้ทางแล้ว ผู้มีปัญหาต้องเลือกตัดสินใจด้วยตัวเอง ทำไม่จึงเป็นเช่นนั้น ที่เป็นเช่นนั้น เพราะคนที่เข้าถึงปัญญาสูงสุดจะเห็นว่าทุกคนมีชีวิตเป็นของตัวเอง ต้องบริหารจัดการชีวิตด้วยตัวเองถึงจะถูก แต่คนที่เรียนมาทางโลก มักจะแนะนำว่า ลูกเรียนหมอลี ลูกเรียนวิเศษลี ลูกเรียนนั่นเรียนนี่ คนรู้ไม่จริงทั้งนั้น หรือ ลูกจะเรียนอะไร ก็ไปหาหมอดู เกิดวันนี้เดือนนี้ปีนี้เรียนอะไรดี หมอดูบอกว่า จะต้องเรียนพอร่ำแล้วจะดี ไปเชื่อหมอดู หมอดูยังเอาตัวไม่รอดเลยครับ เพราะฉะนั้นลูกจะเรียนอะไร ชีวิตเป็นของเขา ต้องให้เขาเลือกด้วยตัวของเขาเอง เราในฐานะพ่อแม่ต้องสนับสนุน เพราะชีวิตเป็นของเขา ต้องบริหารจัดการด้วยตัวของเขาเอง ทีนี้เราเข้าไปยุ่งในเรื่องของเขามันไม่ถูก ๔๕ พรรษาที่พระพุทธเจ้าโคดมเผยแผ่ธรรม ไม่เคยเข้าไปก้าวล่วงในชีวิตของใครผู้ใด พระองค์ตรัสกับพระเทวทัตว่า ทางนี้เป็นทางไปนรก พระเทวทัตเลือกที่จะนำพาชีวิตไปเกิดในนรกก็ลงไป เห็นไหมครับ พระองค์ทรงตรัสกับพระนางยโสธราน้องสาวของพระเทวทัต ว่าทางนี้ไปนิพพาน พระนางยโสธราได้ทำตาม จึงได้นำพาชีวิตเข้าสู่พระนิพพาน ผู้รู้จริงแท้ไม่เคยบอกว่า เธอต้องเป็นนั่น เธอต้องทำอย่างนั้น เธอต้องทำอย่างนี้ อย่างนี้ไม่มีในปัญญาของผู้รู้จริงแท้

เพราะฉะนั้นเราในฐานะที่เป็นพ่อเป็นแม่ หรือเราในฐานะที่มีได้เป็นผู้บริหารจึงไม่มีหน้าที่จะไปสั่งคนโน้น คนนี้ ทำนั่นทำนี่ มันไม่ถูก ต้องให้เขาเลือกด้วยตัวเขาเอง ตรงกันข้าม ถ้าเรามีอำนาจหน้าที่ เราก็ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง

ความสุขของชีวิต

ชีวิตที่สะดวกสบายต้องใช้ปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรม ชีวิตที่มีความสุข ก็ต้องใช้ปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรม (ภาวนามยปัญญา) พระพุทธเจ้าท่านตรัสกับภิกษุ ให้ลด ให้ละ ให้เลิกความสุข แล้วไปแสวงหาความสุขจากจิตสงบ ความสุขจากจิตเป็นอิสระ ท่านตรัสกับภิกษุ ไม่ได้ตรัสกับฆราวาสอย่างพวกเรา ทำไมท่านบอกอย่างนั้น เพราะท่านรู้ว่าความสุข มีทุกขเป็นของคู่ สมมติว่าร้านนี้อาหารอร่อย เรากินเข้าไปจานแรกอร่อย ช้อนแรกอร่อย แต่พอจะหมดจาน ความอร่อยเริ่มลดน้อยลงๆ จานที่สองมา เริ่มไม่อร่อย แล้ว พอจานที่สามมาถึงประมาณสุดๆ เห็นใหม่มันมีทุกขเป็นของคู่ทุกอย่าง ท่านจึงตรัสให้ลด ให้ละ และให้เลิก แล้วไปแสวงหาสุขจากจิตสงบ ด้วยการพัฒนาจิตให้ตั้งมั่นจนเป็นสมาธิ จะเกิดเป็นความสงบสุข ละเอียด ประณีต ยืนยาว ลงทุนนิดเดียวเท่านั้น ดีไม่ดีไม่ต้องเสียเงินเลย สวดมนต์ก่อนนอนเสียเงินไหม ล้มตัวนอน แล้วบริหารลม พุทโธ พุทโธ ก็ไม่เสียเงิน จิตก็สงบจากอารมณ์ปรุงแต่ง ก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นท่านที่รับราชการแล้ว มีความเครียด มีอารมณ์เครียดเกิดขึ้น ก็เพราะท่านบริหารจัดการชีวิตผิดพลาด ถ้าถูกทางต้องลดละเลิกความสุข แล้วไปแสวงหาความสงบสุข บ้านเราก็มีให้อยู่อาศัย น้ำก็ไม่ท่วม สวดมนต์ก่อนนอน หลังสวดมนต์ ถ้าอายุมากแล้ว เมื่อล้มตัวลงนอน หายใจเข้าก็ “พุท” หายใจออกก็ “โธ” หรือ “ออกซิเจน ซีไอทู” ก็ยังได้ ไม่จำเป็นต้องไปนั่งให้มันปวดเมื่อยหรือปวดหลัง นอนก็ทำได้ ยืนเดินนั่งนอนกินดื่มพูดฟัง ทำได้ทั้งนั้นครับ พอจิตสงบจากอารมณ์ปรุงแต่งก็เป็นสุข หากปรารถนาความเป็นอิสระต้องพัฒนาจิตจนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วจิตจึงจะมีโอกาสเป็นอิสระได้ ความสุขก็หาได้ไม่ยาก ขอให้เราเข้าใจวิธีการแสวงหา

กลับมาที่พระพุทธเจ้า ท่านตรัสกับภิกษุว่า ให้ลด ละ เลิกกามสุข แต่มีได้บอกฆราวาสเช่นนั้น พระพุทธเจ้าท่านตรัสกับฆราวาสว่า **“สุขจากการมีทรัพย์”** มีความสุขใหม่ถ้ามีทรัพย์ เอาอย่างนี้ดีกว่าวันหนึ่งวันที่สองแล้ว เมื่อวันที่รับเงินเดือนมีความสุขใหม่ มีความสุข

“สุขจากการใช้จ่ายทรัพย์” ผู้บรรยายไม่สงสัยเลยว่าทำไมคนจีนที่ลิงคโปร์จึงพูดภาษาไทยได้ คนจีนที่ฮ่องกงจึงพูดภาษาไทยได้ ชาวเยอรมันที่เบอร์ลินก็พูดภาษาไทยได้ ชาวสวิสก็พูดภาษาไทยได้ เพราะเขาเหล่านั้นเอาไว้ต้อนรับคนที่ชอบแสวงหาความสุขจากการใช้จ่ายทรัพย์ คนไทยนี่ชอบนัก เพราะว่าเป็นชาวพุทธเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อเรื่องเดี๋ยวจะเรื่องอื่นไม่เชื่อ เชื่อเรื่องเดี๋ยวเท่านั้น สุขจากการใช้จ่ายทรัพย์ เพราะฉะนั้นไปดูสิครับ ถนนอะไรต่อมิอะไร มีสินค้าวางขายมากมาย หอบของเข้าบ้านเขามีความสุข ถ้ายังเป็นแพนกันก็ช่วยหิ้วช่วยถือได้ เป็นสามภรรยาแล้วชักเริ่มรำคาญ เพราะภรรยาชอบหาความสุขแบบนี้ สุขแบบนี้ทุกข์

“สุขจากการไม่เป็นหนี้” พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับฆราวาสแบบนี้ สุขจากการไม่เป็นหนี้ ไม่ทำตัวให้เป็นหนี้ ถ้าทำนอกอยากพิสูจน์ไม่ยาก วันจันทร์ไปกู้ธนาคารสักแสนบาทแล้วรอดู พอสิ้นเดือนทุกข์ขนาดเลย ต้องหาเงินส่งเขาเป็นงวด เป็นงวด ผู้บรรยายเคยเป็นกรรมการหมู่บ้าน ตอนที่ชาวบ้านมากู้เงินกองทุนฯ เราก็บอกว่าอย่าไปกู้เลย มันเป็นทุกข์ กู้ไปทำไม ไปซื้อรถจักรยานยนต์ ซื้อโทรศัพท์มือถือ ทั้งที่ไม่จำเป็นก็พูดกันโดยไม่จำเป็น พอสิ้นเดือนหน้าเกี่ยวกับทุกคน ต้องหาเงินจ่ายหนี้ สุขจากการไม่เป็นหนี้ พระพุทธโคดมรู้จักจริงทุกสิ่งทุกอย่าง (สัมพัชญญ) ท่านตรัสไว้แบบนี้ ขอโทษพัฒนาความรู้ด้านสุขตมยปัญญาและจินตมยปัญญา จนถึงดอกเตอร์แล้ว มาบอกว่า “ไม่เป็นหนี้แปลว่าเครดิตไม่ดี” ซึ่งสวนทางกับพระพุทธเจ้า ผู้รู้แจ้ง รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านตรัสว่าสุขจากการไม่เป็นหนี้

สุดท้ายข้อที่ ๔ คือ **“สุขจากการทำงานไม่มีโทษ”** ที่นี้ที่เรียนสุขตมยปัญญากับจินตมยปัญญา รู้ว่างานไม่มีโทษก็ต้องไม่ผิดกฎหมาย จะบอก

เรื่องจริงว่า จบจากมหาวิทยาลัยดังที่สุดในเมืองไทย บริษัทแห่งหนึ่งได้จ้างไปสร้างโรงฆ่าไก่ที่ห้อยเรียงกันเป็นแถว ที่ออกทีวี จนเป็นผลสำเร็จออกมาเป็นผลงานชั้นเลิศ ได้เงินมากก่อนหนึ่ง ต่อมาบริษัทนั้นก็ได้จ้างให้สร้างโรงฆ่าหมูที่ห้อยกันสี่โครงบาน ได้เงินมาอีกก่อนหนึ่ง รวมได้เงินมาสองก่อน เอาไปลงทุนทำธุรกิจส่วนตัว แล้วถูกฟ้องล้มละลาย สุขไหมครับ นี่ไงสุขจากการทำงานไม่มีโทษ ฆ่าสัตว์เป็นงานที่มีโทษ เพราะทุศีล เห็นได้ชัดเจน

เล่าเรื่องจริงให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง วันนั้นไปบรรยายที่ภูเก็ต ปรากฏว่ามีคนมาขับรถให้หนึ่ง ได้พูดคุยกันหลายวัน ตอนหลังก็คุ้นเคยกันดี เขาได้พูดออกมาว่า “อาจารย์ครับ จริงๆ ผมไม่ได้เป็นคนขับรถหรอก ผมเป็นเจ้าของบ่อเลี้ยงกุ้งกุลาดำส่งขายสหรัฐอเมริกา ปีหนึ่งได้เป็นสิบๆ ล้าน แต่อยู่ไปๆ ถูกฟ้องล้มละลาย ไม่มีเงินใช้ จึงต้องมารับจ้างขับรถส่งอาจารย์นี่แหละ” เห็นไหมครับ **งานมีโทษ ทำบ่อเลี้ยงกุ้งกุลาดำมีโทษไหม ก็เลี้ยงกุ้งเพื่อนำไปแช่แข็ง แล้วส่งขาย เป็นงานที่ผิดศีลข้อแรก โทษของมันคือล้มละลาย สร้างโรงฆ่าไก่ฆ่าหมูก็ล้มละลาย พูดให้ฟังชัดๆ ว่า ผลของกรรมเป็นอย่างนั้น**

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านบอกฆราวาสว่า สุขจากการทำงานที่ไม่มีโทษ งานไม่มีโทษ คือต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม เลี้ยงกุ้งไม่ผิดกฎหมาย แต่ผิดศีล ขายหอยก็ผิดธรรม ขายลอตเตอรี่ เล่นหุ้นก็ผิดธรรม เวลาหุ้นขึ้นก็ใจฟู หุ้นมันตกก็ใจแสบ อย่างนี้เรียกว่าเป็นอบายมุข เป็นทางวิบัติของชีวิต ฉะนั้นถ้าเรามีสติมีปัญญาเห็นถูกตามธรรม เราต้องไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับอาชีพเหล่านี้ แล้วการดำเนินชีวิตของเราจะสะดวกราบรื่นมีความสุข

ผู้บรรยายได้ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เดียวนี้ไปไหนมาไหนคนศรัทธากันมาก เป็นเพราะเราทำดีให้เขาดูเป็นตัวอย่าง ตำแหน่งโน้นตำแหน่งนี้ (โลกธรรม) ใครอยากได้เอาไปเลย เพราะอะไร เพราะมันมีวาระ พอหมดวาระโลกธรรมก็เสื่อมเป็นธรรมดา (มีลาภ มีเสื่อมลาภ มียศ มีเสื่อมยศ มีสุข

มีทุกข์ มีสรรพสิริคุณ มีนิพพาน) ถ้าเราเอาจิตเข้าไปตกเป็นทาส เราก็คงไม่พ้นความเลื่อมต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นเราจึงมีจิตเป็นอิสระจากโลกธรรม เป็นอิสระจากวัตถุ อันนี้เป็นเครื่องบอกเวลา (นาฬิกา) ราคาหนึ่งร้อยบาท มีได้ถ้าหายไปก็ช่าง ทานี่ใหม่ก็หนึ่งร้อยบาท วันก่อนนี้มาบรรยายที่กรุงเทพฯ มีเจ้าของบริษัท แทนที่ท่านจะให้คนขับรถมารับผู้บรรยาย ท่านขับรถมาเองครับ รถเบนซ์คันนี้เมื่อเริ่มไม่รู้ว่าเป็นรุ่นไหน นาฬิกาที่ใส่นี้เกือบล้านบาท เพชรแพรวพราวอยู่บนหน้าปัด พอสนทนากันจึงถามเขาว่า คุณซื้อมาราคาเท่าไร โอ้โห...เกือบล้านบาท ผู้บรรยายก็ควักเรือนี่ราคาหนึ่งร้อยบาท เวลาเท่าไร อ้อ...ตรงกัน จิตเป็นอิสระจากวัตถุ สาระจริงๆ คือบอกเวลาถูกไหม มันไม่ได้อยู่ที่เพชรแพรวพราวต่างๆ เหล่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าเราอยากจะมีความสุข พระเจ้าอยู่หัวท่านตรัสว่า “พอเพียง” เราก็เอาเท่าที่จำเป็นกับชีวิต มักน้อย บริโภคใช้สอยแต่สิ่งที่เป็นสาระ คือเป็นประโยชน์ ถ้าไม่เป็นประโยชน์เราก็อย่าไปซื้อหามาใช้ แล้วก็ทำจิตให้สันโดษ มีความสุข เขาจะมีพินล้านหมื่นล้าน ก็เป็นเรื่องของเขา แต่เรามีแค่นี้เราก็อยู่สบายมาก นี่คือสันโดษ

สิ่งที่มนุษย์ต้องการมีอยู่ ๓ เรื่อง ๑. ชีวิตสะดวกสบาย ๒. มีความสุข และ ๓. บางคนต้องการ ตายแล้วไปเกิดใหม่ดี มีคนที่คิดอย่างนี้บ่อย มีไม่กี่คนหรอกที่คิดว่า ฉันตายแล้วขอให้ไปเกิดดี คนส่วนมากต้องการความสะดวกสบาย ต้องการความสุขแค่นั้น นึกว่าชีวิตมันจบแค่นี้แล้ว จริงๆ หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ตราบใดกิเลสยังคาอยู่ในจิต จิตยังต้องไปเกิดใหม่แน่นอน คนที่รู้อย่างนี้ขอไปเกิด เกิดใหม่ดีก็เกิดในสุคติภพ ก็ได้แก่ภพ มนุษย์ ภพสวรรค์ พรหมโลก สุคติมีอยู่สามภพ การจะเกิดเป็นมนุษย์ได้ต้องมีศีล ๕ เว้นฆ่าสัตว์ เว้นลักทรัพย์ เว้นประพฤติผิดลูกเมีย เว้นพูดเท็จ เว้นสุราเมรัย นี่ศีล ๕ ผู้ประพฤติได้ถูกต้องแล้ว จะเป็นคุณธรรมฝังไว้ในดวงจิต เป็นคุณธรรมที่มีพลัง ผลักดันจิตวิญญาณให้มาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีกครั้งหนึ่ง

ตอนที่ผู้บรรยายไปฝึกกรรมฐานกับท่านเจ้าคุณโชดก ท่านบอกว่า “คุณ ถ้าศีลไม่ลงคุณให้ถึงใจ พัฒนาจิตอย่างไรก็เข้าสมาธิไม่ได้” แม้จะเรียนจบดอกเตอร์มาแล้ว เราก็ทำเป็นคนโง่ ทำอย่างที่ท่านบอก คือ เอาศีล ๕ คุมใจ เราก็เข้าสมาธิได้ง่าย ตามที่พระพุทธเจ้าโคดมตรัสเรื่องของศีลสมาธิ ปัญญา (ไตรสิกขา) ศีลต้องมาก่อน จิตจึงจะตั้งมั่นเป็นสมาธิ เมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้แล้ว ปัญญาเห็นแจ้งมันก็เกิดขึ้น เห็นถูกต้องตามธรรมที่เป็นจริงแท้ ธรรมจะเกิดขึ้นได้ต้องมี ศีล สมาธิ ปัญญา **เพราะฉะนั้น คนที่เข้าปฏิบัติธรรมแต่เข้าไม่ถึงธรรม ก็เพราะว่าศีลไม่บริสุทธิ์** ศีลทั้ง ๕ ถ้าเราทำได้แล้วมันจะสั่งสมอยู่ในดวงจิต เมื่อตายแล้ว คือ จิตหลุดออกไปจากร่างกาย พลังของศีล ๕ จะผลักดันไปเกิดเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง แต่ถ้าใครผู้ใดพัฒนาทานและศีลหรือกุศลกรรมบท ๑๐ ย่อมมีพลังผลักดันให้ไปเกิดในสวรรค์ ผู้ใดประพฤติสมถภาวนา จนจิตเข้าถึงความทรงฉะฉานแล้วตายขณะจิตทรงอยู่ในฉะฉาน จิตย่อมโคจรไปสู่พรหมโลกได้ ไม่มีอะไรบังเอิญสักอย่าง ทุกอย่างมีเหตุผล ถูกตรงตามธรรม

จะนั้นที่มาในวันนี้ก็อยากจะบอกว่า ตายแล้วไปเกิดใหม่ดี ก็คือเกิดในสุคติภพ ได้แก่ ภพมนุษย์ ภพสวรรค์ และพรหมโลก ก็ด้วยเหตุที่ทำอะไรไว้ ผู้บรรยายมั่นใจสุดๆ ว่าปัจจุบันทำเหตุอย่างนี้ไว้ ผลสุดท้ายต้องไปที่นั่นแน่ๆ มันไม่มีอะไรนอกเหตุเหนือผล ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุตามผล เมื่อเรามีสติ เรามีปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรม หรือปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว เราก็ทำเหตุให้ตรง ชีวิตของเราจึงเลือกได้

บุคคลที่มีคุณภาพ

คุณภาพในที่นี้ หมายถึง คุณภาพที่ถูกตรงตามธรรม ไม่ใช่คุณภาพทางโลก คุณภาพทางโลกมันยังมีการคิดฆ่าตัวตายเลยครับ คุณภาพทางโลกยังมีความเครียด ยังไปตีแม่เหล้าคลายเครียด คุณภาพทางโลกเวลาที่มีอารมณ์ไม่ดี มีวาจาต่าลูกน้อง อย่างนี้มันเป็นคุณภาพทางโลก ยังไม่ใช่คุณภาพของพระพุทธโคดมที่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนที่มีคุณภาพ คือคนที่มีความรู้ คือตัวปัญญา ความรู้ก็มีความรู้ทางโลก (สุดมยปัญญา กับ จินตามยปัญญา) เรียนให้สูงที่สุดจนจบดอกเตอร์ นี่เป็นคุณภาพทางด้านความรู้ มีความรู้มีความสามารถคือรู้แล้วทำเป็น แต่คุณภาพที่สูงสุดของพระพุทธโคดมไม่ใช่เท่านั้น ต้องมีปัญญาเห็นถูกตามความเป็นจริงแท้ หรือความเห็นถูกตามธรรม (ภาวนามยปัญญา) จึงจะเรียกว่าเป็นคนที่มีคุณภาพ ผู้บรรยายมีความรู้สูงที่สุดทางโลก และมีความรู้สูงที่สุดทางธรรมคู่กัน ปัญญาทั้งสองไม่เหมือนกันนะครับ

คนที่มีความรู้มีความสามารถ **ฝรั่งที่อเมริกาได้วิจัยพบว่าคนที่ประสบความสำเร็จในทางโลก ใช้ปัญญาไอคิวร้อยละ ๒๐ ใช้คุณธรรมสูงถึงร้อยละ ๘๐ คุณธรรม คือ สภาพคุณงามความดีที่มีอยู่ในความคิดของเรา อยู่ในคำพูดของเรา อยู่ในการกระทำของเรา** ในทางโลกการจะทำให้เกิดเป็นคุณธรรมได้ บุคคลต้องประพฤติจริยธรรม จริยาคือความประพฤติ ธรรมะคือความดีงาม ประพฤติสิ่งที่ดีงามจนเกิดเป็นคุณธรรม

มีนักธุรกิจอเมริกันที่ชิคาโก ประสบความสำเร็จทางโลกอย่างมาก เป็นนักธุรกิจชั้นนำหนึ่งของชิคาโก เดินทางโดยเครื่องบินชั้นหนึ่ง กินอาหารต้องชั้นหนึ่ง นอนโรงแรมต้องชั้นหนึ่ง แต่ปัจจุบันนี้มาบวชเป็นพระป่าอยู่ในเมืองไทย ๓๐ กว่าปีแล้ว แสดงว่าท่านเข้าถึงปัญญาสูงที่สุดทางธรรม ท่าน

เห็นว่าคุณภาพทางโลกมันยังไม่ใช่คุณภาพที่จริงแท้ จึงได้ทิ้งสมบัติทางโลกหมด หนีมาอยู่ป่าที่โคราชนานถึง ๓๐ กว่าปีแล้ว เป็นพระป่าอยู่องค์เดียว (พระอาจารย์สุมน โภกขุ) พอผู้บรรยายไปรู้ โอ้โห... แล้วคนที่เข้าถึงความจริงอย่างนี้ได้นี่ สุดยอด ทั้งสมบัติทางโลกหมด ตำแหน่ง ยศฐาบรรดาศักดิ์ทั้งหมด มาพัฒนาชีวิตตัวเองเพื่อที่จะไปต่อ นี่แหละครับ คุณภาพสูงสุดแบบพระพุทธเจ้า แบบพุทธสาวกเป็นอย่างนั้น คุณภาพสูงสุดในทางโลกนี้ ทั้งหมด ขนาดฝรั่งคนนี้เป็นระดับสุดยอดคนของอเมริกา เป็นสุดยอดคนของชิคาโกยังทั้งครับ เพราะคุณภาพทางโลกยังไม่ใช่ของดีจริงแท้ ยังไม่สามารถนำพาชีวิตไปสู่ความสูงสุดได้ ต้องเป็นคุณภาพในทางธรรมอย่างที่บอกว่า **คุณธรรมที่มีอยู่ในใจ** หรือสภาพคุณงามความดีนั่นเอง

การพัฒนาความรู้ในทางโลกทำได้ด้วยการฟัง การอ่านและด้วยการคิดหรือวิจัยนี้ เรียกว่า สุตมยปัญญา และ จินตามยปัญญา ตามลำดับ ได้ปัญญาไปคือ บวกด้วยอัตรา ตัวตน หรือความเห็นแก่ตัว คนที่โอเคิสูงๆ เห็นแก่ตัวมาก ทำอะไรฉันต้องได้ประโยชน์ นั่นแหละคือ ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่อัตตาชัดๆ วิธีที่จะดับอัตตา ก็ต้องประพฤติจริยธรรม คิด พูด ทำ ให้ถูกต้องตามจริยธรรม ลูกที่ดีของพ่อแม่ต้องทำอะไร พ่อแม่ที่ดีของลูกต้องทำอะไร ครูบาอาจารย์ที่ดีทำอะไร พลเมืองที่ดีของชาติทำอะไร ก็ต้องประพฤติคุณธรรมจริยธรรม **ประพฤติแล้วความดีงามจะสั่งสมไว้ในดวงจิต กลบฝังความเห็นแก่ตัวหรืออัตตาให้อยู่ข้างใน** ในจิตสำนึกก็มีแต่คุณธรรม เวลาจิตสั่งร่างกาย ก็เอาจิตสำนึกสั่ง จิตที่มีคุณธรรมสั่งก็ออกมาเป็นพฤติกรรมที่ดี แต่ข้างใน คือ จิตใต้สำนึก มันยังฝังของไม่ดีไว้ นี่คือการประพฤติจริยธรรมในทางโลก แต่คนที่พัฒนาปัญญาสูงสุด เขาดับอัตตาด้วยการดับขั้น ๔ ใช้ปัญญาเห็นแจ้งพิจารณาขั้น ๔ ให้ดับแล้วอัตตาก็ดับเป็นศูนย์ เมื่อความเห็นแก่ตัวเป็นศูนย์ คู่ของมันคือ **ความเห็นแก่ผู้อื่นก็เกิดขึ้น** เพราะฉะนั้น คนที่พัฒนาปัญญาสูงสุดแล้วดับขั้น ๔ ได้นี้ เห็นแก่ผู้อื่นล้วนๆ ทำเพื่อผู้อื่นล้วนๆ หลวงตามหาบัวสั่งสมทองคำได้ ๑๓ ตันเศษ ยกให้แก่แผ่นดินสยามหมด คนที่มีอัตตา

บาทหนึ่งยังไม่อยากให้เลยใช้ใหม่ นี่คือเห็นแก่คนอื่น เห็นแก่ส่วนรวม ผู้บรรยายเองตอนไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเพราะไปพัฒนาปัญญาทางโลกมาจนสูงสุด ไม่เชื่อพระพุทธโคตมแล้วมาพิสูจน์ พอพิสูจน์ได้แล้ว ก็เอาธรรมเอานี้ยามาไว้กับใจตัวเองทุกขณะตื่น ออกตัณญาพระพุทธเจ้าไม่ได้ จึงต้องออกไปเผยแผ่ปัญญาของท่านไปทั่วโลก คนสมัยพุทธกาลจะออกไปเผยแผร์ัจฉธรรมต้องเดินธุดงค์ แต่ของเราไม่แล้ว นั่งอยู่นี่ จะไปฝรั่งเศสก็นั่งอยู่ตรงนี้ ไปอังกฤษก็นั่งตรงนี้ ไปอเมริกาก็นั่งตรงนี้ ไปได้ทั่วโลก เพราะเรามีเครื่องมือดี เดียวนี้เวลาไปพูดที่ไหน มีเว็บไซต์ออกไปทั่วโลก นั่นแหละครับ ใช้ความรู้ในปัจจุบันให้เกิดประโยชน์ ใช้เครื่องมือให้เกิดประโยชน์ **สรุปแล้วคุณธรรมนี้เกิดได้สองอย่าง** **หนึ่ง** ประพฤติจริยธรรมซึ่งทั่วโลกเขาทำกัน เป็นการกลบฝังอวดตาความเห็นแก่ตัวไว้ภายใน **ไม่** ให้มันแสดงออก และสอง **ดับขันธ ๕** เมื่อขันธ ๕ ดับ อวดตาก็ดับเป็นศูนย์ อันนี้เป็นการดับอวดตาที่ถาวร เมื่อดับได้แล้วเป็นคุณธรรมที่เที่ยงแท้ถาวร แต่แบบแรกที่กลบฝังอวดตา (ประพฤติจริยธรรม) ยังมี Ego อยู่ ยังมีความเห็นแก่ตัวอยู่สัก ๆ

นอกจากมีความรู้ มีความสามารถ มีคุณธรรมแล้ว ยังต้องมีศีล เพราะเราต้องไปเกิดใหม่ในสุคติภพ อย่างน้อยก็ต้องมีศีล ๕ คือไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินิโคตมเมีย ไม่กล่าวเท็จ ไม่ดื่มสุราเมรัย ถ้าประพฤติได้ทุกขณะตื่น ก็จะเก็บเป็นคุณธรรมฝังไว้ในจิตและให้ผลเป็นบุญตายไปแล้ว คือ เมื่อจิตหลุดออกจากร่างก็มีพลังคุณธรรม ผลักดันจิตวิญญาณให้ไปเกิดเป็นมนุษย์

วันก่อนไปบรรยายที่ลพบุรีคนฟังบรรยายเป็นจำนวนพัน หลังจากบรรยายได้เดินทางกลับ และได้มาแวะวัดพระบาทน้ำพุ เคยไปไหมครับ วัดพระบาทน้ำพุที่เขาเอาซากศพของคนเป็นโรคเอดส์ ไปแช่ฟอร์มาลีนแล้วเอามาตากแห้ง ก็เหมือนเขี่ยดตากแห้งที่วางขายที่เชียงใหม่ห้อยต่อแต่งๆ แล้วเขาก็ถ่ายรูปบอกประวัติไว้เสร็จว่าเป็นอะไร ขอโทษนะ

ผู้บรรยายไปที่นั่นก็ไม่ดูเลย เพราะทุกตัวลงนรกกันหมด จิตวิญญาณโคจรไปสู่นรก เพราะผิดศีลข้อสามครับ นักเรียนไปดูกันหลายโรงเรียน ไปกันเป็นกลุ่มๆ ผู้บรรยายก็ไปดูด้วย โอ้ย..มนุษย์นี่เกิดมามันโง่จริง ๆ ได้ร่างนี้แล้วเอาไปทำชั่ว ตอนนีตัวเองก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรก ไปเป็นต้นข้าว อยากเห็นต้นข้าวในนรกไหม ง่ายนิดเดียว ต้นข้าวเมืองไทยหนามสั้นอย่างนี้ เอาขวานไปเล่มหนึ่ง จะเป็นต้นข้าวก็ตากออก แต่จิ้งนรกหนามยาวอย่างนี้ (ครึ่งคอก) เข้าฉานออกจากฉาน แล้วอธิษฐานขอเห็นต้นข้าวในสิมพลินนรกสิครับ มีจริงครับ จะไต่ลงก็โดนหอกสวนแทง ลงไม่ได้ แล้วคนที่ปีนอยู่ไม่มีเสื้อผ้าถุง ชุดดี ๆ แฟชั่นงาม ๆ ไม่มี ล่อนจ้อนทั้งนั้นเลย ผู้ชายก็ล่อนจ้อน ผู้หญิงก็ล่อนจ้อน มันก็ไม่เห็นสวยงามที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ไปดูที่วัดพระบาทน้ำพุ Life Museum เจ้าคุณอลงกตท่านทำไว้ให้เราไปดูแล้วก็ปลงซะ อย่าไปหลงร่างตัวเอง เห็นแล้วน่าสังเวช ดูแล้วจิตมันจะสงบ มันจะนิ่ง (อสุภกรรมฐาน) ไปดูที่วัดพระบาทน้ำพุสิครับ แนะนำ นะครับ สำหรับคนที่หลงร่างตัวเองว่าสวยงาม

มีศีลทำให้สังคมสงบ พระพุทธเจ้าโคดมท่านตรัสไว้ว่า ถ้าจะตั้งหัวหน้าครอบครัว ให้ตั้งคนที่มีศีลเป็นหัวหน้าครอบครัว ครอบครัวจะสงบและมีความสุข ในสังคมบ้านเมืองก็เช่นเดียวกัน ถ้าตั้งคนทุศีลมาเป็นใหญ่ สังคมจะส่ำระส่ายไม่สงบ ดูเอาเอง วิเคราะห์เอาเอง จากคนที่ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าโคดมไปพิสูจน์มาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ จนบัดนี้ จะหมดแล้ว ยังหาข้อผิดพลาดของพุทธวจนะไม่ได้ จากคนไม่เชื่อ แล้วไปพิสูจน์ จึงได้พบว่า พระพุทธโคดมตรัสอะไรเป็นจริงหมด เมื่อครั้งพุทธกาล ณ กรุงราชคฤห์ มีวิัสสการพราหมณ์ เป็นนักปราชญ์ประจำเมือง เขาชอบไปสนทนากับพระพุทธเจ้าโคดม เพราะเมื่อได้สนทนาแล้วได้ความรู้ที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง คือ ไม่มีอะไรผิดพลาด

สมาชิกของสังคมนีล สังคมก็สงบ และเมื่อตายแล้ว จิตวิญญาณ จะไม่โคจรไปเกิดในหุคตนิภ มีศีล ทรัพย์ไม่สูญหาย ฟังให้ดีครับ มีศีล ทรัพย์ ไม่สูญหาย ท่านต้องถามตัวท่านเองว่ามีศีลไหม จะบอกเล่าเรื่องจริงให้ฟังว่า มีอยู่ปีหนึ่งผู้บรรยายไปทอดกฐินกับคณะของคุณหญิงสุรีพันธ์ ไปขึ้นรถที่ การไฟฟ้าบางกรวย มีคนไปร่วมทอดกฐินกันมาก ขบวนรถนับได้สิบคัน ก็ ออกเดินทางจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตที่บางกรวย ไปโคราช จากโคราชก็ไป พิมาย จากพิมายก็วนทางอีสานตอนบน สุดท้ายไปผ่านบึงโขงหลง อำเภอ บึงกาฬ ซึ่งเป็นจังหวัดบึงกาฬในปัจจุบันนี้ เมื่อขบวนรถกฐินเวียนไปถึง ภูทอกที่หนองคาย พอขึ้นไปศาลาภูทอกซึ่งเล็กกว่านี้หน่อยหนึ่ง คุณหญิงฯ ท่านยืนขึ้น พวกเราก็นั่งอยู่กับพื้นของศาลา ท่านก็เล่าให้ฟังว่า ที่เสาด้านนี้ พุดพร้อมกับชี้มือ มีอยู่ปีหนึ่งมีผู้หญิงในคณะ ทอดกฐินก็ควักเงินออกมา จากถุงกระดาษสีน้ำตาลเพื่อร่วมทอดกฐิน ที่เหลือก็ใส่ไว้ในถุงกระดาษใบเดิม แล้วเอาวางรดปากถุงแล้วก็วางไว้ที่โคนเสาด้านนี้ เมื่อเดินทางกลับมาถึง กรุงเทพฯ เธอได้โทรศัพท์มาหาคุณหญิงฯ ว่า ลืมถุงกระดาษสีน้ำตาลใส่ เงินไว้ที่โคนเสาที่ศาลาภูทอก แต่เธอไม่สนใจ หายก็หายไปเดี๋ยวหาใหม่ได้ ปีรุ่งขึ้นมาทอดกฐินกับคณะของคุณหญิงฯ อีก ปรากฏว่าคืนสุดท้ายที่ ขบวนรถวนมาถึงที่ศาลาภูทอก เธอไปพบถุงใบเดิมวางอยู่ที่เสาด้านเดิม จำนวนเงินเท่าเดิม นั่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า เจ้าของเงินคนนั้นไม่ประพฤติ อทินนาทาน มีศีลบริสุทธิ์ ทรัพย์จึงไม่สูญหาย

พระพุทธเจ้าโคดมได้ตรัสว่า ทรัพย์นี้เป็นสาธารณะแก่ใจ แก่น้ำ แก่ไฟ แก่พระราชฯ ผมก็ถามท่านผู้ฟังว่าทรัพย์ของท่านเป็นอย่างไร ออกา พิสูจน์ใหม่ ลองเอาเงินสักพันบาทวางไว้โคนต้นเสาป้ายรถประจำทางสิครับ แล้วรุ่งนี้มาดู รับรองว่าหาย แต่ถ้าใครผู้ใดมีศีลบริสุทธิ์แล้ว เทวดาเขา คุ่มรักษา พุดถึงเทวดา ท่านผู้ฟังคิดว่ามีจริงไหม ต้องไปพิสูจน์ ผู้ บรรยายได้พิสูจน์แล้ว เพียง ๗ วันก็ศิโรราบ มีจริงครับ เทวดามีจริง

ស័ង្ស និង
សិល្បៈ

สัจจะ คือ มีกาย วาจา ใจ ต้องตรงกัน เขาเรียกสัจจะ **ใครผู้ใดมีศีล มีสัจจะ** คุมใจได้แล้ว **กายยอม ศักดิ์สิทธิ์ จิตยอม ศักดิ์สิทธิ์ ปฏิบัติธรรม ศักดิ์สิทธิ์ ทำอะไรก็ ศักดิ์สิทธิ์** ที่ผู้บรรยายไปปฏิบัติธรรมได้ ๗ วัน เข้าฌานได้ อภิญญา ๕ เกิด เมื่อปฏิบัติธรรมได้ครบ ๓๐ วัน ก็ศิโรราบ เพราะใจเป็นศีล ใจมีสัจจะเห็นไหมครับ กายก็ ศักดิ์สิทธิ์ จิตก็ ศักดิ์สิทธิ์ ทำอะไรก็สำเร็จได้ง่ายๆ **เพราะฉะนั้นเป็นเคล็ดลับที่อยากจะบอกท่านว่า หากท่านอยากประสบความสำเร็จในกิจการที่ดั่งใจได้ก็ตาม ต้องมีศีลและต้องมีสัจจะ สัจจะคือความจริงกาย จริงวาจา จริงใจ** ยกตัวอย่างผู้บรรยายอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ปลุกลำไยมันเหี่ยวหน้าแล้ง ลำไยต้นนี้จะรดน้ำสักสิบกระป๋อง แปดกระป๋องก็เหี่ยวแล้ว ถ้าเป็นคนไม่มีสัจจะก็หยุดรดน้ำ แต่ผู้บรรยายต้องรดน้ำให้ถึงสิบกระป๋อง เพราะอยากจะเอาชนะใจตัวเอง ก็รดให้ถึงสิบกระป๋อง ไม่แก่ แล้วไม่สิบเอ็ด เช่นเดียวกัน ขับรถออกมาในตัวเมืองในเวลากลางคืน พอไฟสัญญาณจราจรเป็นสีแดง ถนนก็ว่าง คนอื่นเขาก็ขับรถฝ่าไฟแดง ของเราก็หยุดรถ พอไฟเขียวเราก็ออกรถ คนอื่นคงจะคิดว่าไม่ไ่ก็บ้า แต่เขาหารู้ไม่ว่า เราต้องการจะฝึกจิตให้มีสัจจะ ถ้าใครฝึกจิตได้ มีสัจจะแล้วมีศีลบริสุทธิ์ จะทำอะไรก็ง่ายนิดเดียว นี่เป็นคุณภาพอย่างหนึ่งของคน **นอกจากมีสัจจะแล้วยังต้องมีสติสัมปชัญญะ** สติเป็นคุณสมบัติของจิต สติคือระลึกได้ นึกได้ไม่ลืม ถามตัวเองว่าท่านลืมอะไรไหม ถ้าลืมแสดงว่าขาดสติ คนนอนไม่หลับก็ขาดสติ มัวแต่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปเรื่อย **คนที่ขาดสตินี้จิตมันจะปรุงอารมณ์ ปรุงแต่งอารมณ์ทั้งดีทั้งไม่ดี ถ้ามีสติแล้วจะไม่มีอารมณ์เกิดขึ้น** ดังนั้น **อารมณ์จึงเป็นเครื่องชี้วัดการมี หรือ การขาดสติ**

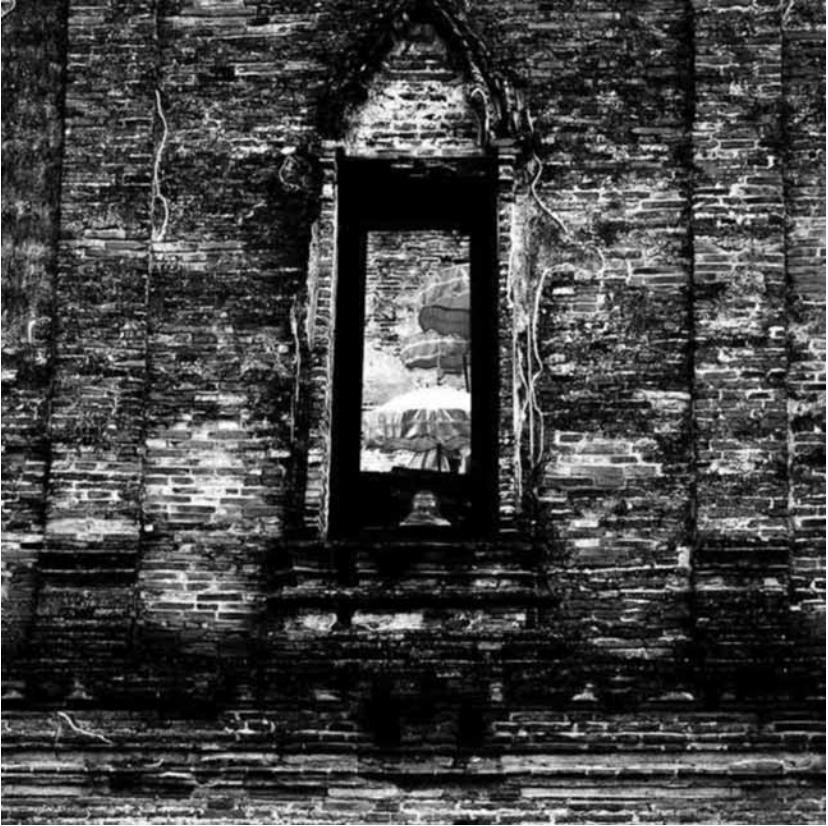
ตอนที่ผู้บรรยายไปฝึกพัฒนาจิตอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดก ท่านบอกว่า “**จบดอกเตอร์มานี้มีสติคนเดียว**” เราก็อึ้งหูไว้หู จากบัดนั้นมาจนถึงเดี๋ยวนี้ ๓๖ ปีแล้ว ก็มาวิเคราะห์ว่าใช่เลย ถ้าคนมีสติแล้วอารมณ์จะไม่เกิด เมื่อตื่นขึ้นมา ภาพที่เข้าทางตา เสียงที่เข้าทางหู จะไม่ทำให้จิตเกิดอารมณ์ จิตจะว่างเป็นอุเบกขา นั่นแหละคนที่มีสติ ส่วนคนที่มีสติคือคนสูงอายุ (๕๓ ปี) ที่ผู้บรรยายไปเจอ นั่นแหละมีสติ สติทำให้มีคุณธรรมคืออย่างนี้ ส่วน **สัมปชัญญะเป็นตัวปัญญา** ปัญญาก็มีปัญหาทางโลกกับปัญญาสูงสุด ปัญญาทางโลกคือสุดมยปัญญากับจินตามยปัญญา ปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ก็คือโลกุตระญาณ เพราะฉะนั้นสติระลึกได้นึกได้ไม่ลืม สัมปชัญญะรู้ตัวว่าดีแล้วทำ รู้ตัวว่าไม่ดีแล้วไม่ทำ ปัญญาทางโลกไม่รู้ว่ามีชาติแล้วมีโทษ ตามมาภายหลัง ก็เลยแนะนำให้เลี้ยงสัตว์ส่งชาย เลี้ยงเบ็ด เลี้ยงไก่ เลี้ยงกิ้ง เลี้ยงปลา ในที่สุดเมื่อกรรมให้ผลก็วิบัติ เพราะเขามีเพียงสติสัมปชัญญะทางโลก สติสัมปชัญญะทางโลกบอกว่า การค้าขายบ้ำนี่ผิดกฎหมาย ต้องไม่ทำ ก็ไม่ทำ แสดงว่ามีสติสัมปชัญญะ แต่ที่เขาจับคนค้าขายบ้ำกันเยอะแยะจนแน่นคุก ผู้บรรยายไปบรรยายมาหลายคุก นักโทษแน่นคุก เพราะเขาขาดสติสัมปชัญญะ ค้าขายบ้ำผิดกฎหมายก็ติดคุก ก็เห็นเป็นสังขารมชัด ๆ แต่ในทางธรรมต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม ถ้าไม่ผิดแล้วทำ ถ้าผิดแล้วต้องไม่ทำ เพราะฉะนั้น ตอนที่ย้ายไปอยู่เชียงใหม่แรก ๆ ไปสอนที่คณะแพทยสวนดอก ต้องฆ่าสัตว์ ต้องทรมานสัตว์ เพื่อการทดลอง ตอนหลังปลื้มตัวออกมาได้ จนกระทั่งไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ทรมานสัตว์ เพราะฉะนั้น สติสัมปชัญญะทางโลกกับสติสัมปชัญญะสูงสุดเป็นคนละตัวกัน จะไปบอกพระอริยบุคคล นับตั้งแต่ระดับพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์ ให้เลี้ยงกิ้งเลี้ยงปลาขายท่านไม่ทำหรอกครับ เพราะท่านมีสติสัมปชัญญะสูงสุด

วันก่อนนี้ไปบรรยายที่วัดแห่งหนึ่งริมแม่น้ำเจ้าพระยา เขตจังหวัด ปทุมธานี เขาเลี้ยงปลาสวย ทำเป็นโปะลอยในแม่น้ำหน้าวัด แล้วก็เอาอาหาร มาโยนให้ ปลาสวยว่ายไปว่ายมาอยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยาเต็มหน้าวัดไปหมด กรรมการวัดมาเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า อาจารย์ครับ ตอนเช้าผมไปเดินในตลาด เขาเอาปลาสวยไปขายในตลาด วิธีการก็คือ ชาวบ้านจะลอยเรืออยู่กลาง แม่น้ำเจ้าพระยา ไม่เข้ามาใกล้ แล้วก็เหวี่ยงเบ็ดไปตกที่หน้าวัด พอปลาตัว ไทหนักก็ลากมาจับขึ้นเรือ เขาก็นำปลาที่ตกได้ไปขายในตลาด ผมในฐานะ กรรมการวัดไม่รู้จะอย่างไร ผู้บรรยายก็ถามเขาไปว่า คุณได้ไปพูดเรื่องนี้ กับเจ้าอาวาสไหม ก็พูดแต่เจ้าอาวาสไม่ได้ทำอะไร วันนั้นเมื่อการบรรยาย ได้สิ้นสุดลง ผู้บรรยายก็ไปกราบลาท่านเจ้าอาวาส จึงถามท่านเจ้าอาวาส เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ไปบอกชาวบ้านว่า อย่ามาตกปลาหน้า วัดไปขายในตลาด ซึ่งเป็นกรหาสัตว์ตัดชีวิต มันเป็นบาป หลวงพ่อท่าน ตอบผู้บรรยายว่า “ปลาตัวไทหนักนั้นเวรกรรมต่อกันกับมนุษย์ที่นำเบ็ดมาตก มันก็ต้องไปกินเบ็ด” ผู้บรรยายจึงถึงบางอ้อ... สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม หลวงพ่อท่านก็วางเฉย ตัวที่ไม่มีหนี้เวรกรรมเหวี่ยงเบ็ดได้อย่างไร ปลาที่ไม่ กินเหยื่อ ที่เบ็ดเกี่ยวไว้ เหตุและผลอย่างนี้ ปัญญาทางโลกเข้าไม่ถึง แต่ ปัญญาทางธรรมเข้าถึง เพราะฉะนั้นถ้าเราจะทำชีวิตให้ปลอดภัย ก็ต้องใช้ สัมปชัญญะในทางธรรม รู้ว่าไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม แล้วทำ ก็จะเป็นผลดี แต่ถ้ารู้ว่าผิดอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วไม่ทำ (มีสติสัมปชัญญะ) ชีวิตก็ไม่วิบัติ

วันที่ ๑๖ กับวันที่ ๑ ของทุกเดือน ที่จังหวัดเชียงใหม่ข้างถนนบางสาย เขาตั้งโต๊ะขายหอยขายลอตเตอรี่กัน ถูกรางวัลที่ ๑ ได้ยี่สิบล้าน สามสิบลี สิบห้าสิบล้านบาท เราขับรถผ่านไป โอ้โฮ นี่ถ้าแก่รู้ว่า ถูกรางวัลจะได้ยี่สิบล้าน สามสิบล้านสี่สิบล้านบาท ทำไม่ไม่เก็บไว้เสียเอง ตั้งแต่ก่อนเข้าวัดจนออก จากวัดมา ไม่ได้ซื้อหอยซื้อลอตเตอรี่สักครั้งเดียว ไม่ได้ไปซัดเส้าข้างทาง

ไม่ไปบูชาจึงจกพิการ มีสามทางด้วย เดียวนี้ไม่ใช่แค่สองทางมีสามทางก็
ไม่สนใจ หรือจะป่วยห้องไหนเลขที่เท่าไรก็ไม่สนใจ เพราะมีสติสัมปชัญญะ
นี่ไปดูแล้วขนาดชี้ไม่ออก หรือห้องเดิน ยังไปดูว่าพักห้องไหนแล้วเอา
มาตีเป็นเลขหวย พอคนรู้ ร้านขายหวยแถวนั้น โรงพยาบาลอะไรใน
กรุงเทพฯ ขายหมดเลย นี่คือความไม่มีสติสัมปชัญญะ ถ้าคนที่มีสติ
สัมปชัญญะเป็นอย่างเรา รับรองขายไม่ได้ บางคนถึงกับพูดว่า นี่รางวัล
ที่หนึ่ง คุณเก็บไว้เถอะ หากถูกรางวัลแล้ว จะได้ไม่ต้องมาเดินขายหวย
ให้เหนื่อยยาก

ความเพียร

ผู้รู้จริงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างท่านบอกว่า **เพียร ๔ เรื่องนี้ดีที่สุด** **หนึ่ง** เพียรระวังมิให้บาปเกิดขึ้น คิด พูด ทำ อย่าให้มีบาปอกุศลเกิดขึ้น **สอง** เพียรละบาปที่เกิดขึ้นแล้วให้หมดไป ที่ฝังอยู่ในใจก็ทำให้หมดไป **สาม** เพียรทำความดีใด ๆ (กุศลธรรมใด ๆ) ที่ไม่เคยเกิดให้เกิดขึ้น การพัฒนาจิตให้เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งเป็นความดี ท่านทำหรือยัง นี่ก็ต้องเพียรทำให้เกิดขึ้น ผู้บรรยายเพียรวันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมงต่อเนื่องสามสิบวัน คนที่อยู่ใกล้ก็ทว่าเพี้ยน นึกว่าเป็นบ้าไปแล้ว เรารู้ว่าเราก็เพี้ยนแต่รู้ว่าไม่เป็นบ้า เราก็ทำต่อไป และ**สุดท้ายข้อสี่** เพียรรักษาความดีให้คงอยู่ นี่รักษามา ๓๖ ปียังคงมีอยู่ เห็นไหมครับ เหตุที่ต้องรักษาเพราะมีสังขะ วันสุดท้ายเมื่อปี ๒๕๑๘ ที่ไปลาสิกขาจะเป็นฆราวาส เพื่อไปสอนใช้หนี้ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ไปลาสิกขากับเจ้าคุณโชดก ท่านพูดกับพระบวชใหม่ (ผู้บรรยาย) มีองค์เดียวท่านนั่งอยู่ที่สูง เราก็นั่งอยู่กับพื้น ท่านพูดอย่างนี้ครับ **“สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต”** ผู้บรรยายก็รับคำว่า “ครับ ผมจะเก็บไว้” แล้วเราก็เป็นคนมีสังขะ พอสึกออกมาแล้ว จึงได้ทวนคิดว่า เราจะเก็บอย่างไร อ้อ...มันอาจจะเป็นของเก่าแล้ว จึงระลึกขึ้นมาได้ พละ ๕ ครับ (ศรัทธา วิริยะ สติ สมานิ ปัญญา) ต้องพัฒนาทุกขณะตื่น เดี่ยวนี้ก็เก็บมาได้ ๓๖ ปี มีอยู่พร้อม มีมากกว่าเดิมอีก นี่คือเพียร ๔ อย่าง เพียรระวังบาปมิให้เกิดขึ้น เพียรกำจัดบาปที่มีอยู่แล้วให้หมดไป เพียรทำความดีใด ๆ ที่ไม่เคยเกิดให้เกิดขึ้น เพียรรักษาความดีให้คงอยู่ ต้องเพียร ๔ อย่าง แล้วจิตจะมีคุณภาพ (กำลังต้านมาร) แน่นอน นอกจากนี้ยังมีความอดทน คือทนลำบาก ทนตรากตรำ ทนเจ็บใจ ผู้บรรยายทนสุดๆ เลย ใครเขาตำว่าเราไม่ดี เราก็ฟัง จิตระลึกได้ว่า เขายังมีอุปการคุณต่อเรา เขายังดูว่าเราไม่ดี

ถ้าเรามีความไม่ดี เราก็ต้องแก้สิ่งไม่ดีให้หมดไป เขายังเื้อ้ออาหารต่อเรา แต่ถ้าใช้ปัญญาเห็นผิดทางโลก ก็โดนสวนกลับไปในทางไม่ดีแล้ว

มีอยู่ครั้งหนึ่งไปบรรยายในที่แห่งหนึ่ง มีคนเป็นพัน มีคนหนึ่งมาถามผู้บรรยาย พวกนั้นก็ได้นั่งฟังเฉย แต่ผู้บรรยายไม่สะทกสะท้าน อารมณ์ไม่เกิดเลย นั่งสงบแล้วก็ฟังที่เขาพูดว่า เอ้อ..มันไม่จริง..ก็โง่เอง...ก็เป็นเรื่องของเขา เราก็วางเฉย นี่เป็นผลจากการที่จิตของเราไม่กระเพื่อมเลย อารมณ์ไม่เกิดเพราะมีสติกล้าแข็ง ปัญญาเห็นถูกว่า คำด่าเป็นอนัตตา ในที่สุดเขาก็ไปตามกรรมของเขา เราไม่ได้ไปสาปไปแช่ง แต่ด้วยเดชของศีลทำให้เขาต้องเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้น ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะควบคู่กับความอดทนแล้วสุดยอด นี่ก็คือคุณภาพของคนมีดวงดี ผู้บรรยายทำงานตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ จนบัดนี้ยังไม่จบเลย ไม่ได้ไปหางานที่ใหม่มีแต่งงานเข้าๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ จนทุกวันนี้ เหตุเป็นเพราะทำดวงให้ดี เหมือนที่เพื่อนว่า โอ้โฮ..อายุ ๖๐ ปีแล้ว ยังโง่ มันน่าจะพักผ่อน น่าจะไป enjoy eating น่าจะไปเมาท์กันให้โลกแตก เออ..เป็นความเห็นถูกของเขา แต่ความเห็นถูกของเรา ถ้าลมเข้าลมออกจากร่างกายยังมีอยู่ เรายังสามารถใช้ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือประกอบกรรมดี ถูกไหมครับ ถูกของเขากับถูกของเรามันคนละเรื่อง เราก็มองกันคนละอย่าง เพราะฉะนั้นต้องทำอย่างนี้แล้วดวงจะดี ทาน ศีล ภาวนา ประพฤติอยู่เสมอ ๆ เมื่อใดคุณธรรมทั้งสามให้ผลแล้ว ดวงดีแน่นอน คนดวงดีตกงานใหม่ คนดวงดีวิบัติใหม่ คนดวงดีไม่มีเงินจับจ่ายใช้สอยใหม่ คนดวงดีติดขัดสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตใหม่ คนดวงดีต้องมีความทุกข์ใหม่ มีครับ ทุกข์เพราะการเกิดเป็นทุกข์ การแก่เป็นทุกข์ การตายเป็นทุกข์ นี่คือทุกข์ประจำของสัตว์ที่ยังต้องเกิด ส่วนทุกข์จรไม่มี เจ็บไข้ได้ป่วยไม่มี อยากได้สิ่งใดแล้วไม่สมปรารถนาไม่มี ทุกข์จรไม่มี แต่ทุกข์ประจำยังมี ยังมีการเกิด แล้วต้องแก่ แก่แล้วต้องตายนี่คือทุกข์ประจำ เพราะฉะนั้นคนที่มาถามผู้บรรยาย บอกว่าสบายดีไหม จึงตอบเขาไปว่า อืม..พอทนได้ มีอยู่ปีหนึ่ง มีคนโทรศัพท์มาถามว่า อาจารย์สบายดีไหมปีใหม่นี้

อิม..พอหนได้ เขาตกใจ จึงถามว่าอาจารย์เป็นอะไร ผู้บรรยายบอกว่า ไม่ได้เป็นหรอก สมบูรณ์แข็งแรงดี แต่การเกิดเป็นทุกข์ การแก่ก็เป็นทุกข์ การตายก็เป็นทุกข์ คุณไม่เชื่อพระพุทธเจ้าหรือ จึงต้องอธิบายกันยาว เห็นไหมครับ

เพราะฉะนั้นคนดวงดียังมีทุกข์ประจำแต่ทุกข์จรมันไม่มี อยากรู้ได้ อะไรแล้วไม่สมหวังนี้ไม่มี เพราะอะไร เพราะหลวงพ่อกฤษีสิงดำ ท่านบอกให้ อธิษฐานคำว่า ไม่มี ไม่ดี ไม่ได้ ไม่สบาย จงอย่าได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ผู้บรรยายก็อธิษฐานตามที่หลวงพ่อสอน ก็เลย มี ดี ได้ สบาย ลองสิครับ

อธิษฐาน คือ การตั้งใจปรารถนา ยังมีศีล มีสังขะ กายย่อมคักดีศีลที่ดี จิตย่อมคักดีศีลที่ดี แล้วคำอธิษฐานจะคักดีศีลที่ดี ก็จะบอกเล่าเรื่องอธิษฐาน คักดีศีลที่ดีให้ฟัง มีคนหนึ่งเขาโทรมาจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง “อาจารย์คะ หนูนี้คักดีศีลที่สุดๆ เลยค่ะ” “ไหนลองเล่าให้อาจารย์ฟังหน่อยคักดีศีลที่ดี อย่างไร” “คืออย่างนี้ค่ะ หนูปฏิบัติธรรมแต่สามีเขาไม่ปฏิบัติ เขาชอบเตะฟุตบอล วันนั้นหนูชวนเขาไปปฏิบัติธรรม เขาปฏิเสธ แต่ไปเตะฟุตบอลแทน หนูเลยพูดว่า เพียง..ขอให้เขาหัก ปรากฏว่าวันนั้นไปเตะฟุตบอลกับเพื่อนกัน จนเขาหักเข้าเฝือก ต้องเอาเหล็กตามเอาน็อตใส่กระดูกขาที่หัก” ผู้บรรยาย ก็บอกว่า “อธิษฐานนี้ มันต้องเป็นสิ่งดีนะ สิ่งไม่ดีอย่าไปอธิษฐาน อย่างนี้ เรียกว่าสาปแช่ง” คนนี้คักดีศีลเพราะมีศีลมีสังขะ แต่ไปสาปแช่งก็เลย คักดีศีล “แล้วไงสบายไหม” “ไม่สบายหรอกค่ะ หนูต้องรีดผ้าซักผ้าให้เขา ต้องประคองงูเขาไปไหนมาไหน ต้องทำอะไรแทนเขา โอ้ย...มันยุ่งยาก” นี้ เพราะสาปแช่งไม่ใช่อธิษฐาน อธิษฐานต้องเป็นเรื่องดีครับ ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม ฟังให้ดีนะ อธิษฐานของคนบางคน เพียง..ขอ อธิษฐานเกิดมา ขอให้รวยทรัพย์ เป็นการอธิษฐานที่ไม่ฉลาด เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า มนุษย์มีทรัพย์สมบัติเป็นห่วงผูกขา

มีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าแม่กวณนิมท่านมาประทับทรงร่างของคุณแม่ อ.รสาณนท์ ที่หัวหมาก ท่านถามผู้บรรยายว่า

ร่างทรง : ต้องการอะไร

ผู้บรรยาย : ต้องการหมดกิเลสในชาตินี้

ร่างทรง : ดี ขอให้โรคภัยไข้เจ็บที่มีอยู่ในตัวคุณจงหาย

ในสมัยนั้น ผู้บรรยายยังเป็นครูบาอาจารย์ สอนอยู่ในมหาวิทยาลัย ภาระคำตอบมันก็มีฝุ่นที่ทำให้เป็นโรคมุมิแพ้หายใจไม่ออก ทั้งๆ ที่ผู้บรรยายก็ไม่กังวลในเรื่องนี้ เพราะคิดว่า เมื่อใดชาติใช้หนี้เวรกรรมหมดสิ้นไปแล้ว โรคมุมิแพ้ก็จะหาย เกี่ยวกับโรคมุมิแพ้นี้ ผลปรากฏว่า เมื่อเดินทางกลับไปเชียงใหม่ มีหมอคนหนึ่งที่ไม่รู้จักกัน ได้มาที่บ้านพัก และได้พูดคุยกัน พอคุ้นเคยกันแล้ว ผู้บรรยายก็พูดว่า

ผู้บรรยาย : ผมจะหายใจไม่ออกเวลาตรวจข้อสอบ คงเป็นเพราะฝุ่นจากกระดาษคำตอบเป็นต้นเหตุ

หมอกองบิน : ผมเป็นหมอกองบิน ๔๑ เป็นหมอทางด้าน หู คอ จมูก เชิญอาจารย์ไปตรวจโรคมุมิแพ้ที่โรงพยาบาลกองบินได้เลยครับ

ที่โรงพยาบาลกองบิน พอไปตรวจ ผลปรากฏว่า พอได้รับกระทบสารพิษผงของเยื่อโพรงจมูก มันจะโป่งเป็นถุงลมออกมาทั้งทางเดินหายใจ เหตุเป็นแบบนี้ พอหมอส่องกล้องเห็นจึงได้พูดว่า “เดี๋ยวให้ผมหาเครื่องมือตัดถุงลมให้ได้ก่อน” สมัยนั้นยังเป็นเครื่องมือโบราณ เป็นท่อสแตนเลสเล็กๆ มีลวดสแตนเลสเป็นห่วงอยู่ตรงปลายแล้วใช้มือดึง เอาไปคล้องถุงลม แล้วก็ดึงให้มันขาด พอท่านได้เครื่องมือมาแล้วท่านก็นัดให้ผู้บรรยายไปที่โรงพยาบาล แล้วก็ตัดถุงลมออก เลือดออกมากก็ใช้ยาห้ามเลือด สมัยนั้นยังเป็นเครื่องมือโบราณนะครับ สมัยนี้เขาไม่ใช้แล้ว ผู้บรรยายมานึกถึงตอน

เด็ก ๆ ชอบไปคล้องคอจิ้งจก เอาเส้นใยมะพร้าวทำเป็นห่วงผูกปลายไม้กวาด
แหลม ๆ ไปคล้องคอจิ้งจก แล้วก็จับมา คล้องสนุกเล่นไม่ได้ทำอะไร เสรีจ
แล้วก็ปล่อยไป ไม่ได้ทำร้ายเขา อานิสงส์ของผลกรรมตัวนั้นก็ทำให้เรา
ต้องรับวิบากตรงนี้ นี่เป็นอานิสงส์ของเจ้าแม่กวนอิมที่ท่านพูดว่า “ขอให้
หายจากโรค”

វិបុល្យគុំធីតា

บุญคุ้มรักษาได้ต้องประพฤติตน ๑๐ อย่าง ดังนี้

๑. ทำตัวเป็นผู้ให้อยู่เสมอ (ทาน)
๒. รักษาศีลและประพฤติดีอยู่เสมอ (ศีล)
๓. สวดมนต์ก่อนนอน หลังสวดมนต์พัฒนาจิตให้มีสติ (ภาวนา)
๔. แสดงกิริยาวาจาอ่อนน้อม (อ่อนน้อม)
๕. ขวนขวายรับใช้คนอื่น (ช่วยเหลือ)
๖. เมื่อมีความดี ต้องอุทิศความดีให้คนอื่น (อุทิศบุญ)
๗. มีความยินดีเมื่อเห็นคนอื่นทำความดี (อนุโมทนา)
๘. พังสิ่งที่ทำให้เกิดความดิงาม (พังกรรม)
๙. สั่งสอนให้คนอื่นทำความดี (สั่งสอนกรรม)
๑๐. ทำความเห็นให้ถูกต้อง (วิมูขุชุกัมม)

ผู้ที่จะประพฤติให้ถูกต้องตาม ๑๐ อย่างนี้ (บุญกิริยาวัตถุ ๑๐) ต้องมีสติคุมใจอยู่ทุกขณะต้น เช่น เมื่อเห็นคนนำอาหารลงไปใส่ในบาตรของพระสงฆ์ เราก็อนุโมทนา (สาธุ) บุญที่ผู้อื่นกระทำ เราก็ได้บุญ เมื่อเห็นคนอื่นทำความดี เช่น ทำความสะอาดสถานที่สาธารณะ (Big Cleaning Day) เราก็กล่าวคำว่า “สาธุ” ก็ได้บุญ เห็นคนอื่นจูงแขนคนชราข้ามถนน เราก็กล่าวคำว่า “สาธุ” ก็ได้บุญ ฯลฯ ฉะนั้น บุญเกิดขึ้นทุกครั้ง หากเราได้พัฒนาจิตให้มีสติ

ในครั้งพุทธกาล วิสาขเป็นเด็กหญิงอายุ ๗ ขวบ มีสภาวะธรรมในดวงจิตเป็นพระโสดาบัน พอโตเป็นสาวได้แต่งงาน มีบุตร ๒๐ คน วิสาขาศรีททาพระพุทธรเจ้าโคดม ได้สร้างวัดบุพพารามไว้ที่เมืองสาวัตถี แล้วบอกบริวาร ข้าทาสชายหญิงว่า “ขอเธอจงอนุโมทนาในสิ่งที่ฉันชวนชวาย” ข้าทาส

ชายหญิงกล่าวว่า “สาธุ” ปรากฏว่าหลังจากนั้น เมื่ออายุย่างเข้าสู่วัยชราแล้ว จึงได้ตายไปที่ละคนสองคน พระอนุรุทธเถระอยากจะดูว่า บริวารของ วิสาखा ไปอยู่ที่ไหน ท่านก็เข้าฌาน พอออกจากฌาน ท่านก็อธิษฐานขอเห็น บริวารของวิสาखा ในครั้งพุทธกาลว่าตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าท่านไป นิ่งอยู่ที่ดาวดึงส์ ได้ไปเห็นวิมาน...สว่างมาก เห็นเทพบุตรและเทพนารี จึง ได้ถามว่า “ตอนเป็นมนุษย์พวกเธอทั้งหลายทำอะไรมาจึงได้อานิสงส์ถึงปานนี้” บริวารของวิสาखा ได้ตอบว่า “ในครั้งที่ฉันเกิดเป็นมนุษย์อยู่ที่เมืองสววัตถิ ฉันเป็นคนใช้ของวิสาखा นางได้สร้างวัดบุพพาราม สร้างมิกิรมาตุปราสาท เมื่อสร้างแล้วเสร็จ ก่อนถวาย วิสาखा ได้บอกให้พวกหม่อมฉันจงสาธุ หม่อมฉันก็สาธุ อานิสงส์จึงได้อย่างที่พระคุณเจ้าเห็นนี่แหละค่ะ”

เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ขอให้เราท่านทั้งหลายมีสติ เห็นใครเขาทำความ ดีก็สาธุ เห็นคนเดินลุยน้ำ อย่าไปสาธุ เดียวเราจะต้องลุยน้ำเช่นเขาบ้าง เห็นดี ต้องสาธุ ถ้าเห็นไม่ดีแล้วต้องนิ่งไว้ ตัวใครตัวมัน มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยาย ไปบรรยายที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ยังไม่ทันมีดี ยุงมันเยอะ แต่ไม่ทราบ ว่าเยอะเหมือนช่วงน้ำท่วมไหม ปรากฏว่ายังไม่ทันมีดี มีคนใช้ไม้ค้ำยไม้ ดีถูกชนไก่เล็ก ๆ เสียงดังแป๊ะ ๆ ๆ ๆ ๆ นิ่งตบยุง กวาดไปมาอยู่หน้าบ้าน เมื่อเห็นเรากับบอกกับตัวเองว่า ตัวใครตัวมันฉันไม่เกี่ยว คืออย่าไปเห็นดี ด้วย ถ้าไปเห็นดีด้วย เดียวเราก็จะได้อยู่ร่วมอานิสงส์บาปกับคนหนึ่งตียุง เสียง ดังแป๊ะ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ตอนใช้หวัดนกระบาด เจ้าหน้าที่ อบต. มาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยได้สอนเขาว่า อย่าอนุโมทนาหรือเข้าไปร่วมทำความไม่ดี บาปมันจะเข้า ถึงตัว ทางราชการได้สั่งว่า หมู่บ้านได้นี้มีสัตว์ปีกล้มตาย ให้จับสัตว์ปีกที่ เหลือทั้งหมดในหมู่บ้านใส่ถุงปุ๋ย มัดปากถุง แล้วใช้รถแบ็คโฮขุดแล้วก็ฝังดิน เจ้าหน้าที่ อบต. คนนี้แก่กลัวบาป พอได้รับคำสั่งให้จับไก่ที่เหลือในหมู่บ้าน แกก็วิ่งไล่จับ แต่ทำเป็นวิ่งไม่ทันไก่ หมามันเห็นมนุษย์มาไล่จับเพื่อนไก่ มันก็ไล่กัดมนุษย์ จึงได้ถามว่า แล้วในที่สุดจับได้สักตัวไหม เขาตอบว่า

“ไม่ได้เลยสักตัวหนึ่ง” เราก็ก็นำคำว่า “สาธุ” ถ้าเขาจับได้ แล้วเราไปกล่าวคำว่า “สาธุ” บาปย่อมเข้าถึงตัวได้

ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางด้านจุลินทรีย์ ไปสร้างบ้านอยู่นอกเมืองเชียงใหม่ ไม่ได้อยู่ในหมู่บ้าน แต่อยู่ติดกับหมู่บ้าน ปรากฏว่าที่หมู่บ้านมีคนตายทุกเดือน สมัยนั้นเป็นโรคเอดส์ เราก็ไปร่วมทำบุญกับเขา เอาเงินไปร่วมทำบุญตามประเพณี ลัทธิโลกเป็นไปตามกรรม ไปที่ชอบๆ เราก็ออย่างนั้น ในฐานะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ ก็มานึกถึง กรณีไก่ตายเพียงตัวเดียวในหมู่บ้าน ไก่ทุกตัวที่ไม่เป็นโรคตายจะต้องถูกฆ่า แต่คนเป็นโรคเอดส์ในหมู่บ้าน ตายลงสักคน คนที่เหลืออยู่ในหมู่บ้านไม่ถูกฆ่า นี่มนุษย์มีความเห็นผิดใช่ไหม แล้วเขาบอกว่า มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีประเสริฐ มีคุณค่าใช่ไหม ปรากฏว่ามีอยู่วันหนึ่งผู้บรรยายได้เห็นนกบินมาจากทางขั้วโลกเหนือ นก Wagtail (นกกระเด้าลม) มันบินมาจากเกาะอังกฤษ บินผ่านมาตั้งหลายประเทศไม่ใช่พาสปอร์ตไม่ใช่วีซ่าเลย ที่มนุษย์จะไปประเทศเพื่อนบ้านยังต้องมีใบผ่านแดน จึงได้ถามตัวเองว่า มนุษย์เป็นผู้ที่มีความเจริญแล้วจริงหรือ ผู้บรรยายคิดอย่างนั้น

สมัยก่อนถ้าเป็นพระ จะจุดธูปไปไหนประเทศไหนก็ไปได้ทั้งหมด วีซ่าพาสปอร์ตไม่ต้องใช้แต่เดี๋ยวนี้ทำไม่ได้แล้ว นี่ความเสื่อมสภาพของมนุษย์มันด้อยลงๆ ตายแล้วจะไปไหน ก็ไปที่ชอบแหละครับ ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีบุญคุ้มรักษาอย่างที่บอก บุญนี้ใครแย่งชิงไม่ได้ ติดตามทุกหนแห่ง นอนหลับแล้วไม่เป็นสาธารณะแก่ใจ แก่น้ำ แก่ไฟ ให้สมบัติทั้งสาม คือ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ พรหมสมบัติ ปราธนาสิ่งใดได้สิ่งนั้น มีบริวาร ชื่อสัตย์ก็เพราะบุญ ได้เป็นใหญ่ก็เพราะบุญ สุขภาพดีก็เพราะบุญ เพราะฉะนั้นท่านที่มีสุขภาพไม่ดี ต้องดูจุดอ่อนของตัวเอง คือไม่ทำบุญ ชีวิตไม่สะดวกไม่ราบรื่นก็เพราะยังมีสติอ่อน ไม่มีเทวดาคู่รักษา

วันก่อนไปบรรยายที่แม่ฮ่องสอน ตอนสองทุ่มที่พระธาตุดอยกองมู

เมืองมีขนาดเล็ก ช้างยังมีฝนตก คนที่ฟังบรรยาย ตอนแรกคาดว่าจะมีสักประมาณแปดสิบคน ขณะบรรยายมีเสียงออกวิทูไปทั่วเมืองแม่ฮ่องสอน คนก็ขับซัวร์ขึ้นมามากน้อยดอดอย ๓๐๐ กว่าคน คือนั้นขณะที่มีการบรรยายเป็นเวลาสองทุ่มกว่าแล้ว ฝนตกอย่างแรง ขณะมีการบรรยาย ผู้บรรยายได้ยกมือขึ้นอย่างนี้ (แบบมีระดับไหล) เพื่อเตือนเทวดา บอกกับเทวดาว่า ฉันกำลังจะทำความดี ท่านต้องหยุดฝน ฝนอย่างนั้นเดี๋ยวลงนรก ไม่นานเท่าไรฝนก็หยุดตก เมื่อการบรรยายจบลง มีผู้ฟังคนหนึ่งเข้ามาถามว่า เมื่อถึงขณะบรรยาย อาจารย์ยกมือทำไม ต้องมีเหตุผล คือเตือนเทวดาว่า มนุษย์จะทำความดี มันคงในการทำความดี เทวดาต้องคุ้มครอง มิเช่นนั้นจะต้องจู่ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เข้าใจนะ ฉะนั้นตอนที่พระมหาชนก้วยน้ำอยู่กลางมหาสมุทร แล้วเมณิเมชลาไปช่วย เอาไปส่งถึงเมืองมิดิลานัน เป็นเรื่องจริง พระสุวรรณสามที่โดนลูกศรอาบยาพิษยิงแล้วสลบไป สุนทรีเทพธิดามาช่วยไม่ทัน พิษของยาจึงทำให้หมดสติ เหตุที่มาช่วยไม่ทัน เป็นเพราะติดประชุมอยู่ที่สภาในดาวดิงส์โน้น มาสายดีกว่าไม่มา ด้วยอำนาจของเทวดาสุนทรีเทพธิดา ได้อธิษฐานว่า “ด้วยบุญด้วยกุศลที่ข้าพเจ้ามีอยู่ ขอให้ร่างกายของพระสุวรรณสามจงเหือดแห้งหายไปจากพิษของยาที่อาบลูกศรนี้” พออธิษฐานเสร็จ พระสุวรรณสามได้ฟื้นตื่นขึ้นมา นั่งคุยกันได้เลย เห็นใหม่ครับ เทวดาก็มีฤทธิ์มาก

เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะมีเทวดาคุ้มครอง อย่างน้อยต้องมีศีล ๕ ธรรม ๕ อยู่กับใจทุกขณะตื่น มีแล้วไม่ต้องไปรักษา หรือสมทานจากคนอื่น เบญจธรรมได้แก่ มีเมตตาการุณา มีสัมมาอาชีวะ มีกามสังวร มีศีลจะ มีสติสัมปชัญญะ ใครผู้ใดมีเบญจศีลมีเบญจธรรมอยู่กับใจทุกขณะตื่น คนนั้นมีเทวดาคุ้มครอง อยากพิสูจน์ใหม่ ไปทำเอา ศีล ๕ ข้อไม่ยากเลย ทำได้แล้ว ไม่ต้องลงไปเกิดต่ำกว่ามนุษย์ เบญจศีลเบญจธรรมนี้ทำให้มีเทวดาคุ้มครอง พอมีสติเมื่อไหร่ ปัญญาก็เกิดขึ้นเมื่อนั้น บุญก็เกิดขึ้นตามมา มีสัมมาทิฏฐิทางธรรม ได้แก่ สัมมาทิฏฐิในมรรคมีองค์ ๘ เป็นสัมมาทิฏฐิ

ในทางธรรม ไม่ใช่สัมมาทิฐิในโลก ในทางโลกบอกว่า เลี้ยงปลา เลี้ยงสัตว์ขายไม่ผิดกฎหมาย เป็นสัมมาทิฐิในโลก แต่วิบัติได้ เห็นใหม่ แต่สัมมาทิฐิในทางธรรม ถ้าผิดศีลเขาไม่ทำ

วันก่อนนี้ไปบรรยายที่อุดร พูดถึงสัมมาอาชีวะ ขณะที่พูดถึงสัมมาอาชีวะ ได้เห็นกบกระโดดขึ้นมาจากผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้บรรยายก็พูดว่า เลี้ยงกบขายก็เป็นมีจกอาชีวะ เขาหัวเราะกันทั้งห้อง เพราะผู้หญิงคนนั้นแก เลี้ยงกบขาย เหตุนี้การบรรยายธรรมของผู้บรรยาย จึงใช้อุสาสนีปาฏิหาริย์ กับอาเทศนาปาฏิหาริย์แบบพระสารีบุตร ส่วนพระมหาโมคคัลลานะ ใช้อุสาสนีปาฏิหาริย์กับอิทธิปาฏิหาริย์ คนจึงสนใจกันเยอะ ส่วนพระพุทธเจ้า ใช้อุสาสนีปาฏิหาริย์ทั้งสาม คือ อิทธิปาฏิหาริย์ อุสาสนีปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์

สรุปแล้วคุณภาพของคนต้องมีความรู้ ความสามารถ คุณธรรม ศีล
สั่งจะ สติสัมปชัญญะ ความอดทน และความเพียร ถ้าความเพียร เป็นร้อย ขี้เกียจเป็นศูนย์ ดังนั้นจึงต้องถามตัวเองว่าขี้เกียจใหม่ มีความอดทน (ขันติ) ใครเขาต่ำกว่าแล้วจิตไม่กระเพื่อม มีดวงดี มีบุญคุ้มรักษา มีเทวดา คุ้มรักษา มีสติ มีสัมมาทิฐิทางธรรม ต่างๆ เหล่านี้ เป็นคุณภาพ ของมนุษย์ ที่ทำให้อยู่กับโลกแล้วมีความสะดวกมีความราบรื่นและมีความสุข คนมี ธรรมทำให้ความทุกข์ลด ความทุกข์มี ๒ อย่าง ทุกข์ประจำกับทุกข์จร ทุกข์ ประจำก็คือเกิด แก่ ตาย เป็นทุกข์ประจำ ใครที่เกิดมาจึงต้องทุกข์ ส่วน ทุกข์จรก็คือเจ็บไข้ได้ป่วย ที่มาโรงพยาบาลนั้นแหละทุกข์จร อยากรู้ได้อะไร แล้วไม่ได้คือทุกข์จร จะช่วยทำฟันบาท แต่บ้านเสียหายตั้งหลายแสนบาท กว่าจะกู้ได้ กว่าจะสร้างใหม่ได้ ทุกข์ใหม่ครับ นั่นคืออยากให้เราช่วยเหลือที่เป็นจริง ถ้าช่วยเหลือที่เป็นจริงได้ บ้านเมืองไม่ล้มละลายหรือ ผู้บรรยาย เกิดเมื่อปี ๒๕๔๕ สมัยนั้นน้ำท่วมใหญ่ ไม่ได้ขอให้รัฐบาลช่วยเหลือสักอย่าง ไม่ได้สนใจเลย เพียงแต่ช่วยเหลือตัวเองจนมีวันนี้ ทุกอย่างทำมาด้วยตัวเอง ทั้งนั้น

คนมีธรรมะคุ้มครองใจทำให้ความทุกข์ลดจนถึงหมดได้ คนที่มีปัญญาเห็นถูก จิตย่อมเป็นอิสระจากโลกธรรม อยู่กับโลกธรรมได้ มีโลกเสื่อมลามก มียศเสื่อมยศ มีสุขทุกข์ มีสรรเสริญนินทา อยู่กับโลกธรรมได้ แต่ไม่ใช่คำว่าแสวงหา ไม่ให้โลกธรรมมีอำนาจเหนือใจ ถ้าจำเป็นต้องอยู่กับโลกธรรม ก็อยู่กับมันได้ ตำแหน่งต่างๆ เหล่านี้เป็นโลกธรรม ถ้าไม่อยากได้ ไม่แสวงหา ไม่ชวนชวาย ไม่ใช้เงินซื้อ ยัดเยียดให้เรา ก็ใช้โลกธรรมให้เกิดประโยชน์ อย่าเอาจิตไปตกเป็นทาสของโลกธรรม นี้เรียกว่าอยู่กับโลกธรรม นอกจากนี้ยังต้องมีจิตเป็นอิสระจากวัตถุ บริโภคใช้สอยวัตถุเท่าที่จำเป็น สารของนาฬิกาคือบ่งบอกเวลา ไม่ได้อยู่ที่เพชรประดับหน้าปัดดูวาว หรือโทรศัพท์มือถือ ก็ไม่ได้อยู่ที่คิดเลขก็ได้ กดหาอะไรก็ได้ มันไม่ใช่ โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสารกันว่า ตอนนี้อะไรเกิดขึ้นที่ไหน เดี่ยวอย่าเพิ่งกินข้าว รอกันด้วย เดี่ยวจะไปกินด้วย มันมีสาระแค่นั้น เดี่ยวนี้มันหาสาระที่แท้จริงไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้ามีธรรมะแล้ว มีปัญญาเห็นถูก ก็มีจิตเป็นอิสระจากโลกธรรม และจากวัตถุ พวกแต่หลงพ้อคืออยู่เสมอ เช่น

- น้ำท่วมบ้าน ไม่ได้ไปซื้ออาหารที่ตลาดมากินตั้งหนึ่งสัปดาห์แล้ว ผู้มีสติสัมปชัญญะในทางธรรม เห็นว่า ดี ไม่ต้องเสียเงิน กินอาหารพอประทังชีวิตก็อยู่ได้
- น้ำท่วมขังและเน่าเหม็น ก็ใช้อาบไม่ได้ ผู้มีสติสัมปชัญญะในทางธรรม เห็นว่าดี ไม่ต้องอาบน้ำให้สิ้นเปลือง ใช้น้ำจากขวด เทลงผ้าพอชื้น ใช้เช็ดตัวก็ได้ ทำให้หายตัวเหนียวได้
- ถูกคนอื่นนินทา คำว่า ในทางที่ไม่ดี ผู้มีสติสัมปชัญญะในทางธรรมก็เห็นว่าดี เขามีอุปการคุณให้เราได้อยู่ตัวเอง ถ้ายังไม่ดี เราต้องปรับแก้ไข แต่ถ้าดีแล้วจะเห็นว่า เขามองเราผิด ก็เป็นเรื่องของเขา เราจะไม่มองคนอื่นอย่างเขา ฯลฯ

คนที่มีธรรมะ (สติสัมปชัญญะ) คุ่มครองใจ ย่อมเห็นว่า สิ่งต่าง ๆ ดีไปหมด วันก่อนขณะขับรถยนต์อยู่ ได้เห็นรถจักรยานยนต์ขับขี่อยู่ข้างหน้า แกว่งไปทางซ้ายที ขวาที ผู้บรรยายก็พูดว่า “สาธุ ขอให้ขับขี่ถึงบ้านด้วยความปลอดภัย โดยสวัสดิภาพนะ”

สรุปแล้ว พกหลวงพ่อดี คือ มีสติสัมปชัญญะอยู่กับใจทุกขณะตื่น ชีวิตก็จะพบกับความสะดวก ราบรื่น และมีความสุข

ความกตัญญูกตเวทิต

คนมีธรรมะต้องมีความกตัญญูกตเวที เพราะคุณธรรมตัวนี้ ทำให้เจริญทั้งชีวิตและหน้าที่การงาน ดูชาวจีนที่มีเชื้อพื้นหมอนไบที่หนึ่งเรือสำเภามาจากเมืองจีน มาลงพักอยู่ที่ถนนเยาวราช เตี่ยนี้เป็นเจ้าสำนักทั้งหมด ชาวจีนพวกนั้นมีความกตัญญูกตเวที ดังนั้นผู้หวังความเจริญจะทิ้งความกตัญญูกตเวทีไม่ได้ ต้องให้มืออยู่กับใจทุกขณะตื่น หน่วยงานนี้มีอุปการคุณให้เราได้ทำงาน ลั่นเดือนแล้วเขายังจ่ายเงินให้เราเอาไปซื้อเครื่องอุปโภคบริโภค มาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเลี้ยงชีวิตเลี้ยงครอบครัว คนใช้มีอุปการคุณต่อหมอ ต่อพยาบาล ถ้าเราไม่มีคนใช้ให้รักษา เราก็กไม่มีอาชีพ ดังนั้นจึงต้องมีความกตัญญูต่อคนใช้ ไม่ใช่ไปตำไปว่าคนใช้ นี่เพราะแก่ไม่รักษาสุขภาพจึงเป็นอย่างนี้ คนที่มีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นคนอกตัญญู วิตติแน่ๆ ครับ เพราะฉะนั้นหน่วยงานจึงมีคุณ มีอุปการคุณ จึงต้องมีความกตัญญูเพื่อนที่เขาดำว่าเรา มีอุปการคุณ เราต้องกตัญญูต่อเพื่อน ลัทธิเลี้ยงมีอุปการคุณ กลางคืนคนแปลกหน้าเข้ามา หมามันก็เห่า เราจึงต้องมีความกตัญญูต่อสัตว์เลี้ยง กตัญญูต่อพ่อแม่ที่อุทิศส่ำหีเลี้ยงดูรามามาตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ให้เราได้มีอาชีพ มีหน้าที่การงาน เอาพ่อแม่ไปทิ้งไว้อย่างที่น่าท่วมนี่ ลูกเอามาทิ้งไว้ ตอนนั้นลูกไปไหนไม่รู้ ไม่ติดต่อมาเลย บางคนพอพ่อแม่แก่เฒ่าหลอกเอาไปไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ เอาไปปล่อยไว้ที่ตลาด แล้วหายตัวไปเลย อย่างนี้วิตติแน่ครับ เตี่ยพอโตขึ้น ลูกก็ทิ้งเขาเหมือนกันเลย กรรมสนองกรรมมีจริงครับ เพราะฉะนั้นความกตัญญูนี้สุดยอด ถ้ามีธรรมะอยู่กับใจแล้ว ต้องมีความกตัญญู ผู้บรรยายอกตัญญูต่อพระพุทธเจ้าโคดมไม่ได้ ทั้งๆ ที่แต่ก่อนไม่เชื่อ แต่พอพิสูจน์ได้แล้ว เตี่ยนี้มีพฤติกรรมถูกต้องตามธรรม ถึงแม้เป็นฆราวาสไม่ได้ห่มผ้าเหลืองก็มีธรรมะคุ้มครองใจ แล้วมีดวงตาเห็นธรรมอีกด้วย

มีดวงตาเห็นธรรม

ดวงตาเห็นธรรม คือ เห็นสรรพสิ่งเกิดแล้วต้องดับ สรรพสิ่งคือทุกสิ่งที่เกิดขึ้น มันมีความดับไปเป็นธรรมดา ตอนที่อุปติสสะ (พระสารีบุตร) มาเจอพระอัสสชิ ซึ่งเป็นพระอรหันต์เดินบิณฑบาต มีอาการสงบนิ่งล้ำม อิริยาบถมาก ๆ อุปติสสะได้เดินตาม จนพระอัสสชิบิณฑบาตเสร็จ ลงนั่งฉันแล้วเสร็จ ล้างบาตรเช็ดบาตรแล้วเสร็จก็ปฐุอาสนะนั่งคุยกัน แล้วอุปติสสะได้พูดสนทนากับพระอัสสชิ ดังนี้

อุปติสสะ: ท่านผู้มีอายุ ท่านมีอินทรีย์ผ่องใส ท่านบวชเจาะจงใคร ท่านชอบใจธรรมะของใคร ใครเป็นศาสดาของท่าน

พระอัสสชิ: ท่านผู้มีอายุ อาตมาบวชเจาะจงพระสมณะผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ ออกบวชจากตระกูลกษัตริย์อันสูงส่ง พระองค์เป็นศาสดาของอาตมา อาตมาชอบใจธรรมะของพระองค์

อุปติสสะ: ศาสดาของท่านมีปกติตรัสสอนอะไร

พระอัสสชิ: อาตมาเป็นพระใหม่ ไม่สามารถจะบอกรายละเอียดในคำสอนของพระศาสดาได้

อุปติสสะ: ท่านพูดเท่าที่ท่านสามารถจำได้ ส่วนความเข้าใจเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าเอง

พระอัสสชิ: ศาสดามีปกติตรัสว่า “**ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระศาสดาตรัสเหตุแห่งธรรมนั้น และตรัสถึงความดับไว้ด้วย พระศาสดามีปกติตรัสอย่างนี้**”

อุปติสสะได้พิจารณาโดยแยกกาย (โยนิโสมนสิการ) โดยไม่ต้องปฏิบัติธรรมอย่างพวกเราที่ได้ประพฤติอยู่ในทุกวันนี้ เพราะท่านสั่งสมสมถภาวนาจนมีจิตนิ่งมาก่อน แล้วพิจารณาสิ่งที่ได้ยินได้ฟังโดยแยกกาย จึงทำให้บรรลุดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบันได้ ฉะนั้นคำว่าดวงตาเห็นธรรม หมายถึง จิตเห็นสรรพสิ่งเกิดแล้วเห็นสรรพสิ่งดับ นั่นคือดวงตาเห็นธรรม พาทิยะเอาสาหร่ายมาทำเป็นผ้าถุง ชาวบ้านเห็นก็นึกว่าเป็นพระอรหันต์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ก็รีบไปบอกชาวบ้านให้ปรุงอาหารมาถวาย เพื่อนที่ไปเกิดเป็นพรหมอยู่ชั้นสุทธาวาสได้ลงมาเตือนพาทิยะว่า มาหลอกเขาแบบนี้ มันลงนรกชัดๆ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลกแล้ว ตอนนี้อยู่ที่เมืองสววัตถิ อยู่ที่วัดเชตวันให้รีบไป พาทิยะออกเดินทางไปที่นั่นเลย ทิ้งสมบัติที่มีอยู่หมดเดินทางหลายคืนจนกระทั่งถึงวัดเชตวัน เมืองสววัตถิ ก็เข้าไปในวัดเชตวัน ไปถามภิกษุว่า พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ภิกษุตอบว่า โน่น ไปบิณฑบาตอยู่บนถนนในเมือง พาทิยะจึงตามไป อดคิดงี่เง่าแล้ว มีอริยาบถสำรวมมาก จึงได้ก้มลงกราบแล้วพูดว่า “ตถาคตสอนธรรมให้ข้าพเจ้าด้วย” พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “พาทิยะ รู้ไหมว่าขณะนี้ตถาคตกำลังเดินบิณฑบาต” พาทิยะได้ทูลขอเป็นครั้งที่สอง ขอให้สอนธรรม พระพุทธเจ้าท่านวางเฉย แต่ไม่เฉยเปล่า เจโตปริยญาณท่านมี ท่านดูใจพาทิยะขณะยืนอยู่บนถนน พอจิตของพาทิยะเริ่มลดลง จึงได้ทูลขอเป็นครั้งที่สาม “ตถาคตช่วยสอนธรรมให้ข้าพเจ้าด้วย” พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “พาทิยะ เมื่อเห็นสักแต่ว่าเห็น เมื่อได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน เมื่อทราบสักแต่ว่าทราบ เมื่อรู้สึกสักแต่ว่ารู้สึก” พาทิยะโยนิโสมนสิการ จึงได้ดวงตาเห็นธรรมเป็นพระอรหันต์ ขณะยังเป็นฆราวาส เพราะฉะนั้นดวงตาเห็นธรรมก็เป็นพระโสดาบันได้ เป็นพระอรหันต์ก็ได้ คือเห็นสรรพสิ่งเกิดแล้วดับ สุดแท้ว่าจะดับขณะจิตมีสภาวะธรรมอยู่ระดับใด

คนที่มึนธรรมะมีโอกาสเข้าถึงดวงตาเห็นธรรมได้ คุรุบาบุญชุ่มได้พูดกับผู้บรรยายไว้ เมื่อเดือนเมษายน ปี ๒๕๕๓ ที่ถ้ำราชคฤห์ อำเภอท่าวัง จังหวัดลำปาง ตอนนั้นไปกราบท่าน ท่านบอกว่า “พวกเรา ต่อไปนี้โลกจะวิกฤต

มากยิ่งขึ้น ขอพวกเราอย่าได้ประมาท พัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้
 การที่จะปิดอบายภูมิต้องมีดวงตาเห็นธรรม อย่างน้อยเป็นพระโสดาบัน
 ตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ชาติก็นิพพาน ภายใน ๗ชาตินั้นไม่ลงไปเกิดต่ำกว่า
 มนุษย์ นี่เขาเรียกปิดอบายภูมิ ครุบาบุญชุ่มพูดให้ฟังอย่างนี้ พูดไว้เมื่อ
 เดือนเมษายนปี ๒๕๕๓ ตอนนี้เป็นไงครับถูกต้องไหม นำท่วมวิกฤตใหม่
 แต่ยังไม่ถึงขั้นกลียุค นี่เป็นเพียงวิกฤต ท่านพูดสังฆกรรมไว้ชัดเลย เพราะ
 ฉะนั้น พวกเราได้ยินได้ฟังในที่นี้แล้ว ควรพัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้
 ผู้บรรยายก็บอกว่า จะปิดอบายภูมิได้ก็ต้องปฏิบัติกรรมฐาน ปฏิบัติสมถ
 กรรมฐาน แล้วจึงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้ว
 เอาปัญญาเห็นแจ้งมากำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ อย่างน้อยกำจัดสังขารที่ภวัญญู
 วิจิกิจฉา สิ้นพตปราคาส ให้หมดไปจากใจ ความเป็นโสดาบันจึงจะเกิดขึ้น

ในครั้งพุทธกาล ขณะที่พระพุทธโคดมประทับนั่งอยู่บนอาสนะที่วัด
 เชตวัน เมืองสาวัตถี พระองค์ได้เอาพระดรรชนีครูดลงไปบนพื้นดิน แล้ว
 ยกขึ้นมา พร้อมกับตรัสถามภิกษุที่นั่งอยู่แวดล้อมว่า

พระพุทธโคดม : ภิกษุ ชี้ฝุ่นที่ติดอยู่ที่ปลายเล็บตถาคต เมื่อเทียบกับ
 กับชี้ฝุ่นที่ยังมีหลงเหลืออยู่ บนพื้นปฐพี อย่างไหนมีมากกว่ากัน

ภิกษุต่างตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า

หมู่ภิกษุ : ชี้ฝุ่นที่ติดอยู่ปลายเล็บมีน้อยกว่า พระเจ้าค่ะ

พระพุทธโคดม : ถูกแล้วภิกษุ ชี้ฝุ่นที่ติดอยู่กับปลายเล็บ มิไม่ถึง
 หนึ่งในร้อย ไม่ถึงหนึ่งในพัน ไม่ถึงหนึ่งในแสนเลี้ยวของชี้ฝุ่นที่เหลืออยู่บน
 พื้นปฐพี

และพระองค์ได้ตรัสต่อไปว่า **“ความทุกข์ของพระโสดาบัน มีเหลือ
 อยู่เท่ากับชี้ฝุ่นที่ติดอยู่ปลายเล็บ เมื่อเทียบกับความทุกข์ที่พระโสดาบัน
 กำจัดได้ มีมากเหมือนกับชี้ฝุ่นที่ยังมีเหลืออยู่บนพื้นปฐพี”**

ท่านจะพิสูจน์ไหม ?

ชีวิตต้องการสะดวกราบรื่นมีความสุข เราต้องการชีวิตแบบนี้มิใช่หรือ ที่พระพุทธรเจ้าโคดมตรัสไว้ ท่านจะพิสูจน์ไหม นี่คือของแท้ของจริง จากคนที่ไม่เชื่อ แล้วไปปฏิบัติธรรมเมื่อปี ๒๕๑๘ บัดนี้ ได้พิสูจน์พุทธวจนะ เป็นหนึ่งไม่มีสอง ว่าเป็นเช่นนั้นจริง มีธรรมแล้วก็ทำให้เกิดดวงตาเห็นธรรม เป็นพระโสดาบัน ถ้าดับสังโยชน์ทั้ง ๕ คือ ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ หมดไปจากใจได้ ก็เป็นพระอนาคามี ตายแล้ว มีสุทธาวาสพรหมโลกเป็นที่เกิด มีแต่จะเข้านิพพานไม่ถอยหลังลงมาเกิดในเทวโลก รวมถึงมนุษย์โลก ก็ไม่ลงแล้ว แต่ถ้ากำจัดสังโยชน์ทั้ง ๑๐ โดยเฉพาะหัวใจใหญ่คือ อวิชชา ได้แก่ สุตมยปัญญา จินตามยปัญญา เรียนจนจบดอกเตอร์นี้แหละครับที่เรียกว่า อวิชชา ถ้ากำจัดอวิชชาให้หมดไปได้ เป็นพระอรหันต์ นี่คือดวงตาเห็นธรรม

สรุปความ

มโน ปุพฺพัง คมา ธรรมมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา เป็นภาษาบาลี พูดแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ฉะนั้น ขอแปลเป็นภาษาไทยว่า **จิตเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย จิตประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยจิต** จะให้ชีวิตสำเร็จดีต้องมีศีลและมีสังขะ ก็สำเร็จได้ด้วยใจ แล้วทำไมท่านไม่พัฒนาใจให้มีคุณธรรม มีธรรมะค้ำชีวิต ต้องใช้ปัญญาเห็นแจ้ง ผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาจนเกิดปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว ธรรมะจะค้ำครองชีวิต จะไม่ไปเกิดเป็นหมูเป็นหมา เป็นสัตว์นรก เปרט อสุรกายไม่มีอีกแล้ว สุดท้ายชีวิตเลือกได้แน่นอนหวังว่าท่านผู้ฟังไม่เลือกไปเกิดเป็นหมูเป็นหมาแล้วนะ ไปเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์นรก เราคงไม่เลือก เราก็เลือกที่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ จะไปเกิดเป็นเทวดา จะไปเกิดเป็นพรหม เป็นอะไรที่ดีก็เลือกได้ หรือจะเข้านิพพานก็เลือกได้

เห็นไหมชีวิตเลือกได้จริงๆ ขอเพียงแต่มีสติและมีปัญญาเห็นถูกตามธรรมชาติ (ปัญญาเห็นแจ้ง) บัดนี้เป็นเวลาถึง ๓๘ ปีมาแล้ว ที่ผู้บรรยายรับปากกับท่านเจ้าคุณโชดกซึ่งเป็นทั้งอุปัชฌาย์บวชให้ และยังเป็นครูสอนกรรมฐานอีกด้วย ผู้บรรยายรักษาสัจจะที่มีต่อครูบาอาจารย์ และที่ได้แสดงความกตัญญูทเวที่ต่อพระพุทธโคดม ผู้บรรยายบอกว่า ชีวิตเลือกได้แน่นอน เช่น เลือกไม่ให้เจ็บไข้ได้ป่วย เลือกไม่ให้วิบัติ เมื่อวันที่ ๒๐ ที่ผ่านมา ที่กรุงเทพฯ มีแสดงธรรมทั้งวัน ที่งานของชมรมกัลยาณธรรมระสำระสาย กล้วนน้องน้ำ กล้วนน้องทราย จะมาเยี่ยม การจัดบรรยายธรรมจะเลื่อนใหม่ ส่วนใหญ่เสนอให้เลื่อน แต่ผู้บรรยายบอกว่าไม่ต้องเลื่อน ถ้าเรามีธรรมคุ้มครองใจ ทุกคนมีความมั่นคงในสังฆธรรม ทำตัวให้มีธรรมแล้ว ธรรมย่อมคุ้มรักษาผู้ประพฤติธรรม ผู้บรรยายได้โทรศัพท์มาให้กำลังใจ ๒ ครั้ง ก่อนมีการบรรยายธรรม ผลปรากฏว่าวันที่ ๒๐ มีคนมาฟังบรรยายธรรมกันมาก อาหารไม่พอ ต้องไปซื้ออาหารมาทำเลี้ยงเขาเพิ่มอีก คนที่ประสบกับวิกฤติน้ำท่วมก็ได้มาฟังธรรมปลอบใจให้คลายทุกข์ และได้สังฆธรรมแก่ชีวิต

สุดท้ายที่บอกว่าชีวิตเลือกได้นั้น หมายถึง ต้องพัฒนาจิตใจให้มีสติ และมีปัญญาเห็นแจ้ง คือ เห็นถูกตามธรรมชาติ แล้วชีวิตจะเลือกได้แน่นอน

ตอบคำถาม

**คำถาม ๑ : การเลี้ยงสัตว์แล้วนำไปขายเป็นอาหารของมนุษย์
ถือว่าเป็นบาป แต่การเลี้ยงนกนางแอ่นแล้วนำรังมา
ทำอาหารจะบาปหรือไม่ เพราะเหตุใด ?**

คำว่าบาปในปาณาติบาต คือพรากจิตวิญญาณให้หลุดออกไปจากร่างเขาถือว่าเป็นบาป หรือบาปเกิดจากการประพฤติเบียดเบียน สมมติว่าคนเขาสร้างบ้านแล้วเราไปรื้อบ้านเขาทิ้ง บาปไหมครับ? ไม่ได้ฆ่าเลย แต่เบียดเบียนก็ถือว่าเป็นบาป ในกรณีของนกนางแอ่นเขาสร้างรัง น้ำลายของนกจะเป็นรังให้เขาไข่ แล้วเราก็ไปทำลายเขา บาปไหมครับ? เล่าเรื่องจริงให้ฟัง มีที่แห่งหนึ่ง ผู้บรรยายไปบรรยายก็ปรากฏว่า หัวหน้าที่ใหญ่สั่งให้รื้อศาลพระภูมิทิ้ง แล้วไปสร้างศาลพระพรหมห่างออกไปประมาณ ๕๐ เมตร ลูกน้องชั้นระดับล่างๆ ก็ถามว่าบาปไหมอาจารย์ ผู้บรรยายไม่ตอบ แต่บอกเขาว่า คุณอยู่บ้าน แล้วถนนจะต้องตัดผ่าน วันดีคืนดีเขาเอารถมาไถบ้านคุณทิ้ง คุณชอบไหม? ไม่ชอบ คุณผูกพยาบาทไหม? จองเวรไหม? ผูกพยาบาทจองเวร เห็นไหมครับ ก็บาปไป แล้วเทวดาที่ศาลพระภูมิไปอยู่ที่ไหน ไปอยู่ในดงต้นไทร ตอนหลังมาบรรยายเป็นครั้งที่สอง เห็นทั้งพวงมาลัย เห็นทั้งอาหารไปติดอยู่บนต้นไม้ (ต้นไทร) ศาลพระภูมินี้เทวดาอยู่ ศาลพระพรหมนั้นพรหมอยู่ คุณธรรมคนละครดับกัน เพราะฉะนั้นการนำรังนกนางแอ่นมาทำเป็นอาหารก็บาป เพราะผิดธรรมที่ไปเบียดเบียนนก ไม่ผิดศีลแต่ผิดธรรม

คำถาม ๒ : การที่เราทำบุญแล้วนำอาหารส่วนหนึ่งไปไหว้ แล้วอุทิศให้กับสัมภเวสีซึ่งอาหารไม่มากนัก สัมภเวสีจะได้อาหารนั้นจริงหรือไม่ ?

คำว่าสัมภเวสี คือสัตว์รอกเกิด คนที่อ่านตำราไม่เข้าใจหรอก แต่ถ้าคนเห็นจริง เข้าจานแล้วก็ออกจากจาน แล้วอธิษฐานขอเห็น สัมภเวสี คือสัตว์รอกเกิด มิได้เกิดอยู่ในภพพรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา พรหม ในวัฏสงสารไม่มีพวกนี้ แต่ตายแล้วไปอยู่ในรูปนามที่เป็นทิพย์ ลักษณะเหมือนเดิมก่อนตายทุกประการ เช่น ผู้บรรยายไปนำข้าราชการไปปฏิบัติธรรมที่วัดม่อนฤๅษี คึนวันนั้นปรากฏว่า สองทุ่มจะไปสวดมนต์ตอนเย็นในโบสถ์ที่ตั้งอยู่บนยอดดอย ในโบสถ์เขาก็ปิดไฟมืด แต่ข้างนอกเขาใช้ไฟสปอตไลท์ฉายให้ดูสวยงาม มีข้าราชการผู้หญิงคนหนึ่งเขาไปเป็นคนแรก เขาต้องการไปอ่านหนังสือสวดมนต์ที่มีคำแปลเป็นภาษาไทย เขาขึ้นไปบนโบสถ์ ขณะเดินขึ้นบันได ได้ยินเสียงผู้ชายกรนเสียงดังอยู่ในโบสถ์ เขาได้วิ่งออกมา เพราะในโบสถ์มันมืดแล้ว เสียงกรนออกมาจากในโบสถ์ ผู้บรรยายไปถึงเป็นคนที่สอง ข้าราชการคนนั้นจึงได้ถามผู้บรรยายว่า

ข้าราชการ: อาจารย์ได้ยินเสียงกรนของผู้ชายดังอยู่ในโบสถ์ไหม?

ผู้บรรยายได้เดินขึ้นบันไดโบสถ์ โดยข้าราชการผู้นั้นมิได้เดินตามมาด้วย อาจเป็นเพราะความกลัว จึงทำให้เป็นเช่นนั้น เมื่อผู้บรรยายเดินไปถึงประตูโบสถ์ จึงค่อยๆ ผลักประตูโบสถ์ให้เปิดแง้มขึ้น แล้วฉายไฟฉายดู แต่ไม่เห็นตัวผู้นอนกรน ได้ยินแต่เสียงกรน (ครืด) อยู่บนพื้นโบสถ์บริเวณนั้น จึงค่อยๆ เดินใช้ปลายเท้าจรดลงเบา ๆ (ย่อง) พร้อมกับใช้ไฟฉายส่องนำทางมิให้ไปเหยียบบอมมนุษย์ที่นอนกรนนั้น เมื่อเดินอ้อมไปจนถึงหลังพระประธานในโบสถ์แล้ว จึงได้เปิดสวิทช์ให้แสงจากหลอดฟลูออเรสเซนต์สว่างขึ้น ปรากฏว่าเสียงกรนนั้นหยุดทันที ในคึนวันเดียวกันนั้น หลังจากกิจกรรมการพัฒนาจิตได้ยุติลงแล้ว ผู้บรรยายได้ไปถามเจ้าอาวาสว่า

ผู้บรรยาย: พระอาจารย์ครับ ที่วัดนี้มีพระตายโหงบ้างไหม?

เจ้าอาวาส: มีพระรูปหนึ่งถูกยิงตายที่ป่าช้า แล้วแม่ซึ่งนำศพมาเผา พร้อมกับสร้างศาลให้พระที่ถูกยิงตาย เป็นสัมภเวสี และนำมาไว้ที่ข้างโบสถ์ของวัด

ผู้บรรยายจึงไม่สงสัยเลยว่า พระภิกษุ หากตายก่อนถึงอายุขัย ก็ยังโอบปาตีกะ ไปเกิดเป็นสัมภเวสี (ผีพระ) ได้ และนอกจากนี้ ยังมีสัมภเวสีผู้หญิงอยู่ในชุดขาว ได้ตายไปเป็นสัมภเวสี มาปรากฏเป็นรูปนามหยาบ ให้ข้าราชการเห็นได้ด้วยตาเนื้อตาหนัง (จักขุประสาท) สรุปลแล้วที่วัดแห่งนั้นมีสัมภเวสีอยู่สองตัว ที่สามารถรับบุญที่เกิดจากการอุทิศให้ของพระสงฆ์ในวัดแห่งนั้นได้ สัมภเวสีก็อยู่ใกล้พระ เวลาที่วัดทำบุญเขาอุทิศให้ ถ้าสัมภเวสีรับสิ่งสื่อสารได้ แล้วเขามาอนุโมทนา เขาก็ได้บุญ แต่ถ้าไม่ได้รับการสื่อสาร และไม่ได้มาอนุโมทนาก็ไม่ได้บุญ

การจะได้บุญจากการอุทิศ ต้องมีคนให้ ต้องมีบุญที่จะให้ และต้องมีผู้รับถึงจะได้ อาหารมากน้อยไม่สำคัญ ปัจจัยทั้งสามถ้าครบเขาก็ได้ ด้วยเหตุนี้ใครมีญาติที่ถูกรถชนตายข้างถนนควรจะเอาไปไว้ที่วัด เพราะที่วัดเขาทำบุญบ่อย มีการอุทิศบุญกันบ่อย สัมภเวสีก็จะได้บุญบ่อยๆ เอาไว้ที่ข้างถนนญาติมักจะลืม เดี่ยวเขาได้รับบ้างไม่ได้รับบ้างครับ

คำถาม ๓ : คุณสมบัติที่ผู้เป็นโสดาบันมีลักษณะเป็นเช่นไร ?

ครั้งหนึ่งในพุทธกาลของพระพุทธโคดม พระมหาโมคคัลลานะ ออกมาจะดูว่า ตีสลภิกษุ ซึ่งเป็นพระภิกษุที่ป้อบปูล่าร์ คือ เป็นผู้รู้จักแพร่หลายในหมู่สงฆ์ในครั้งพุทธกาล ตายแล้วไปเกิดที่ไหน พอพระมหาโมคคัลลานะเข้ามาถาม ได้อธิษฐานขอเห็นภิกษุตีสละว่า ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ชั่วระยะเวลาแค่นี้เห็นหน้าหน้าเห็นหน้าเห็นหน้า กายทิพย์ของพระมหาโมคคัลลานะก็ได้ไปนั่งอยู่หน้าวิมานของพรหมองค์หนึ่ง เจ้าของวิมานก็ลงมากกราบพระมหาโมคคัลลานะ “ท่านพรหม ทำไมท่านต้องมากกราบข้าพเจ้า” พรหมตอบว่า

“ข้าพเจ้าคือติสสภิกษุ ในสมัยที่เป็นมนุษย์อยู่ที่วัดเซตวัน เมืองสาวัตถี พระคุณเจ้าเป็นพระอรหันต์ข้าพเจ้าก็มากกราบ” หลังจากที่ปรับความเข้าใจกันดีแล้ว พระมหาโมคคัลลานะถามติสสพรมชั้นมหาพรหมถามว่า

พระมหาโมคคัลลานะ : “ในฐานะที่ท่านมีชื่อเสียงในหมู่เทวดา (รวมถึงพรหม) ท่านพอจะดูออกไหมว่า เทวดาองค์ใดเป็นเทวดาโสดาบัน”

ติสสมหาพรหม : เทวดาองค์ใดมีจิตมั่นคง ไม่หวั่นไหว ในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และมีศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พริ้ว เทวดาองค์นั้นเป็นเทวดาโสดาบัน ซึ่งมีอยู่ในเทวโลกทุกชั้นภูมิ (จาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานนรดี และปรนิมมิตวสวัตดี)

ติสสมหาพรหมท่านบอกกับพระมหาโมคคัลลานะอย่างนี้ การจะดูคนที่ เป็นโสดาบัน ศีลต้องไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พริ้ว และมีจิตมั่นคง ในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ (อริยสงฆ์) ผู้ที่ห้อยเหรียญจตุคาม ไม่ใช่พระโสดาบัน ยังดูหมอดู ไม่ใช่พระโสดาบัน ยังซื้อหวยไม่ใช่พระโสดาบัน ยังพูดจาไร้สาระไม่ใช่พระโสดาบัน ฯลฯ

คำถาม ๔ : ความรู้จากการอ่าน จากการคิด หรือมีผู้อื่นบอก ไม่สามารถตัดกิเลสได้ใช่หรือไม่ ?

ดอกเตอร์: อาจารย์ครับ ผมต้องลงไปกรุงเทพฯ

ในฐานะที่ดอกเตอร์ท่านนี้ เคยเป็นอาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัย และได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว ผู้บรรยายจึงเรียกท่านว่า ดอกเตอร์ เช่นเดียวกัน

ผู้บรรยาย: อาจารย์จะลงไปกรุงเทพฯ ทำไม่ครับ?

ดอกเตอร์: ผมจะลงไปช่วยเพื่อน เขาเรียนรู้พุทธศาสนาทางด้านคันถธุระ (ปริยัติ) จนจบเปรียญ ๙ ประโยคแล้ว ยังมองไม่เห็นเทวดา

จึงบอกกับญาติโยมที่มาเข้าวัดว่า เทวดาไม่มีอยู่จริง

ผู้บรรยาย : เมื่อเขาไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของเขา

ดอกเตอร์ : ทำไมจึงต้องไปแก้ความเห็นผิดให้กับเขาด้วย

ผู้บรรยาย : พวกเขาเป็นเพื่อนผมทั้งนั้นครับ

ผู้บรรยายบอกว่า ผู้ใดปรารถนาจะพิสูจน์สัจธรรมในพระพุทธศาสนา ว่า เทวดามีอยู่จริงไหม? ผู้นั้นต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) ของตนเอง จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นหนา (ฌาน) เมื่อนำจิตออกจากความทรงฌานแล้ว โลกียญาณที่เรียกว่า ตาทิพย์ (ทิพพจักขุ) สามารถไปสัมผัสกับรูปนามที่เป็นทิพย์ (เทวดา) ได้ ฉะนั้น เทวดาที่เขียนบอกไว้ในพุทธศาสนา จึงมีอยู่จริง และรู้เห็นเข้าใจได้ด้วยพลังงานจิตที่พัฒนาดีแล้ว

คำถาม ๕ : อธิบายวิธีระงับหรือสลายความโกรธ ?

ย้ายนิดเดียว บริกรรมว่า “ช่างมันเถิด ช่างมันเถิด ช่างมันเถิด” เมื่อได้ยินคนด่าว่า ก็บริกรรม “ช่างมันเถิด ช่างมันเถิด” เขายืมเงินเราไปแล้ว ไม่ใช่คืน “เออ..ช่างมันเถิด ช่างมันเถิด” ตายแล้วเราไม่ต้องไปแบกไปหาม เพราะตายแล้วบาทเดียวก็เอาไปไม่ได้ ให้เขาเอาไปเถิด การให้อภัยเป็นทานเป็นบ่อเกิดแห่งเมตตา ให้อภัยเป็นทานได้ในทุกเหตุที่ทำให้ซัดใจ เมตตาจะเกิด โทสะหายเป็นศูนย์ ไปพิสูจน์สิครับ

คำถาม ๖ : ความหมายของพลังแห่งศรัทธา

พลังแห่งศรัทธาคือมีศรัทธามากทั้งบวกและลบ เมื่อก็เล่าให้ฟังว่า เข้าไปในคุกบางขวาง คนส่งยาบ้าไปสังสรรค์กับคนค้ายาบ้า ก็ศรัทธาคันค้ายาบ้า ออกมาเลยเป็นเอนแอนด์ค้ายาบ้า ตรงกันข้าม ผู้บรรยายศรัทธาในพระที่อยู่ป่าอยู่ถ้ำ พระผู้ทรงคุณธรรมก็เลยเข้าถึงดวงตาเห็นธรรม

คำถาม ๗ : เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระรูปใดสำเร็จชั้นใด ?

จากการปฏิบัติดี ต้องรู้ด้วยตัวของตัวเอง ถ้าเราเข้าถึงโสดาบันก็รู้ว่าใครเป็นพระโสดาบัน ใครเป็นปุถุชน (คนมีกิเลสหนา) ถ้าเป็นพระอนาคามีก็รู้ว่าคนนั้นเป็นพระโสดาบัน แต่พระโสดาบันไม่รู้ว่าเขาเป็นพระอนาคามี รู้ตามลำดับคุณธรรมที่ตนเข้าถึงแล้ว

คำถาม ๘ : ๑ รฐี มีเทวดากี่องค์ ?

กล้องจุลทรรศน์อิเล็กทรอนิกส์ภาพได้ตั้งหลายพันเท่ายังมองไม่เห็นเทวดา ดังนั้นจึงตอบว่า มีหลายองค์

คำถาม ๙ : การแยกกายกับจิตออกจากกัน มีวิธีแยกอย่างไร ?

ไม่ทราบ เพราะว่าตอนที่ไปปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงฌานแล้ว จิตได้แยกออกจากกายโดยอัตโนมัติ ก็เลยไม่กลัวตาย

คำถาม ๑๐ : ลูกที่อยู่ในครอบครัวมีพ่อแม่ที่พ่อแม่ชอบดูด่าว่าคำหยาบ ลูกที่พ่อแม่ไม่ได้ให้ความรักความเอาใจใส่มาตั้งแต่เล็ก จนเติบโตทำให้ลูกซึมซับความรู้สึกไม่ดีต่อแม่ กลับเบียดเบียน ไม่ดูไม่พูดกับแม่

อันนี้ผิดถนัดเลยเพราะชีวิตเป็นของตัวเอง ชีวิตของแม่ก็เป็นเรื่องของแม่ แม่เขาจะด่าก็เรื่องของเขาเราไม่เกี่ยว แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญาเห็นถูก เราก็ทำความดี แล้วเราในฐานะเป็นลูก เราต้องกตัญญูกตเวที ถึงพ่อแม่จะไม่ดีก็เป็นเรื่องของท่าน พ่อแม่กวาดบ้าน เราก็ไปกวาดแทนท่าน ถ้าท่านไม่ให้กวาดบ้านก็เรื่องของท่าน เราก็กวาด ท่านล้างจาน เราไปล้างแทนท่าน ถ้าท่านไม่ให้ล้าง เราก็ล้าง ซื้ออาหารมาให้ท่านกิน ท่านไม่กินก็เรื่องของท่าน คือลูกที่ตื่นต้องประพฤติกตัญญูต่อบุพการี ส่วนท่านจะเอาไม่เอา ก็เป็นเรื่องของท่าน

คำถาม ๑๑: จะพูดให้แง่คิดอย่างไร จึงจะทำให้ลูกละลายความรู้สึกเหล่านั้นได้

ลูกชาย ๔ คนของนางสารีหี้นี้ไปบวช แล้วปฏิบัติธรรมจนเป็นอริยบุคคลหมด เพราะแม่มีมิจฉาภักดิ์ ไปบูชาทำวมหาพรหม ลูกเลยทนไม่ได้ จึงหนีไปบวช ตอนที่พระสารีบุตรจะตาย จะเข้านิพพาน มาลาพระพุทธรูปเจ้าที่เซตวัน พระพุทธรูปเจ้าท่านถามพระสารีบุตรว่า

พระพุทธรูปโคดม : สารีบุตร แล้วเธอจะไปนิพพานที่ไหน?

พระสารีบุตร : จะไปนิพพานที่บ้านเกิด พระพุทธรูปเจ้าคะ

พระพุทธรูปโคดม : จงรู้เวลาเกิด สารีบุตร (กาล์ ชานาหิ สารีบุตร)

จากนั้นพระสารีบุตรและบริวารได้จุดธูปออกจากวัดเซตวัน เมืองสาวัตถี รอนแรมมาได้เจ็ดวัน ก็มาถึงบ้านเกิด (อุปติสสคาม) เมืองนาลันทา แคว้นมคธ คิณนั้นได้ถ่ายออกมาเป็นโลหิต (ปักขันทิกาพาธ) หรือที่เรียกว่าลงแดง หลังจากนั้นได้มีเทพพรหมเนรมิตมาเป็นมนุษย์กายหยาบ มีแสงสว่างรอบตัว มาเยี่ยมอาการอาพาธของพระสารีบุตร หลังจากเทพพรหมกลับไปแล้ว นางสารีผู้มารดาได้เข้าไปถามพระสารีบุตรว่า บุคคลเหล่านั้นเป็นใคร

พระสารีบุตร : สิ่งแรกที่มีแสงสว่างอยู่รอบกายนั้น คือ ทำวจตุโลกบาล นอกจากนั้นก็มีท้าวสักกเทวราช ท้าวสุยามา ท้าวสันดุสิต ท้าวสุนิมมิต และท้าวปรนิมมิตวสวัตตี ส่วนองค์สุดท้ายที่แม่เห็นสว่างที่สุดนั้นคือ ทำวมหาพรหมที่แม่นับถืออยู่

นางสารี : ลูกของแม่ยิ่งใหญ่มากกว่าทำวมหาพรหมที่แม่กราบไหว้บูชาอีกหรือ?

พระสารีบุตร : ใช่ โยมแม่

นางสารีเกิดปีติอย่างมากที่ได้ทราบว่า พระลูกชายยิ่งใหญ่กว่าท้าวมหาพรหมที่ตนเคารพเลื่อมใส จึงขอฟังธรรมจากพระลูกชายโยนิโสมนสิการ จนจิตบรรลู่สถาปตติผล นั่นคือ เปลี่ยนความคิดเห็นผิดของนางสารี ให้กลับมามีความคิดเห็นที่ถูกต้อง ถือว่าเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทียอย่างประเสริฐยิ่งต่อผู้มีอุปการคุณ ก่อนที่จะทิ้งชั้นธลาโลกเข้าสู่นิพพาน

ดังนั้น สรุปได้ว่า การจะเปลี่ยนความคิดเห็นผิดของแม่ให้กลับมามีความเห็นถูก ผู้เป็นลูกต้องพัฒนาตนเองให้ดีงาม จนแม่เกิดความศรัทธาได้แล้ว ปัญหาจึงจะถูกแก้ไขได้

คำถาม ๑๒: การฝึกสติให้รู้กายรู้ใจตลอดเวลา จะทำให้เกิดปัญญาถึงโลกุตตรธรรมได้ โดยไม่ต้องนั่งสมาธิให้เกิดญาณได้หรือไม่ครับ

ได้ครับ คนสมัยโบราณเขาไม่ต้องมานั่งหลังชดหลังแข็งแบบคนสมัยนี้ เพราะเขามีบุญสั่งสมมามากแต่อดีตกาลนาน เขาฟังธรรมนิดเดียวแล้วพิจารณาโดยแยบคาย ก็บรรลุธรรมกันแล้ว พระทัพพมัลลบุตร หรืออย่างพาหิยะ หรืออย่างพระกุมารกัสสปะ พวกนี้มีดวงตาเห็นธรรมจนเป็นพระอรหันต์ได้ ด้วยการโยนิโสมนสิการ เหตุเพราะมีบุญบารมีเก่าสั่งสมมามาก ฉะนั้นการฝึกสติให้รู้กายรู้ใจ หรือเอาแค่รู้อย่างเดียวก็มี จากเว็บไซต์ที่ออกไปทั่วโลก มีคนไปอ่านเว็บไซต์แล้วเกิดดวงตาเห็นธรรม (บัวแย้มกลีบ) สาธุ บอกให้ดำเนินต่ออย่าหยุด แล้วไม่ต้องคอยอาจารย์ เพราะอาจารย์ตายจากมนุษย์แล้ว จะต้องไปช่วยข้างบน เพราะพวกนั้น (เทวดา) ยิ่งลงนรกลงอบายภูมิได้ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องฝึกกรรมฐานครับ ถ้ามีของเก่าสั่งสมมามาก

คำถาม ๑๓: การทำบาปตั้งแต่ยังเด็กทั้งโดยไม่ได้ตั้งใจและตั้งใจ เช่น ทูบหัวปลาเพื่อเป็นอาหาร โดยยังไม่มีเจตนาตั้งใจว่าผิดศีล งามว่าบาปแค่ไหน? ปัจจุบันไม่ได้ทำแล้ว หนทางมีโอกาสไปสู่สุคติหรือไม่?

เล่าเรื่องจริงให้ฟังมีคนซื้อปลาตุ๋นมาเป็นๆ (มีชีวิต) ไม่มีใครกล้าทูปหัว มีคนหนึ่งรับอาสา ฉันจะช่วยพวกเขาทั้งหมดเลย ปรากฏว่าอยู่ต่อมา ได้ไมเกรนเป็นรางวัล ต้องไปหาหมอกินยา เดียวนี้หายแล้ว เลิกทูปหัวปลาอีกต่อไป

นอกจากนี้ยังมีผู้หญิงคนหนึ่ง แก่เป็นริดสีดวง รักษาไม่หาย พอบรรยายจบ เธอก็มาถามว่า

ผู้มีปัญหา : อาจารย์คะ ดิฉันเป็นริดสีดวงทวารค่ะ กินยารักษาอย่างไรก็ไม่หายจากโรคสักที เหตุเป็นเพราะอะไรคะ?

ขณะที่ผู้มีปัญหากำลังซักถามปัญหาอยู่นั้น ผู้บรรยายได้เห็นแมลงปอ เข็มตัวหนึ่ง บินผ่านหน้าไปจากทางด้านซ้ายมือไปทางด้านขวามือของผู้ถาม ปัญหา แต่ที่ผิดสังเกตคือ ที่หางของแมลงปอเข็ม มีดอกหญ้าเล็กๆ เสียบไว้ ผู้บรรยายจึงได้ถามเธอว่า

ผู้บรรยาย : หนูๆ ไปทำอะไรกับแมลงปอเข็ม?

ผู้มีปัญหา : ตอนเด็กๆ หนูสนุกกับการไปจับแมลงปอเข็มมาเด็ดเอากันออก แล้วเอาดอกหญ้าเล็กๆ เสียบเข้าไปแทนหางแมลงปอแล้วปล่อยให้มันบินไป

เธอพูดพร้อมกับมีน้ำตาไหลออกจากเบ้าตาทั้งสองข้าง

ผู้บรรยาย : แมลงปอตัวนั้นได้ผูกใจอาฆาต (จองเวร) ไว้กับผู้ที่ทำให้เขาต้องเจ็บปวดทรมาน

ผู้มีปัญหา : เมื่อไรหนูจึงจะหายจากการเป็นโรคผิวหนังทวารรักษาเสียที

ผู้บรรยาย : เมื่อใดที่แมลงปอเข็มเล็กจองเวร เมื่อนั้น โรคดังกล่าวก็จะหาย ฉะนั้นควรทำบุญใหญ่ (ปฏิบัติธรรม) แล้วอุทิศผลบุญให้เจ้ากรรมนายเวร (แมลงปอเข็ม) แล้วโอกาสหายจากโรคผิวหนังทวาร จึงจะเป็นไปได้

คำถาม ๑๔: ต้องปฏิบัติกรรมฐานหรือพิจารณาธรรมใดจึงจะได้ สกทาคามี

ต้องพัฒนาจิต (วิปัสสนากาวนา) จนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้ง มากำจัดสังโยชน์ ๓ (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัมภพตปรามาส) ให้หมดไปจากใจ จากนั้นใช้ปัญญาเห็นแจ้ง พิจารณาสัมผัสทางกาย และสัมผัสทางจุมูกจากเพศตรงข้าม จนกามราคะและปฏิฆะมีกำลังอ่อนลง สภาวะธรรมในดวงจิตจึงจะปรวิรรตเข้าสู่ความเป็นสกทาคามีได้

คำถาม ๑๕: ช่วยแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการนำบทธวดมาใส่ ดนตรี

คือบทธวด เป็นการพัฒนาจิตให้มีสติ เวลาสวดมนต์จิตต้องจดจ่อกับบทมนต์ที่สวด ต้องสวดไม่ผิดนั้นแหละ คือ สติ ระลึกได้ นึกได้ ไม่ลืม การสวดมนต์เป็นอุบายทำให้จิตเกิดสติเพราะฉะนั้นจะใช้ทำนองเพลงอย่างไร แบบทิเบตหรือเป็นแบบจีน ไม่ผิดทั้งนั้น เพียงแต่ให้จิตจดจ่อกับบทมนต์ที่สวดเป็นใช้ได้

คำถาม ๑๖: อยากทราบชื่อพระที่อยู่จังหวัดนครราชสีมาว่า อยู่ที่วัดอะไร? มีโอกาสจะได้ทำบุญกับท่าน

วัดถ้ำสองตา อยู่ที่ไหนอาจารย์ก็ยังไม่รู้เลย ชื่อวัดถ้ำสองตา อยู่ที่โคราช หลวงปู่สมโนเป็นอเมริกันแท้ๆ เป็นพระที่แก่แล้ว อยู่องค์เดียวในป่านั้น

คำถาม ๑๗: การทำบุญแล้วไม่ได้อธิษฐานจะได้บุญหรือไม่ ?

ก็ได้บุญสิครับ คิดพูดทำแล้วตามบุญกิริยา ๑๐ บุญก็สั่งสมอยู่ในดวงจิต ถ้าเรามีบุญ เราไม่ให้คนอื่น บุญก็อยู่กับเราเข้าใจนะ แต่คนอื่นไม่ได้ บุญอยู่กับคนที่ทำแล้วนะครับ

คำถาม ๑๘: ไม่ทราบว่ภัยพิบัติของโลกจะเกิดเมื่อไหร่ ?

คำถามเข้ามาแล้ว ค.ศ. ๒๐๑๒ โลกจะวิบัติใหม่? ในฐานะที่ผู้บรรยายมีศรัทธาในธรรมของพระพุทธโคดมก็เชื่อความรู้ของพระพุทธโคดมว่า โลกมันจะแตก ก็เมื่อครบห้าพันปี เมื่อ ค.ศ. ๒๐๐๐ คนมาถามว่าอาจารย์โลกแตก แล้วต้องเตรียมตัวอย่างไร ใครจะแตกก็แตกไปอาจารย์ไม่แตกถามว่าโลกจะแตกใหม่ บอกว่ามันเป็นไปได้ เพราะเราไปสูบน้ำมันขึ้นมาใช้ สูบแก๊สขึ้นมาใช้ สูบน้ำขึ้นมาใช้ โลกมันกลวงมันก็ปรับสภาพสมดุล แผ่นดินไหวจึงได้เกิดขึ้น มันก็เป็นไปตามธรรมชาติ นี่มาอีกแล้ว ค.ศ. ๒๐๑๒ ปีหน้านี้อีกไม่กี่วันแล้ว เพราะฉะนั้นจงเชื่อครูบาบุญชุ่ม **“ขอพวกเราอย่าได้ประมาท พัฒนาจิตแล้วปิดอบายภูมิให้ได้”** โลกยังไม่แตกหรอกครับ โลกวิฤตแต่ฉันเองนะครับ ควรเตรียมตัวอย่างไร ก็รีบสั่งสมบุญไว้เยอะๆ คนมีสติ คนมีบุญ คนมีสัจจะ พวกนี้ก็ปลอดภัยหมด เอาธรรมไว้รักษาใจ

คำถาม ๑๙: การหลับตาเห็นภาพของหาย แล้วไปพบได้จริงตามที่เห็นเกิดได้อย่างไร ?

ง่ายนิดเดียว แต่ไม่ได้ทำให้พันทิวซ์ เน้น “ไม่ได้ทำให้พันทิวซ์” พัฒนาจิต (สมถกรรมฐาน) จนมีตาทิพย์ได้ ตาทิพย์มีจริงครับดู ของหาย ดูว่าคนนี่เกิดเป็นอะไร ตายมาเป็นอะไร เจ้ากรรมนายเวรคือใคร ดูได้หมดครับ

คำถามที่เหลือ ขอไปตอบในเว็บไซต์กัลยาณธรรม ที่ www.kanlayanatam.com อาจารย์จะตอบทั้งหมดที่เหลือลงในนั้นนะครับ

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือ
“คุณภาพชีวิตเปลี่ยนเมื่อมีธรรมะ” ของ ดร.สนอง วรอุไร

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณวิทยา หวังจิตติกุล	๓๐,๐๐๐
๒	คุณสุวรรณา พุทธิพรชัย	๒๔,๐๐๐
๓	คุณจีป (ชนรดา) และคณะ	๒๐๕๐๐
๔	คุณแยมวภา นาทิลิต	๑๒๓๕๐
๕	คุณอุษะฎี หล่อยถา	๑๐๒๐๐
๖	ทพญ.นงลักษณ์ โสภณสกุลสุข	๑๐๐๐๐
๗	คุณอัมจิรียา แสงงาม	๑๐๐๐๐
๘	มูลนิธิพระพุทธสันติธรรม	๑๐๐๐๐
๙	ผศ.สำเนียง ณ ตะกั่วทุ่ง	๑๐๐๐๐
๑๐	คุณเมธา รอดด้วยบุญ	๙๐๐๐
๑๑	คุณศิริส วัชรสุขจิตกร	๗๐๐๐
๑๒	คุณน้อย (สัญญา)	๖๖๐๐
๑๓	คุณเสาวนา สืบสงวน	๖๑๕๐
๑๔	คุณปางคมน์ สีกุลพิทักษ์	๖๐๐๐
๑๕	คุณนรินทร์	๖๐๐๐
๑๖	คุณพิรุณ จิตรยั้งยืน และครอบครัว	๖๐๐๐
๑๗	คุณกัลยา นະตะชูลิงห์	๕๓๖๐
๑๘	คุณธีรชัย พงษ์มันิจิต	๕๐๐๐
๑๙	ครอบครัว ภูทอง	๕๐๐๐
๒๐	คุณรังสิต - คุณอัญชนา อุดมผล	๕๐๐๐
๒๑	คุณเปรมณ์ ฟูไเราะะ	๕๐๐๐
๒๒	คุณแก้วกาญจน์ ไชยเชื้อ	๕๐๐๐
๒๓	คุณเปริญา จำปาเชื้อ	๔๐๐๐
๒๔	คุณกัลยา นະตะชูลิงห์	๓๘๐๐
๒๕	บ.คาราบาวตะวันออก จก.	๓๖๐๐
๒๖	คุณชูชาติ เข็มชัยภูมิ	๓๒๐๐
๒๗	คุณณพกร สิงห์สุวิษ	๓๐๘๐
๒๘	คุณพัฒนา ธิติรักษ์พานิชย์	๓๐๐๐
๒๙	คุณเปกครอง เจริญศิลป์	๓๐๐๐
๓๐	คุณศิริชัย ลือกิตติไกร	๒๑๐๐
๓๑	ร้านบ้านแค็กกาฬสินธุ์	๒๐๐๐
๓๒	พญ.วรัตน์ อิ่มสงวน	๒๐๐๐
๓๓	คุณไชคชัย -คุณเวฬวาลณ์ อิงคชัยกุลรัตน์ และครอบครัว	๒๐๐๐
๓๔	คุณเคียวรักษ์ ฉัตรมหากุลชัย	๒๐๐๐
๓๕	คุณสุชาดา แต่บรรพกุล	๒๐๐๐
๓๖	คุณสุชาดา หงษ์ทอง	๒๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๓๗	คุณศิริชัย ลือกิตติไกร	๑๖๐๐
๓๘	อาจารย์จันทน์ ทุมไธสิต	๑๖๐๐
๓๙	คุณศศิธร พงษ์พิมาย	๑๕๐๐
๔๐	คุณวิเนต เลิศวิระศิริกุล	๑๓๐๐
๔๑	คุณบุญชัย บุญพาล้ำเลิศ	๑๒๐๐
๔๒	คุณเคิตะวรรณ วิทยาลัยสันติพงศ์	๑๑๐๐
๔๓	คุณธัญญา พรหมศรีสุข	๑๐๖๐
๔๔	คุณจิโรจน์ ศิวพรพิชัย	๑๐๒๐
๔๕	คุณดวงฤดี เสถียรจาวรัตน์ และ ครอบครัว	๑๐๐๐
๔๖	คุณวิฑูร รักษาผล และครอบครัว	๑๐๐๐
๔๗	คุณเรวัต-คุณวัลยา แสงนิล	๑๐๐๐
๔๘	คุณสง่า เอาทวิวุฒิ	๑๐๐๐
๔๙	อาจารย์สวัสดิ์ อมรสิทธิ์	๑๐๐๐
๕๐	คุณสุวรรณ เลิศศิริ	๑๐๐๐
๕๑	ครอบครัวแจ่มจรรยา	๑๐๐๐
๕๒	คุณเรซุต ซอบธรรมสกุล และ คุณแรมอรินเน่ นันทพุลทรัพย์	๑๐๐๐
๕๓	คุณธีรยุทธ สุวรรณเกษร และ คุณรุ่งอรุณ ทุมสำเนียง	๑๐๐๐
๕๔	คุณระเบียบ ราชวงศ์	๑๐๐๐
๕๕	คุณตี กุลภัทร สังข์มงคล	๑๐๐๐
๕๖	พล.ร.ท.ชยุติ - น.อ.หญิง พรทิพย์ วงศ์กระจำง	๑๐๐๐
๕๗	คุณสุวรรณา เทพชนะชัยชาญ คุณขอบ ชัยเกษมวารงกุล คุณณภัทร เทพชนะชัยชาญ	๑๐๐๐
๕๘	คุณสุภาพร ปานวัฒนาวนิช	๘๔๐
๕๙	คุณวันเฉลิม เพ็ชรสุวรรณ	๘๒๐
๖๐	คุณจินตนา บุญแสงชัย	๗๐๐
๖๑	คุณสุภาพร รัตนชาย	๖๕๐
๖๒	คุณสุชาดา พุกกรอง	๖๕๐
๖๓	นท.หญิง ผการัตน์ ดวงดาว	๖๐๐
๖๔	อาจารย์จันทน์ ทุมไธสิต	๖๐๐
๖๕	คุณศรเทพ เกตุแก้ว	๖๐๐
๖๖	พ.ต.ท.หญิง ประณีต เฝิงระมัย	๕๒๐
๖๗	พญ.เปรมวดี ธีรบุญฤกษ์	๕๐๐
๖๘	คุณจิตต์ศศิ โคนสูงเนิน	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๖๙	คุณยงค์ - คุณวราทิพย์ ท้างทอง เพชรเจริญ	๕๐๐
๗๐	คุณณัฏพร ภู่บั้งบอน และครอบครัว	๕๐๐
๗๑	คุณลัดดาวัลย์ พิพัฒน์พันธ์	๕๐๐
๗๒	คุณสมเกียรติ เมฆบริบูรณ์	๕๐๐
๗๓	คุณฉลองชัย คงบ้านเทิง	๕๐๐
๗๔	คุณภานดา ภัคดีภูวดล	๕๐๐
๗๕	คุณสุทนต์ ศรีตุลา	๕๐๐
๗๖	พระชัยพร จนุโรโส	๕๐๐
๗๗	คุณกัลยา บุญสนอง	๕๐๐
๗๘	คุณวีโรจน์ มั่นเสกวิทย์	๕๐๐
๗๙	คุณภฤติยา ศรีชมภู	๕๐๐
๘๐	คุณอินทรา บุญญาวิวัฒน์	๕๐๐
๘๑	คุณชูชาติ เข็มชัยภูมิ	๔๐๐
๘๒	คุณอมรา ธีรวิวัฒน์ คุณชนันท์ จักกะพงษ์	๔๐๐
๘๓	คุณประยงค์ พวงขุนเทียน	๔๐๐
๘๔	คุณฉลองชัย คงบ้านเทิง	๔๐๐
๘๕	คุณรัตนภรณ์ คະสีทอง	๔๐๐
๘๖	คุณสุทาร์ตน์ ตั้งถาวร	๓๖๐
๘๗	คุณวิชัย ต้นตินิกุลชัย	๓๕๐
๘๘	คุณเดช แสงภู่	๓๕๐
๘๙	คุณประยุทธ-คุณธนวรรณ ปิยะภาโส	๓๕๐
๙๐	คุณประยุทธ-คุณธนวรรณ ปิยะภาโส	๓๕๐
๙๑	คุณปราณี ขวานปรกรณ์	๓๔๐
๙๒	คุณอมรรัตน์ ฮ้อยไทยสงค์	๓๐๐
๙๓	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๓๐๐
๙๔	คุณบุญจพร นาคสุขสกุล	๓๐๐
๙๕	คุณสุภาพร ปานวิวัฒน์วานิช	๓๐๐
๙๖	นท.หญิง ผกัรัตน์ ดวงดาว	๓๐๐
๙๗	คุณสุภาณี ตะกลอสุหนาก	๒๘๐
๙๘	คุณโสภา ชูติมาเทวินทร์	๒๗๐
๙๙	คุณเสวิทย์ แซ่จิว	๒๕๐
๑๐๐	คุณสมพงษ์ ช้อยชื่น	๒๔๐
๑๐๑	คุณชนันท์ อักกะพงษ์	๒๔๐
๑๐๒	อาจารย์จินดา มาสมบูรณ์	๒๔๐
๑๐๓	คุณกานันท์ ขวนสนิท	๒๓๐
๑๐๔	คุณจรัส พันธิบุตร	๒๓๐
๑๐๕	คุณรัตนา สนิธิภาพ	๒๓๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๖	คุณสุภัฏญา รุ่งวิทยานวัณณ์	๒๒๐
๑๐๗	คุณณัฐวัฒน์ อมรเลิศภัทรา	๒๑๐
๑๐๘	คุณกาญจนา จันทรวง	๒๐๐
๑๐๙	คุณสุภาพ ภัคดี	๒๐๐
๑๑๐	คุณจันทร์ ทองเคียน	๒๐๐
๑๑๑	คุณท้อ-คุณสุนันหา แผลมไพศาล	๒๐๐
๑๑๒	คุณเมณฑา เมฆสรกาญจน์	๒๐๐
๑๑๓	คุณเอิสรระ รัตนพทุธาสาคร	๒๐๐
๑๑๔	คุณสุนทร เพ็งโนนยาง	๒๐๐
๑๑๕	คุณพินทิพย์ ประมูลวงค์	๒๐๐
๑๑๖	คุณเทพสิมพรพรณ ตาลสอน และครอบครัว	๒๐๐
๑๑๗	คุณรุ่งนภา สันติธรรม	๒๐๐
๑๑๘	คุณพรพิมล สีสำเนา	๒๐๐
๑๑๙	คุณพิมพ์ลดา นิธิอัครศรีสุข	๒๐๐
๑๒๐	คุณบุญชัย มังกรศักดิ์สิทธิ์	๑๘๐
๑๒๑	คุณไจรัตน์ ปิโยนธิธำรง	๑๘๐
๑๒๒	คุณศิริภัทร ชูติมาเทวินทร์	๑๗๐
๑๒๓	คุณอมรรัตน์ กวินธิธำภาพ	๑๖๐
๑๒๔	คุณนิเวศ ทุมยา	๑๕๐
๑๒๕	คุณกัลยา นะตะชูสิงห์	๑๕๐
๑๒๖	คุณอรอรอุฉวี วังทิพย์รักษ์	๑๕๐
๑๒๗	คุณเมย์รุ ป่อทรัพย์	๑๕๐
๑๒๘	คุณจินตนากรรม กังวานธรรม	๑๕๐
๑๒๙	คุณวิจิตร ศรียา	๑๕๐
๑๓๐	คุณอำไพ กุฬิพัฒน์สัจยา	๑๔๐
๑๓๑	คุณผกาภาศ ดันประเสริฐ	๑๔๐
๑๓๒	คุณสุรีย์พร กวินธิธำภาพ	๑๔๐
๑๓๓	คุณกาญจนา ตีมานะ	๑๔๐
๑๓๔	คุณแอนิตา มหินทรเทพ	๑๔๐
๑๓๕	คุณสงกรานต์ อุดมสินคำ	๑๓๐
๑๓๖	คุณบรรดักดิ์ ผลจันทร์, คุณเนงนุช คำมุงคุณ	๑๓๐
๑๓๗	คุณเมณีสรา ศรียะพันธ์ และครอบครัว	๑๓๐
๑๓๘	คุณสิริภัทร ชูติมาเทวินทร์	๑๓๐
๑๓๙	คุณอุษา ส่างงาม	๑๒๐
๑๔๐	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๑๒๐
๑๔๑	คุณอาทิตย์ สัมฤทธิ์สีวัน	๑๒๐
๑๔๒	คุณธนเดช ปวีร์ธนกุล	๑๒๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๔๓	คุณสุเนตร เพ็งโนนยาง	๑๒๐
๑๔๔	คุณชาญณรงค์ ห่มนพรม	๑๒๐
๑๔๕	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๑๒๐
๑๔๖	คุณอารยา ปฏิภาณภาวี	๑๑๐
๑๔๗	คุณสุพัตรา กลิ่นระคนธ์	๑๑๐
๑๔๘	คุณนิศารัตน์ โชคกลาง	๑๐๐
๑๔๙	คุณสิริกัญญา จະนทร์คง	๑๐๐
๑๕๐	คุณตรุณี คำดี	๑๐๐
๑๕๑	คุณมาฤชณา ประสาร	๑๐๐
๑๕๒	คุณวิชัย สัมโอชา	๑๐๐
๑๕๓	คุณมาลี โสदानิล	๑๐๐
๑๕๔	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๑๐๐
๑๕๕	คุณดวงรัตน์ ตีวาทา	๑๐๐
๑๕๖	คุณปภัทสร แถมเนิล	๑๐๐
๑๕๗	คุณเสวรินทร์ ปากศิริวาทย์	๑๐๐
๑๕๘	คุณภิญญาตา เกิดนรินทร์	๑๐๐
๑๕๙	คุณเสฐชาติ โสภณ	๑๐๐
๑๖๐	คุณวาสนา ศรีบุญธรรม	๑๐๐
๑๖๑	คุณดวงรัตน์ ตีวาทา	๑๐๐
๑๖๒	คุณวัลลภา สมบัติวิบูลย์พร	๑๐๐
๑๖๓	คุณพจนนา ไรจนชัย	๑๐๐
๑๖๔	คุณชิ้น แซ่ปู่	๑๐๐
๑๖๕	คุณอ้อยงดี แซ่เฮ็ง	๑๐๐
๑๖๖	คุณซิม แซ่ปู่	๑๐๐
๑๖๗	คุณเชวิศ มหากัลยาณกุล	๑๐๐
๑๖๘	คุณชนิตา บุญพาล้ำเลิศ	๑๐๐
๑๖๙	คุณสุวรรณ เทพชนชัยชาญ	๑๐๐
๑๗๐	คุณวีรชัย ปัญกิจจณานัน	๑๐๐
๑๗๑	คุณชานนท์ กิตติคุณไพโรจน์	๑๐๐
๑๗๒	คุณศิริพรรณ นักร้อง	๑๐๐
๑๗๓	คุณประยุทธ-คุณธนวรรณ ปิยะกาโส	๑๐๐
๑๗๔	คุณสมพร-คุณวราทิพย์ อัสวแสงรัตน์	๘๐
๑๗๕	คุณนางงค์ ตึกปากเกร็ด	๘๐
๑๗๖	คุณจารุพรณี นิธิสันตวะคุปต์	๘๐
๑๗๗	พระมหาธีรานนท์ จิรฎฐิโก	๘๐
๑๗๘	คุณสมพิศ พันธุเจริญศรี	๗๐
๑๗๙	คุณसानิตย์ พุ่มพวง	๗๐
๑๘๐	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๗๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๘๑	คุณธัญชนา ชุตินันฐฎวตล	๗๐
๑๘๒	คุณรุ่งนภา สันติธรรม	๗๐
๑๘๓	คุณประเสริฐ ต่างฤทธิ	๗๐
๑๘๔	คุณคณินิจ วงศ์อมเรศ	๗๐
๑๘๕	พระมหาธีรานนท์ จิรฎฐิโก	๖๐
๑๘๖	คุณวิภาวี ส่งเพชร	๖๐
๑๘๗	คุณปิยะกฤษ บัวอ่อน	๖๐
๑๘๘	คุณปิยะกฤษ บัวอ่อน	๖๐
๑๘๙	คุณนางงค์ ตึกปากเกร็ด	๕๐
๑๙๐	คุณระวีวรรณ ทวีปัญญาภรณ์	๕๐
๑๙๑	คุณวิชชุดา ชูสุข	๕๐
๑๙๒	คุณสุนีย์ ก่อมจิต	๔๐
๑๙๓	พระเดช ญหนุโนล	๔๐
๑๙๔	ทพ.ปริญญา ชัยสิงห์เหนือ	๔๐
๑๙๕	คุณนางงค์ ตึกปากเกร็ด	๔๐
๑๙๖	คุณเกียรติสิน ลิ้มบุตร	๓๐
๑๙๗	คุณทิวาพร หลวงบำรุง	๓๐
๑๙๘	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๓๐
๑๙๙	คุณเปพน ฉัตรวิรุฬห์	๓๐
๒๐๐	คุณนุชนาท ทิมสูงเนิน	๓๐
๒๐๑	คุณกุลนที แสงนภา	๓๐
๒๐๒	คุณเสือนอน สุขเทียน	๓๐
๒๐๓	คุณแอนนา ภูมิตร	๒๐
๒๐๔	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐
๒๐๕	คุณพัฒนัตร์ ประเสริฐวิทย์	๒๐
๒๐๖	คุณประวีตร เนตมานุรักษ์	๒๐
๒๐๗	คุณนุชนาท ทิมสูงเนิน	๒๐
๒๐๘	คุณยุพิน นุพพรหม	๒๐
๒๐๙	คุณนรสิงห์ ชูฉัตร	๒๐
๒๑๐	คุณนพเก้า นันทิวานิช	๒๐
๒๑๑	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๒๐
๒๑๒	คุณสังวาล แก้วคำ	๒๐
๒๑๓	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐
๒๑๔	คุณนรสิงห์ ชูฉัตร	๑๐
๒๑๕	คุณพัฒนัตร์ คงอุดม	๑๐
๒๑๖	คุณประจวบ ศรีมงคล	๑๐
	รวมศรัทธาทั้งสิ้น	๓๐๗,๒๓๐

คนมีธรรมะคุ้มครองใจ
ทำให้ความทุกข์ลดจนถึงหมดได้
คนที่มีปัญญาเห็นถูก
จิตย่อมเป็นอิสระจากโลกธรรม
อยู่กับโลกธรรมได้

www.kanlayanatam.com